

tác giả
LÊ CHÚC

Trên Mặt Trời

edit
CHU

Ươm Mặt Trời – Lê Chúc

Lê Chúc

DTV EBOOK

Ngôn Tình, Đô Thị, Khác, Sủng

Tên gốc: 种太阳

Hán Việt: Chủng thái dương

Tác giả: Lê Chúc

Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, Hiện đại, HE, Tình cảm, Ngọt sủng, Vườn trường, Thị giác nữ chủ

Số chương: 34 chương

Editor: Team Sel

Giới thiệu

Trình Dư Hạ bất ngờ quay về năm học cuối cấp ba, một lần nữa được gặp lại Lộ Dương, cô sẽ cố gắng dùng hết thủy biện pháp để có thể đến gần anh hơn nữa.

“Tôi không hiểu rõ đề này lắm, cậu có thể giải thích cho tôi một chút không?”

“Chúng ta cùng một đường, không bằng tan học cùng nhau về đi.”

“Tôi chụp cho cậu một tấm ảnh, thêm phương thức liên hệ đi, tôi gửi nó cho cậu.”

“Trùng hợp thật đấy, hôm nay người cậu muốn đợi cũng về muộn sao?”

Lộ Dương mỗi ngày luôn nói đến đón người ở nhà ga, nhưng cuối cùng đều cùng cô ngồi trên một tuyến xe về nhà.

Biểu hiện nhiệt tình và âm thầm bảo vệ, thực ra có rất nhiều cách khác nhau để thể hiện tình cảm.

—

Một người thích công khai, một người trộm yêu thầm (Mũi tên đôi cực kỳ ngọt ngào)

Cô gái tiến thẳng về ánh mặt trời x Chàng trai dịu dàng trầm ổn

Từ khóa tìm kiếm: Vai chính: Trình Dư Hạ | Vai phụ: Lộ Dương
| Khác:

Tag: Mùa hoa mùa mưa, Yêu sâu sắc, Ngọt văn, Vườn trường,
Chính kịch

Tóm tắt: Tôi muốn quay ngược thời gian và cố gắng viết tiếp câu chuyện đôi ta

Lập ý: Nỗ lực vượt qua muôn vàn khó khăn

Mục lục

- [Chương 1: Cậu ấy sẽ không tới](#)
- [Chương 2: Hẻm cụt](#)
- [Chương 3: Chụp lén](#)
- [Chương 4: Hôm nay là ngày 20 tháng 9 năm 2018](#)
- [Chương 5: Gánh nặng đường xa](#)
- [Chương 6: Cảm ơn cậu](#)
- [Chương 7: Nhóm học bổ túc](#)
- [Chương 8: Đi leo núi](#)
- [Chương 9: Chạm mặt](#)
- [Chương 10: Chị gái](#)
- [Chương 11: Bị thương](#)
- [Chương 12: Lộ Dương là ai?](#)
- [Chương 13: Tiệm sửa chữa Tân Tân](#)
- [Chương 14: Tiểu Lộ](#)
- [Chương 15: Kết quả thi tháng](#)
- [Chương 16: Chu Mai Mai và Phùng Nguyên](#)
- [Chương 17: 15cm](#)
- [Chương 18: Fan cuồng](#)
- [Chương 19: Hà Ninh](#)
- [Chương 20: Trình Dư Hạ quyến rũ Lộ Dương](#)
- [Chương 21: Giải tán nhóm học](#)
- [Chương 22: Ngốc nghếch và dần dần](#)
- [Chương 23: Lo lắng](#)
- [Chương 24: Đường Bình Viễn](#)
- [Chương 25: Khăn choàng cổ](#)
- [Chương 26: Tặng quà](#)
- [Chương 27: Ngày 1 tháng 6 năm 2022](#)
- [Chương 28: Buông bỏ](#)
- [Chương 29: Cậu tỉnh lại đi](#)
- [Chương 30: Lại trở về](#)
- [Chương 31: Cậu thích Phùng Nguyên đúng không?](#)
- [Chương 32: Đôi mắt quen thuộc](#)

- [Chương 33: Đánh cược](#)
- [Chương 34: Ước nguyện \(Hoàn\)](#)

Chương 1: Cậu ấy sẽ không tới

Editor: Chu

Đã nhiều năm Trình Dư Hạ không mừng Tết Thiếu nhi, nhưng điều này cũng không gây khó khăn cho công trong việc chụp ảnh cho một nhóm trẻ em vào ngày lễ.

Lần cuối cùng cô đón Tết Thiếu nhi là vào năm lớp mười hai, lần đó cô còn nhận được món quà là một hộp nhạc hoa hướng dương, nhưng bây giờ chiếc hộp nhạc đó đã được cô đưa đi tu sửa.

Về lý do tại sao lại nhớ đến hộp nhạc kia, đó là vì một bạn nhỏ vừa bị đoạt mất cây hoa hướng dương làm bằng len đang oà oà khóc lớn.

Dưới cái nắng chói chang rọi lên đầu, cô giơ máy ảnh nhìn bọn nhỏ nhà trẻ không chịu hợp tác chạy loạn khắp nơi, đầu óc vang lên những tiếng ong ong.

Đám trẻ mặc những bộ quần áo rực rỡ sắc màu, khuôn mặt được hoá trang đang rất phấn khích vì tiết mục biểu diễn trong ngày lễ hôm nay của mình, có lẽ trước đó đã kiềm chế quá mức nên bây giờ bung xõa tính cách thật hết mình.

Bà chủ đương kim bạn thân của cô - Tề Duyệt đang cười xin lỗi với một cô giáo: "Chụp thêm năm phút nữa nhé, nhờ cô bảo mấy em ấy nán lại thêm năm phút là sẽ xong."

Trình Dư Hạ vốn đang giơ máy ảnh cũng hoàn toàn bất lực buông xuống, đôi mắt nhìn về phía những đạo cụ quay chụp ngoài hành lang do cô và Tề Duyệt mang đến, bỗng nhiên nảy ra một ý tưởng.

Cô đi đến cạnh một cô giáo, nhỏ giọng nói với cô ấy vài câu.

Cô giáo nghe xong thì có hơi ngạc nhiên: "Như vậy có ổn không?"

Trình Dư Hạ cười khanh khách nói: "Không sao đâu, bà chủ của bọn tôi rất hào phóng, cô cứ việc dỡ mấy đĩa nhỏ là được."

Cô giáo mừng rỡ nói: "Vậy thì tốt quá, tôi thay mấy đĩa nhỏ cảm ơn bà chủ của cô trước nhé."

Trình Dư Hạ quay lại vị trí của mình, Tề Duyệt đi tới hỏi cô: "Hai người mới nói gì vậy, sao trông cô Vương vui dữ?"

"À, cô Vương nói cảm ơn mà nhiều lắm." Trình Dư Hạ vỗ vai Tề Duyệt: "Cô ấy nói không ngờ mà không chỉ xinh đẹp tốt bụng mà còn rất rộng rãi."

"Hả?" Tề Duyệt dừng lại một chút rồi nói tiếp: "Cô Vương nói vậy thật à, mặc dù việc tao xinh đẹp và tốt bụng đã rõ như ban ngày." Lại hỏi: "Nhưng tại sao cô ấy lại nói tao rộng rãi?"

Đúng lúc này lại nghe thấy cô giáo Vương phía sau lớn giọng nói chuyện với tụi trẻ: "Các bạn nhỏ ơi, hai chị gái này nói nếu các con ngoan ngoãn phối hợp chụp ảnh, chúng ta chụp nhanh xong nhanh thì các chị ấy sẽ tặng những món đồ chơi này cho mấy bạn nhỏ vâng lời nè."

"Hả?!" Tề Duyệt suýt nữa bị nước miếng của mình làm sặc, cô nàng dùng sức nắm chặt cánh tay Trình Dư Hạ, hung dữ nói: "Trình Dư Hạ mà, sao mà báo dữ vậy?"

Trình Dư Hạ lập tức cản cô nàng lại: "Cô Tề à, nơi này là nhà trẻ đó, mời cô dùng từ cho lịch sự chút."

Cô Tề nhéo Trình Dư Hạ một cái, nước mắt lưng tròng: "Lịch sự cái đầu mày, mày biết tao mua mấy cái đạo cụ đó tốn bao nhiêu tiền không?"

Trình Dư Hạ vừa xoa xoa cánh tay, hùa theo nói: "Đắt đến vậy ư, thế làm sao bây giờ? Vừa nãy cô Vương khen mày xinh đẹp tốt bụng lại còn rộng rãi quá trời, thấy cô ấy khen mày không ngớt lời như vậy tao sao có thể không biết xấu hổ mà vả vào mặt mày nên đã thay mày đồng ý trước rồi, nếu mày đau lòng đến vậy thì để tao đi nói với cô ấy là chúng ta không tặng mấy món đồ này nữa."

"Hmmm..., thật ra cũng không đến mức đó..." Tề Duyệt vịn Trình Dư Hạ đang chuẩn bị quay người đi: "Mày cũng nói mày đã thay tao đồng ý với người ta rồi, nếu giờ mà đổi ý thì có vẻ tụi mình không thành thật lắm."

Trình Dư Hạ hỏi: "Mày không đau lòng hả?"

Tề Duyệt che ngực nói: "Đau thì đau, nhưng vì việc làm ăn vẫn phải chịu thôi, tao đang cần những khách mới lâu dài mà."

Trình Dư Hạ tấm tắc khen ngợi: "Cô Tề này, tôi thật sự khâm phục tính cách làm việc lớn thì không câu nệ tiểu tiết của cô đấy."

"Tao cũng đánh giá cao cái tính "chí công vô tư" của mày đó." Tề Duyệt vỗ vỗ Trình Dư Hạ: "Một nửa phí đạo cụ sẽ trừ vào tiền lương của mày." Dứt lời liền xoay người trở về vị trí chỉ đạo.

Thật ra Trình Dư Hạ vốn muốn nói Tề Duyệt có thể tính hết phí đạo cụ vào tiền lương của cô.

Mười phút sau, quay chụp thuận lợi kết thúc.

Cô Tề làm việc lớn không câu nệ tiểu tiết phát cho bọn nhỏ mấy món đồ chơi, lấp đầy cõi lòng chờ mong của chúng, rồi lại cực kỳ chuyên nghiệp mỉm cười bắt tay chào tạm biệt với các giáo viên, cô nàng ngồi vào xe, mở điều hoà lên, cô nàng vừa ngửa đầu đón gió, vừa hỏi Trình Dư Hạ ngồi ở ghế lái phụ: "Mệt chết tao rồi, lát nữa đi ăn gì đi, tao mời."

Trình Dư Hạ suy nghĩ hai giây: "Ăn chút gì đơn giản đi, tối nay tao còn phải về nhà một chuyến."

"Về nhà?" Tề Duyệt thắt dây an toàn, hỏi: "Thế mày không tham gia buổi họp lớp cấp ba ngày mai hả?"

"Không muốn đi lắm." Trình Dư Hạ vừa xem ảnh chụp trước đó, vừa nói chuyện với Tề Duyệt: "Mối quan hệ tốt thì giữ liên lạc, còn không tốt thì giữ làm gì."

Tề Duyệt nghe thấy ẩn ý trong lời nói của cô, ghen lại: "Yêu ghét rạch ròi thế hả? Mà tao nghe nói lớp trưởng cũng mời người nào đó nữa á."

"Tách" Tay Trình Dư Hạ run lên, ấn vào nút quay chụp của máy ảnh, cô nói: "Cậu ấy sẽ không tới."

Nhiều năm nay, cô đã gửi cho anh vô số tin nhắn, gọi điện không biết bao nhiêu cuộc, nhưng anh chưa từng đáp lại một lần.

"Ai biết được." Tề Duyệt vừa lái xe vừa nói: "Lỡ đâu đúng lúc cậu ta nhớ đến tình cảm bạn học nhiều năm nên tới dự thì sao."

"Cậu ấy chuyển đến vào năm lớp mười hai." Trình Dư Hạ không khỏi nhắc nhở cô nàng: "Cũng chỉ có một năm mà thôi."

Tề Duyệt cãi chày cãi cối nói: "Thì sao, ba năm của mày mới được xem là tình bạn, còn một năm của tao thì không được à."

"Thì thì thì," Trình Dư Hạ không tranh cãi với cô nàng nữa, nghe theo nói: "Một năm tình bạn cũng tính là tình bạn mà, tình bạn một năm cũng không hề thua kém ba năm tí nào."

"Cho nên?" Tề Duyệt hỏi.

Trình Dư Hạ cười nói: "Còn cho nên gì nữa, mày đã nói đến vậy thì tao chắc chắn phải đi rồi."

Tề Duyệt nửa đùa nửa thật, nói: "Nói trước nha, lần này tụi mình tham gia hợp lớp cấp ba chứ không phải đại hội trả thù, mày không được mang theo vũ khí đâu đó."

"Sao có thể." Trình Dư Hạ lọc lại ảnh chụp, mỉm cười không ngượng đầu: "Tao nhớ chén đĩa ở khách sạn bây giờ rất chắc chắn, đến lúc đó tao sẽ cố gắng kìm chế hết mức, ít nhất sẽ không gây ra hành vi phạm pháp, dù sao tao cũng là công dân tốt tuân thủ theo pháp luật mà."

Tề Duyệt nói: "Tao cảm ơn mày đi ha, cái này mà gọi là cố gắng kìm chế hết mức hả?"

Trình Dư Hạ đáp lại: "Mày khách sáo rồi." Nói tiếp: "Mày có để ý lúc nãy có một bạn nhỏ có đôi mắt sâu màu xanh lam không, chắc con lai nhỉ?"

"Mày nói thằng bé bị cướp hoa à." Tề Duyệt nói: "Hình như màu sắc tròng mắt của nhóc không giống chúng ta lắm, cho nên lúc có đủ ánh sáng sẽ có thể nhìn rõ ra màu xanh."

"Màu tròng mắt không giống?" Trình Dư Hạ tò mò hỏi: "Có ảnh hưởng đến thị lực không?"

"Không đâu." Tề Duyệt nói: "Trước đó tao từng xem qua tin tức nói đến vấn đề này, nhưng tao không nhớ đôi mắt người kia là xanh lục hay vàng, lúc phóng viên phỏng vấn anh ta, người đó nói rằng thị lực hoàn toàn không bị ảnh hưởng, ngược lại lúc khi trời tối còn nhìn thấy đồ vật rõ ràng hơn."

"Thần kỳ vậy sao." Trình Dư Hạ nói: "VẬY chẳng khác gì kính nhìn ban đêm nhỉ?"

"Có thần kỳ thì cũng cần phải ăn cơm." Tề Duyệt lái xe đến một con đường lớn: "Tao bận lái xe rồi, mày tìm xem gần đây có món gì ngon không."

"Mày muốn ăn gì?" Trình Dư Hạ ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa kính xe: "Đồ cay Tứ Xuyên? Lẩu?"

"Thanh đạm hơn đi." Tề Duyệt nói: "Gần đây tao phát hoả rồi."

"À quên mày đang phát hoả, vậy hải sản ha?" Trình Dư Hạ vẫn nhìn ngoài cửa sổ như cũ, nói với Tề Duyệt: "Tao biết một quán bán cua hoàng đế rất ngon."

Tề Duyệt giảm phanh, ngừng xe trước một hàng bán món Quảng Đông, cô nàng vừa cởi dây an toàn vừa nói: "Đồng chí Trình Dư Hạ, bây giờ tao chỉ phát hoả thôi chứ không có định coi đây là bữa ăn cuối đời."

Trình Dư Hạ cắt máy ảnh, cùng cô nàng xuống xe: "Hiểu lầm hiểu lầm rồi, tiểu nhân có lòng muốn tìm cho ngài đồ ăn hạ hoả thôi mà."

Tề Duyệt đau thương cùng cực, nói: "Mày đâu chỉ làm tao hạ hoả mà còn khiến lòng tao lạnh đi một nửa."

"Không sao đâu." Trình Dư Hạ nói: "Vẫn còn lại một nửa mà."

"Mày tàn nhẫn quá đó Trình Dư Hạ." Tề Duyệt nói.

Dường như quán ăn bán món Quảng Đông này vừa khai trương không lâu, Trình Dư Hạ nhớ rõ nơi này trước kia là một nhà hàng đồ Tây, giá đắt cắt cổ.

Lúc cô mới tốt nghiệp có mời một người đến đây dùng bữa, hai người tiêu gần hết tiền số năm tháng sinh hoạt mà mình cực khổ tích góp, bây giờ nhớ còn đến còn cảm thấy thốn.

"Bao nhiêu đi, làm phiền lên món nhanh chút." Tề Duyệt gọi món xong thì trả lại thực đơn cho phục vụ, rồi nói với Trình Dư Hạ: "Tí nữa tao đưa mày về, đúng lúc tao thuận đường ghé qua studio."

"Được." Trình Dư Hạ nói: "Mẹ tao có làm cho mày chút sủi cảo, sợ mày tối đến không có cơm ăn."

Mắt Tề Duyệt sáng lên: "Ngại quá, mỗi lần đi ngang qua cứ như tao cố ý đến ăn chục đồ dì nấu vậy."

"Thế à, tao thấy mày quả thật cũng rất khó xử." Trình Dư Hạ nói: "Không ấy lần này thôi đi, hình như mẹ tao cũng không gói nhiều lắm."

Tề Duyệt lập tức nói: "Trình Dư Hạ, sao mày không thừa hưởng tính cách rộng rãi dịu dàng chu đáo của dì tí nào vậy."

Trình Dư Hạ lau chén đĩa, nói: "Chẳng phải do tao sợ mày ngại hả, mày biết mà, đó giờ tao đâu thể thản nhiên nhìn ngược khác khó xử vì mình."

"Mời mày ăn cơm tao cũng khó xử lắm đó." Tề Duyệt nói: "Châu này để mày trả đi ha, mày xem tao còn không biết cuối tháng này có thể phát lương đúng hạn không nè."

"VẬY là mày không hiểu tao rồi." Trình Dư Hạ nhường mày nói với Tề Duyệt: "Tao ấy à, càng không thể nhìn người khác làm khó tao."

Lúc này, tay đang đặt lồng hấp của người phục vụ run lên: "Hai.... Hai cô dừng đi ạ, tôi sẽ đi hối làm mấy món còn lại liền." Đặt hai lồng hấp xuống rồi lập tức quay đi, không dám chậm trễ dù chỉ một giây.

Để lại Trình Dư Hạ và Tề Duyệt không hiểu gì nhìn nhau, Trình Dư Hạ nói: "Thật ra, từ nhỏ mẹ tao đã khen ngợi khí phách anh hùng của tao."

Tề Duyệt áp úng, chần chừ nói: "Hạ Hạ, mày có nghĩ từ này đi dùng trên người mày không nhất định là một lời khen không, tao cảm thấy có lẽ không phải đâu nhỉ?"

Trình Dư Hạ nghiêm túc suy nghĩ: "Khí phách anh hùng không phải là một lời ca ngợi à?"

Tề Duyệt nhin xuống: "Khí phách anh hùng quả thật đúng là một lời khen, nhưng thật ra ý của dì là nói mày..." Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Trình Dư Hạ, rốt cuộc cô nàng cũng không nhịn được nữa mà bật cười thành tiếng: "Hung thần tàn ác hahahaha."

Trình Dư Hạ lập tức hồi phục tinh thần, ngoài cười nhưng trong lòng thì không, nói bằng giọng uy hiếp: "Tốt nhất là tối này mày đừng ngủ ngon quá nha Tề Duyệt Duyệt."

Tề Duyệt cười không ngừng được: "Người ta sợ quá à."

Thật ra, từ nhỏ Trình Dư Hạ đã là kiểu bạn không phạm tôi, tôi cũng không chọc bạn, nếu bạn chọc tôi, tôi lùi lại một bước, nếu bạn lại tái phạm, tôi lại vui vẻ lùi một bước lớn, trừ khi bị người

ta dồn đến đường cùng, bằng không qua hôm sau ngay cả bạn là ai cô cũng phải vắt óc suy nghĩ mới nhớ được.

Mà trong buổi họp lớp lần này, cô trùng hợp gặp lại người đã khiến cô đặc biệt hao tâm tổn trí.

2363 words

07.08.2024

Chương 2: Hẻm cụt

Editor: Sel

Lần này Trình Dư Hạ về nhà chủ yếu để lấy thêm vài bộ quần áo phù hợp với thời tiết. Ba tháng trước cô đã chuyển đến sống cùng Tề Duyệt. Khi đó trời còn rất lạnh, nhưng bây giờ đã là tháng Sáu rồi.

Lý do cô và Tề Duyệt cùng thuê nhà là vì nhà gần studio, rất tiện cho việc đi lại, với lại Tề Duyệt nói cần tìm người ở ghép để share tiền thuê, nếu không cô nàng sẽ phải đóng gói đến studio để ở mất.

Trước khi mở studio này, Trình Dư Hạ chưa bao giờ nghe cô nàng nhắc đến chuyện tiền bạc. Điều này cho thấy sự trưởng thành của một người chắc chắn không thể tách rời sự thúc đẩy của tiền bạc được.

Lúc 9 giờ sáng, Trình Dư Hạ ngơ ngác trước bàn ăn, ăn bữa sáng mà mẹ Trình đã chuẩn bị cho mình.

Hôm nay là cuối tuần, ba mẹ Trình đã ăn sáng từ lúc hơn 7 giờ rồi đi dạo ở công viên gần nhà. Vì tối qua Trình Dư Hạ mất ngủ, mãi đến 4 giờ sáng cô mới quán mình trong chăn, ép bản thân không nghĩ ngợi lung tung. Đến 5 giờ, khi ánh sáng ngoài cửa sổ bắt đầu lóe lên thì cô mới ngủ được. Vì vậy khi mẹ Trình mở cửa hỏi cô có muốn đi công viên cùng không, cô còn đang mơ màng đến mức chẳng biết mình là ai.

Bây giờ đã hơn 9 giờ, dù vẫn còn buồn ngủ nhưng ý thức đã tỉnh táo hơn nhiều.

Trình Dư Hạ buông chiếc bánh bao mới cắn hai miếng, cầm điện thoại nhắn tin hỏi Tề Duyệt: "Mấy giờ họp lớp ý nhỉ?"

Trong lúc chờ Tề Duyệt trả lời, cô lục lại danh bạ, thấy một liên hệ có tên "Đồ lừa đảo".

Sau đó, cô lại nhắn dưới câu "Lộ Dương, chúng ta gặp nhau đi." đã được gửi đi vô số lần rằng: "Hôm nay cậu có đến không?"

Sau một lúc yên lặng kéo dài, Trình Dư Hạ đặt điện thoại xuống rồi đi vào phòng tắm rửa mặt.

Hôm nay thời tiết đẹp, ba mẹ Trình về thấy Trình Dư Hạ chuẩn bị ra ngoài, liền hỏi: "Đi đâu vậy con?"

Trình Dư Hạ mang giày, đội mũ chống nắng: "Hộp nhạc của con sửa xong rồi, con đi lấy."

"Bao giờ về thế?" Ba Trình nói: "Trưa ba làm cá kho cho con."

Trình Dư Hạ lập tức nói: "Con sẽ về trước trưa!" Rồi vui vẻ ôm lấy ba Trình: "Cảm ơn ba!"

"Mẹ chọn cá đấy..." Mẹ Trình ở bên cạnh nói: "Chỉ cảm ơn ba thôi à?"

Trình Dư Hạ chuyển sang ôm mẹ Trình: "Cảm ơn mẹ, con yêu mẹ nhất!" Nói xong, cô cầm túi máy ảnh đi ra cửa: "Con đi đây."

Vừa đi được hai bước, cô nghe mẹ Trình nói: "Nghe thấy gì chưa? Con bé nói yêu mẹ nhất đấy."

"Phải phải." Ba Trình nói: "Yêu bà yêu bà, cả nhà đều yêu bà

nhất." Giọng nói vừa bất đắc dĩ vừa cứng chiều.

Nơi Trình Dư Hạ đem sửa hộp nhạc ở gần nhà cô, đi bộ khoảng hơn mười phút.

Khu này thuộc khu phố cũ, trong thời đại phát triển thương mại nhanh chóng, khu phố cũ giống như một chiếc tivi đen trắng bị thời đại bỏ lại, không rực rỡ màu sắc, không hợp thời trang nhưng lại có một cảm giác dày dặn độc đáo.

Giờ này nắng đầy đủ, nhiệt độ chưa lên cao, rất thích hợp để đi bộ và chụp vài tấm ảnh trên đường.

Trình Dư Hạ thích chụp cảnh vật và động vật hơn, cô hiếm khi chụp chân dung, ngoài công việc, những bức ảnh chân dung ít ỏi chủ yếu là của ba mẹ, Tề Duyệt, Lộ Dương và một số bạn bè thân thiết.

Trong số đó, vài bức ảnh của Lộ Dương là do cô chụp trộm khi anh không chú ý. Mỗi lần chụp xong, cô đều có cảm giác tội lỗi như đang làm điều gì sai trái.

Nhưng may mắn thay, cô không phải mang theo cảm giác tội lỗi lâu. Sau khi tốt nghiệp cấp ba, cô bắt đầu công khai chụp ảnh anh.

Dù sau đó không lâu, có vẻ cô chụp nhiều đến nỗi làm anh sợ luôn rồi.

Ban đầu Trình Dư Hạ nghĩ Lộ Dương không thích chụp ảnh nên mới dần tránh cô, nhưng sau đó anh cũng không trả lời điện thoại và tin nhắn của cô. Một tháng... năm tháng... cho đến một năm sau, Trình Dư Hạ mới hoàn toàn hiểu ra rằng Lộ Dương đã chia tay cô mà không nói một lời từ biệt.

Trình Dư Hạ không phải là không chấp nhận việc chia tay mà

không được biết lý do. Cô chỉ rất tức giận, giận anh không quan tâm đến những lo lắng và vướng bận của cô trong những năm qua. Dù anh chỉ trả lời một lần "ừ" hoặc "ồ", Trình Dư Hạ cũng có thể chấp nhận, nhưng anh lại hoàn toàn im lặng.

Im lặng đến mức dù báo cáo mất tích cũng không tìm thấy bất kỳ manh mối nào, đến nỗi sau này Trình Dư Hạ còn có thói quen hàng ngày theo dõi tin tức xã hội.

Nghĩ đến đây, cô vẫn vô cùng tức giận.

Trình Dư Hạ đá một viên đá nhỏ trên đường, cắn răng nói: "Lộ Dương, tốt nhất là cậu đừng để tôi bắt được."

Viên đá lăn vào bụi cỏ bên đường, làm giật mình một đôi mèo con đang nằm ngửa bụng tắm nắng.

Mèo con ngồi trong bụi cỏ, cào cào viên đá nhỏ làm phiền giấc ngủ của nó rồi ngẩng đầu kêu một tiếng dài bất mãn với Trình Dư Hạ.

Trình Dư Hạ lập tức ngồi xổm xuống: "Xin lỗi nha, lần sau sẽ mang đồ ngon cho các cậu."

Mèo con dường như không sợ cô, đi tới ngửi ngửi máy ảnh của cô.

Nhưng khi cô vừa đưa tay ra, nó lại chạy về chỗ cũ.

"Cậu muốn chụp ảnh à?" Cô giơ máy ảnh lên chụp hai con mèo con: "Vậy để tôi chụp các cậu đẹp hơn nhé, lần này không lấy phí của các cậu đâu, nhưng lần sau gặp lại phải cho tôi sờ nhé."

Lúc này, một chiếc xe đạp đi ngang qua cô, một làn gió nhẹ thổi qua làm lay động những chiếc lá dưới chân.

Người trên xe đạp là một thiếu niên mặc đồng phục cấp ba.

Cửa hàng sửa chữa mà Trình Dư Hạ tìm đến trông rất có tuổi đời. Bên trong là một ông lão khoảng sáu, bảy mươi tuổi, đeo kính lão, ngồi sau một chiếc bàn đầy đủ các loại linh kiện. Khi có người vào, ông sẽ ngẩng đầu lên, tháo kính lão ra và nheo mắt nhìn ra ngoài.

Ông lão hỏi: "Cô bé, tìm ai vậy?"

Trình Dư Hạ cười bước vào: "Ông Phương, mới mấy ngày không gặp mà mắt ông lại kém đi rồi à?"

Ông lão họ Phương, lần trước cô đem hộp nhạc đến sửa, khi trò chuyện mới biết ông đã nghỉ hưu từ nhà máy cơ khí hơn mười năm trước và mở cửa hàng sửa chữa này.

Ông Phương nói: "Thì ra là Hạ Hạ à, ông tưởng ai chứ, đến lấy hộp nhạc của cháu phải không?"

Trình Dư Hạ ngạc nhiên: "Ông vẫn nhớ cháu à?"

"Ông già rồi nhưng trí nhớ vẫn tốt lắm." Ông đứng dậy, quay lại lấy từ kệ phía sau một hộp nhạc hình nhà kính thu nhỏ: "Đã sửa xong rồi, chỉ đợi cháu đến thôi."

Trình Dư Hạ bước đến bàn: "Không ngờ ông thật sự sửa được, cháu đã chuẩn bị tinh thần không bao giờ nghe thấy tiếng của nó nữa rồi."

"Chỉ là linh kiện thiếu không sản xuất nữa..." Ông Phương đẩy các linh kiện trên bàn sang một bên, tạo một khoảng trống để đặt hộp nhạc xuống, thân thiện nói: "Ông đã vẽ mẫu và làm một cái cho cháu, đảm bảo không khác gì bản gốc mà còn linh hoạt hơn."

"Linh kiện ông cũng làm được?" Trình Dư Hạ lập tức kính nể nói: "Ông Phương, hồi đó chắc chắn ông là tay cừ nhất ở nhà máy phải không?"

Ông Phương cười nói: "Ông có gì mà tay cừ, thầy của ông mới gọi là giỏi, bất kỳ linh kiện nào chỉ cần nhìn một lần là làm được không sai một ly." Ông lấy một miếng vải mềm từ đồng linh kiện và lau sạch vỏ kính của hộp nhạc: "Cháu thử xem, xem có khác gì so với ban đầu không."

Trình Dư Hạ bật công tắc, nhạc vang lên, trong nhà kính nhỏ dần nở ra một đóa, hai đóa... cho đến khi bảy bông hoa hướng dương đều nở rộ.

"Âm nhạc nghe trong trẻo hơn trước." Trình Dư Hạ nói: "Cũng không còn tiếng kêu rè rè, ông Phương giỏi quá đi."

Ông Phương cười nói: "Cô bé này, có gì mà giỏi đâu."

Trước khi rời đi, Trình Dư Hạ nói cô còn có một chiếc đồng hồ hình cú mèo không chạy được, một con gấu chỉ biết lộn nhào không biết đi sau khi lên dây cót, và một con vịt ca sĩ bị khàn giọng. Ngày khác cô sẽ mang hết qua.

Ra khỏi cửa hàng sửa chữa, một học sinh cấp ba vừa đi xe đạp qua trước mặt cô.

Trình Dư Hạ cảm thấy quen thuộc với bộ quần áo của người đó, nên nhìn về phía ấy, màu sắc xanh trắng xám khắc sâu trong ký ức khiến cô ngay lập tức nhận ra đó là đồng phục cấp ba của mình.

Chiếc xe đạp đến đầu ngõ, rẽ vào một con hẻm.

Trong ánh sáng và bóng tối giao nhau, Trình Dư Hạ nhìn thấy rõ mặt nghiêng của người đó.

Cô lập tức tỉnh lại từ sự ngỡ ngàng rồi đuổi theo.

Trình Dư Hạ tin chắc mình không nhìn nhầm, cũng không thể nhầm được, đó chắc chắn là Lộ Dương, dù anh trông không khác gì so với thời cấp ba.

Đến đầu ngõ, Trình Dư Hạ đột nhiên dừng lại.

Đây là một ngõ cụt, phía trước chưa đến hai trăm mét chỉ có một bức tường, không có đường nào khác để đi.

Lúc này cô không thấy ai ngoài một số gạch vụn bên tường, cũng không có bất kỳ chiếc xe đạp nào ở đó.

Nắng nóng rọi lên đầu Trình Dư Hạ khiến cô cảm thấy chóng mặt.

Bảy giờ tối, Tề Duyệt lái xe đến đón Trình Dư Hạ đi họp lớp.

Trình Dư Hạ kéo vali vào cốp xe rồi ngồi vào ghế phụ.

"Đem nhiều đồ thế?" Tề Duyệt lo lắng hỏi: "Trong vali có phải toàn vũ khí sát thương không đấy?"

Trình Dư Hạ vừa cài dây an toàn, vừa nói với Tề Duyệt: "Lấy vài bộ quần áo mùa hè thôi."

Tề Duyệt: "Ồ, quần áo à, ra là quần áo." Cô nàng thở phào nhẹ nhõm.

Đưa xe đến bãi đỗ xe khách sạn, Trình Dư Hạ đợi Tề Duyệt đỗ xe xong mới đi tiếp.

Nghe nói tối nay gần như cả lớp cấp ba của họ sẽ đến, trừ một số người không thể từ nơi khác về.

Tối nay Trình Dư Hạ hơi trầm lặng, Tề Duyệt nhận ra sự khác thường của cô, cho rằng có lẽ là vì sắp gặp lại Lộ Dương nên cô mới như vậy.

Khi đỗ xe xong, cô nàng thấy có người đang nói chuyện với Trình Dư Hạ. Khi xuống xe, chỉ còn mình Trình Dư Hạ đứng đó.

Tề Duyệt cất chìa khóa vào túi quần âu, hỏi Trình Dư Hạ: "Chu Mai Mai nói gì với mày vậy?"

Trình Dư Hạ hỏi lại: "Ai là Chu Mai Mai?"

Tề Duyệt nói: "Là người mặc váy hồng in hoa, buộc dây tóc hồng vừa nói chuyện với mày đó."

"Wow, mắt mày tốt thật." Trình Dư Hạ nói: "Cô ấy là Chu Mai Mai à, nhưng sao tao nhớ cô ấy không phải lớp mình?"

"Mày không nhớ à?" Tề Duyệt kinh ngạc nói: "Cô ấy học lớp ba kế bên."

"Tao thấy cô ấy lạ lạ." Trình Dư Hạ hỏi: "Nhưng họ nói là đến họp lớp, cô ấy học lớp ba, đến họp lớp của lớp mình làm gì?"

"Mày thật sự không nhớ à?" Tề Duyệt ngạc nhiên: "Cô ấy và ai đó trong lớp mình yêu nhau mấy năm, cấp ba ngày nào cũng qua lớp mình."

Trình Dư Hạ chân thành lắc đầu: "Thật sự không nhớ nổi." Cô hoàn toàn không có ấn tượng gì về Chu Mai Mai.

Tề Duyệt tiếp tục nhắc: "Là người cấp ba từng nói mày chụp trộm ảnh cô ấy, rồi bị mày chọc giận đến khóc luôn ấy, là Chu Mai Mai đó."

2223 words

14.08.2024

Chương 3: Chụp lén

Editor: Chu

"Ồ là Chu Mai Mai đó à!" Trình Dư Hạ bừng tỉnh nói.

Từ nhỏ Trình Dư Hạ đã có sở thích chụp lại những thứ mà cô nhìn thấy, ngày bé không việc gì làm, cô thường thích dùng chiếc điện thoại đã cũ của mẹ Trình chụp choạng khắp nơi.

Song, vì mẹ Trình hồi trẻ đã kiên quyết dấn thân vào việc bảo vệ môi trường, đồng thời bà ấy cũng là kiểu người tiết kiệm cực kỳ, nên khi Trình Dư Hạ có được chiếc điện thoại kia thì tuổi nó đã gần bằng một nửa tuổi của cô.

Nếu không vì nó đã chậm đến mức không chức năng sử dụng mà không lag, có lẽ Trình Dư Hạ cũng chẳng có được vinh hạnh sở hữu nó, nhưng may là độ phân giải miễn cưỡng vẫn có thể xem được.

Qua một hai năm sau, tầm khoảng thời gian nghỉ hè lớp mười một, ba mẹ Trình thấy cô thật sự thích nhiếp ảnh, vả lại cũng có chút thiên phú trong lĩnh vực này, hai người định mua cho cô một cái máy ảnh tầm trung, đương nhiên điều kiện tiên quyết để tự do sử dụng máy ảnh là thành tích của cô không được rời khỏi top 100.

"Điều kiện" này không hề khó tí nào, nếu cứ lưỡng lự thêm một giây thì chẳng tôn trọng máy ảnh.

Huống hồ điểm thi cuối cùng của cô khi đó đứng 78 toàn khối, cô nhâm lại còn phải hơn 20 hạng mới rớt khỏi top 100 nên càng vui vẻ đồng ý điều kiện này.

Ba mẹ Trình nghĩ rằng rốt cuộc cô cũng có thể đổi những bức ảnh dán tường phòng được rửa ra từ chiếc đoạn thoại cũ, những bức ảnh dù đứng nhìn từ xa hay đến gần cũng đều mờ cảm như bị tô mosaic, nên vui mừng ôm nhau rơi nước mắt.

Biết Trình Dư Hạ thích chụp ảnh, bạn thân Tề Duyệt cùng cô lớn lên đã tặng cho cô một cuốn album vào ngày sinh nhật.

Bìa cuốn album dùng những miếng da khoảng chừng năm sáu centimet với màu sắc khác ghép thành, bên trên có dán hình mặt trời, góc trên bên phải còn có 3 chữ đầu viết tắt tên Trình Dư Hạ, thoát nhìn chẳng khác gì một tác phẩm nghệ thuật.

Tề Duyệt nói: "Đều là những vật liệu thừa không có giá trị thôi, nhưng đừng thấy nó không tinh xảo mà xem thường, đây chính là đồ thuần thủ công đó." Trình Dư Hạ nhớ hình như công ty của ba mẹ Tề Duyệt chuyên sản xuất những sản phẩm thủ công thế này.

Tề Duyệt bẻ ngón tay nói: "Tao mất hơn một tuần mới làm xong, mà xem tay tao đều phồng rộp hết rồi nè."

Trình Dư Hạ nói: "Nể tình mấy vết phồng rộp, tôi sẽ không tính toán đến việc sư phụ Tề đã moi bánh kem của tôi hết như một cái hăm."

Trình Dư Hạ vô cùng quý trọng cuốn album này, để có thể thường xuyên mở ra xem nên cô luôn đặt nó trên bàn học.

Nhưng hôm nọ, cô làm bài tập đến tận 12 giờ, đầu óc mơ mơ màng màng nhét toàn bộ sách vở trên bàn vào trong cặp, không nhận ra ở giữa chồng sách có kẹp cuốn album.

Chiều hôm sau, lúc tiết thể dục kết thúc, Tề Duyệt - người đã hạ gục bốn năm bạn học trên sân cầu lông, lôi kéo Trình Dư Hạ đi cùng cô nàng đến canteen mua coca lạnh.

Đến khi hai người quay về lớp học, nhìn thấy chỗ ngồi của một bạn trong lớp bu kín người.

Trình Dư Hạ với Tề Duyệt cùng đi đến, hỏi một bạn học khác đứng dưới bục giảng: "Xảy ra chuyện gì vậy, có phải đột nhiên thông báo kiểm tra thử vào tiết tự học buổi tối không?"

Tề Duyệt đi lên bục giảng, nhón chân nhìn vào trong đám người đang vây xem: "Người kia là ai thế?"

Bạn học đứng bên Trình Dư Hạ nói: "Chu Mai Mai bên lớp a3."

Trình Dư Hạ nghiêng đầu hỏi: "Cậu ta bị sao vậy?" Sau đó liền nhìn thấy Lộ Dương đứng cách mình một người.

"Nói cậu chụp lên cậu ta." Bạn cùng lớp nói.

Trình Dư Hạ nói với vẻ mặt ngây ngốc: "Ai chụp lên ai?"

Tề Duyệt chỉ vào đám người nói: "Ê Hạ Hạ, đó không phải cuốn album tao tặng mày hả." Cô nàng dút lời, ánh mắt trong ngoài đều nhìn về phía họ bên này.

Một người trong đám đó lên tiếng: "Đúng lúc Trình Dư Hạ trở lại, mọi người có hiểu lầm hay không cứ giáp mặt nói rõ ràng."

Có người phụ họa: "Đúng vậy đúng vậy, đều là bạn học với nhau nếu hiểu lầm thì cũng không tốt."

Trình Dư Hạ nhìn vào vị trí trung tâm trong đám người: "Sao tôi vẫn chưa hiểu đang xảy ra chuyện gì vậy?"

Một bạn nữ nói: "Chu Mai Mai nói cậu chưa hỏi han gì đã tự tiện chụp ảnh cậu ấy."

Trình Dư Hạ đi đến phía trước vài bước, đám người tản ra hai bên, lúc này cô mới thấy tại chỗ ngồi của một bạn nam có một cô gái đang nằm khóc.

Cạnh cánh tay của nữ sinh đang khóc lóc không ngừng chẳng phải là cuốn album của cô sao.

"Chắc là hiểu lầm thôi." Trình Dư Hạ đi tới bên cạnh người bạn nữ: "Tôi không nhớ mình đã chụp ảnh bạn học Chu Mai Mai khi nào."

"Đúng vậy, cậu nhìn nhầm rồi đó." Tề Duyệt vặn nắp chai rồi cũng đi đến, dùng giọng điệu kinh ngạc nói: "Đối với những vật sống, Hạ Hạ của tôi đó giờ chỉ chụp động vật chứ không chụp người, ngày thường đến cả tôi mà nó còn không chụp thì sao có thể đi chụp người khác, chẳng lẽ bạn học Chu Mai Mai không phải là người?" Vừa nói xong, ánh mắt của đám người này đồng loạt chuyển đến trên người cô nàng, Tề Duyệt lập tức nói tiếp: "Đây chỉ là một câu nghi vấn của tôi mà thôi, không có ý khẳng định bạn học Chu Mai Mai không là người đâu à."

Lúc này, có người trong đám người gần đó lên tiếng khuyên nhủ: "Không phải chỉ là một tấm ảnh thôi ư?"

Một nữ sinh khác ngồi bên cạnh cô gái đang khóc lóc không ngừng xung phong đứng dậy bênh vực kẻ yếu: "Sao có thể nói không phải chỉ là một tấm ảnh thôi? Đầu tiên, bản thân Chu Mai Mai không hề hay biết gì bị người nào đó chụp lén."

Người nào đó lắng nghe với vẻ mặt ngơ ngác.

"Tiếp theo..." Nữ sinh kia tiếp tục bênh vực kẻ yếu, nói: "Nếu lén

chụp ảnh người khác rồi rửa ra khi người ta chẳng biết gì thì chính là xâm phạm hình ảnh riêng tư của người khác."

Trình Dư Hạ cả kinh: "Nào có nghiêm trọng đến mức đó, với lại tôi cũng đâu bán ảnh của cậu ấy kiếm tiền."

Bạn nữ kia vẫn không chịu bỏ qua: "Vậy là cậu thừa nhận bản thân chụp lén Chu Mai Mai rồi hả!"

Cô gái khóc lóc ỉ ôi này giờ càng khóc lớn hơn nữa.

"Thế cứ xem như là tôi lỡ chụp phải đi." Trình Dư Hạ nói: "Tôi xin lỗi bạn học Chu Mai Mai là được chứ gì."

Bạn nữ lại nói: "Làm tổn thương rồi mới nói xin lỗi thì có ích gì hả?"

"Tổn thương chỗ nào?" Bạn cùng lớp đứng bên trái Trình Dư Hạ nói: "Chẳng lẽ từ nhỏ đến giờ cậu ta chưa từng chụp ảnh lần nào sao?"

Trình Dư Hạ nói: "Bạn học Chu Mai Mai, gần tới giờ tự học rồi, vì chút chuyện nhỏ này mà um xùm đến chỗ giáo viên cũng không tốt lắm đâu."

Chu Mai Mai tiếp tục giả điếc nằm đó khóc lóc.

Tề Duyệt vọt lên: "Hạ Hạ cũng nói muốn xin lỗi cậu rồi, sao cậu cứ im mãi thế?"

Trình Dư Hạ kéo Tề Duyệt ra sau, thật ra cô không muốn để giáo viên biết đến chuyện này là vì sau khi vào lớp mười hai thành tích của cô luôn nằm ngoài top 100, nếu một khi ồn ào đến tai thầy cô thì tất nhiên sẽ bị mời phụ huynh, mà khởi nguồn của chuyện này trùng hợp lại là vì một bức ảnh, thế thì duyên phận của cô và cái máy ảnh sẽ chỉ đến đây mà thôi.

Trình Dư Hạ lay nhẹ Chu Mai Mai: "Bạn học Chu có thể đừng khóc nữa không."

Vài người khác cũng liên tục mở miệng khuyên nhủ cô ta, nhưng Chu Mai Mai vẫn không dao động như cũ.

Lửa giận của Trình Dư Hạ đột nhiên dâng đến đỉnh đầu, cô ghét nhất kiểu người làm loạn âm ỉ rồi lại nín thinh không nói ra cách giải quyết, cô lấy cuốn album của mình trên bàn, vừa lật vừa dịu giọng hỏi: "Nếu không cậu nói tôi biết tấm nào chụp cậu trước đi ha?"

Chu Mai Mai hoa lê đài vũ rốt cuộc cũng chịu ngẩng đầu lên, sau đó lật album đến trang giữa, thút thít nước mắt chỉ vào một bức ảnh chụp sân thể dục của trường: "Là tấm này."

Nhóm bạn học tò mò xông tới, nhìn xong đều thắc mắc hỏi: "Đâu?"

Bức ảnh này được chụp vào hôm Trình Dư Hạ chờ Tề Duyệt trực nhật, cho nên trên sân thể dục gần như không có người nào khác, nhưng lúc lựa lại ảnh cô vô tình phát hiện trong góc của bức ảnh có một sườn mặt quen thuộc lọt vào, mà người nọ khi đó đang ngẩng đầu nhìn về phía hoàng hôn nơi xa.

Tuy bố cục bức ảnh có chút lộn xộn nhưng may mà có sự xuất hiện của anh nên trông đẹp hơn hẳn, cũng vì vậy mà Trình Dư Hạ quyết định lưu lại.

Chu Mai Mai chỉ vào nửa cái ót sau thân cây dương cạnh sân thể dục, tỏ vẻ cực kỳ đáng thương: "Người này chính là tôi."

"....." Đám người đang hóng chuyện nói: "Cậu..... Thị lực của cậu tốt thật, ngay cả nửa cái ót mà cũng nhận ra được."

Chu Mai Mai nói: "Đây là bằng chứng." Nói rồi xoay ót lại.

Trình Dư Hạ vốn cho rằng cô ta sẽ nói bản thân dựa vào kích thước và hình dạng của ót để đoán ra đây là ót của mình, không ngờ Chu Mai Mai lại chỉ vào dây cột tóc trên đuôi ngựa: "Nơ buộc tóc này được mua ở nước ngoài, không thể tìm thấy cái thứ hai ở trường."

Trình Dư Hạ nhìn vào trong ảnh, đúng là có một cái nơ buộc tóc nhỏ màu đỏ trên nửa đầu sau gốc cổ thụ.

"Này... Nếu bạn học Chu cho rằng thế này là chụp lén thì cho tôi xin lỗi." Trình Dư Hạ nói.

Ngược lại, Chu Mai Mai lại bắt đầu thút tha thút thít lau nước mắt: "Ý cậu là tôi cho rằng đây là chụp lén?"

Trình Dư Hạ cắt ngang lời cô ta: "Ý của tôi là tôi muốn xin lỗi cậu."

"Cậu thái độ kiểu gì vậy." Chu Mai Mai nói: "Là cậu chụp lén tôi trước đó."

Thấy Chu Mai Mai còn muốn khóc tiếp tục, Trình Dư Hạ liền lấy bức ảnh kia ra.

Cô thẳng tay xé bỏ chỗ cây dương và nửa cái ót trong bức ảnh, không nói không rằng ném tới trước mặt Chu Mai Mai.

Chu Mai Mai ngẩng đầu nhìn Trình Dư Hạ: "Cậu làm gì vậy?"

"Tôi chỉ tới muộn một chút mà mấy em tạo phản rồi hả?" Chủ nhiệm lớp đi đến cạnh cửa, nói: "Chuông đã reo cả buổi trời mà còn đứng đó làm gì?"

Đám người lập tức giải tán.

"Thưa thầy." Lúc này Trình Dư Hạ giơ lên tay: "Bạn Chu Mai Mai của lớp a3 không chỉ tự tiện lục lợi cặp sách của bạn học khác mà còn lấy và huỷ hoại đồ của bạn học."

Cũng may cuối cùng cô vẫn không bị mời phụ huynh, sau khi chủ nhiệm hai lớp biết rõ ngọn nguồn sự việc thì bảo Chu Mai Mai xin lỗi Trình Dư Hạ, cuối cùng chủ nhiệm lớp a3 còn giữ Chu Mai Mai ở văn phòng để phê bình một lúc, tóm lại đối với Trình Dư Hạ không bị mời phụ huynh là một chuyện đáng mừng.

Đến bây giờ, có lẽ Tề Duyệt còn nhớ rõ chuyện này hơn Trình Dư Hạ, nhưng khi đó Tề Duyệt biết Trình Dư Hạ thật sự bị Chu Mai Mai chọc giận, bằng không tuyệt đối cô sẽ không làm ra hành động có thể khiến mình bị tịch thu máy ảnh.

Tuy Trình Dư Hạ và Tề Duyệt chẳng muộn lắm, nhưng khi đẩy phòng bao ra, bên trong đã có không ít người, Tề Duyệt tinh mắt ngó quanh một vòng vẫn không nhìn thấy bóng dáng Lộ Dương.

Ngay tức thì có người la lên: "Ui! Nhìn xem đây không phải là Tề Duyệt với Trình Dư Hạ của chúng ta sao."

Mọi người khách sáo hỏi thăm vài câu, sau đó cả hai tìm thấy những đứng ra tổ chức buổi họp ở cuối bàn, bọn họ chính là những bạn học Trình Dư Hạ vẫn còn giữ liên lạc.

Nhưng toàn bộ quá trình, Trình Dư Hạ đều không tập trung lắm.

Trong buổi tiệc, ai đến mời rượu, ai được cô kính rượu, cùng trò chuyện với ai, nói ra những lời gì, cuối cùng cô đều quên tuốt.

Từ buổi họp lớp về đến nhà là đã hơn một giờ, Trình Dư Hạ vẫn còn ngồi trên sofa, không ngừng bấm vào remote để đổi kênh.

Đến khi Tề Duyệt tắm rửa xong vẫn thấy cô ngồi ở tư thế cũ, chỉ có TV là đang dừng ở kênh dự báo thời tiết của thành phố.

Tề Duyệt ngồi xuống cạnh Trình Dư Hạ, vừa lau tóc vừa nói:
"Thật ra có lẽ hôm nay Lộ Dương không đến là vì cậu ta đang ở xa, nên không quay về kịp."

Trình Dư Hạ nghe phát thanh viên trong TV thông báo đêm nay sẽ có mưa rào đi kèm với sấm chớp, hơn nữa những ngày kế tiếp có lẽ trời vẫn sẽ mưa dầm, hỏi Tề Duyệt: "Ngày mai tao chụp ảnh trong nhà đúng không?"

"Ừ, sao vậy?" Tề Duyệt nhìn Trình Dư Hạ giống như một người rảnh rỗi hỏi về công việc ngày mai của mình, giơ tay sờ trán cô:
"Mày xỉn đến ngu người rồi hả?"

Trình Dư Hạ nói: "Tao uống có một ly vang đỏ thôi à, đâu đến nỗi nào."

"Một ly?" Tề Duyệt lo lắng nhìn Trình Dư Hạ: "Mày uống ít nhất cũng tám chín ly đó, chính mắt tao nhìn thấy rành rành."

"Nhiều vậy hả!" Trình Dư Hạ cả kinh một chút rồi ngồi thẳng dậy: "Mày cũng không cản tao lại, hèn gì tao cứ cảm giác bản thân đã uống rất nhiều."

"....." Tề Duyệt đỡ Trình Dư Hạ: "Tao cản ai? Chu Mai Mai vốn tới nói xin lỗi với mày, kết quả người ta vừa mới mở miệng mày đã tự rót cho mình một ly, nói tiếp câu sau mày lại tự rót một ly nữa, cuối cùng dọa người ta sợ đến nỗi cắn tím môi, không dám lớn tiếng nói câu nào, suýt nữa còn bật khóc."

"Kkkk..." Trình Dư Hạ nâng cánh tay ôm lấy bả vai Tề Duyệt, nói:
"Tao còn lợi hại thế cơ á kkkk..."

"Được rồi, đừng cười nữa." Tề Duyệt cạn lời: "Để tao đỡ mày về phòng nghỉ ngơi."

Không biết qua bao lâu, Trình Dư Hạ tỉnh giấc một lần, khi đó sắc trời ngoài cửa sổ là một mảnh tối đen.

Có tiếng mưa rơi, thi thoảng còn có tiếng sấm sét.

Cô cầm lấy hộp nhạc trên tủ đầu giường, bất động vài giây rồi ấn chốt mở.

Hộp nhạc sáng đèn, những bông hướng dương trồng trong nhà ấm thủy tinh cũng lần lượt nở rộ theo tiếng nhạc.

Hôm sau, Trình Dư Hạ bị ánh nắng chiều vào đánh thức.

Đầu đau như búa bổ, cổ họng cũng đau âm ỉ, choáng váng bò khỏi giường đi tìm nước uống.

Mở cửa phòng ra, cả người lập tức hoá đá.

Cảnh tượng trước mắt rõ ràng là ở trong nhà, nhưng không phải là căn nhà cô thuê ở cùng Tề Duyệt.

Lúc này mẹ Trình đang bận bịu trong bếp, hình như nghe thấy Trình Dư Hạ đi đến, cũng không quay đầu lại mà nói với cô: "Mau đến uống thuốc hạ sốt trên bàn đi, nếu vẫn không đỡ thì thứ ba để ba con đến trường gặp giáo viên chủ nhiệm xin nghỉ."

2912 words

21.08.2024

Chương 4: Hôm nay là ngày 20 tháng 9 năm 2018

Editor: Chu

Mẹ Trình nói tiếp: "Đã lớp mười hai rồi, bị trì hoãn mấy ngày nay không biết con có theo kịp không, tuy rằng mẹ không trông mong con có thể thi đậu Thanh Hoa Bắc Đại, nhưng ít nhất cũng phải cố gắng đậu Nam Đại chỗ chúng ta....."

"Ai học lớp mười hai ạ?" Đầu Trình Dư Hạ vẫn đau dữ dội, cô đứng trước cửa phòng lắc lắc đầu: "Mẹ, hình như con nên đến khoa thần kinh khám thử, gần đây cứ hay xuất hiện ảo giác." Cô cúi đầu, lại phát hiện chân mình đang đi đôi dép tai thỏ.

Cô nhớ rõ đôi dép này cô mang lúc học ba năm cấp ba, sau đó không còn dùng nữa.

Mẹ Trình xoay người lại, tay còn cầm cái sạn, bước ra cửa phòng bếp nói: "Con sốt tới nỗi bị khờ rồi hả, đi khám khoa thần kinh làm gì?"

Trình Dư Hạ vẫn đang cúi đầu, duỗi chân về phía trước: "Mẹ xem, đôi dép này giống hệt đôi con mang hồi học cấp ba nè!" Cô ngẩng đầu nhìn mẹ Trình, trầm mặc hai giây rồi kinh ngạc la lên: "Mẹ!"

Mẹ Trình thấy cô ngủ nhiều rồi còn nói năng nhảm nhí nên đi tới áp trán mình lên trán cô, lo lắng hỏi: "Thật sự bị sốt đến ngu người rồi hả?"

Điều khiến Trình Dư Hạ kinh ngạc chính là mẹ cô bây giờ không chỉ đổi sang mái tóc dài mà còn trẻ trung và gầy hơn rất nhiều, lúc về nhà vào ngày hôm qua cô vẫn còn thấy mẹ để mái tóc xoắn lộn nhỏ ngang vai, giữa trưa còn than phiền bản thân xuất hiện thêm nhiều nếp nhăn rồi còn tăng lên vài kí, quần áo trước kia đều không mặc vừa.

Trình Dư Hạ nhìn mẹ Trình trước mặt, cô nghĩ rằng sự thay đổi thế này không phải là chuyện người bình thường có thể làm được trong vòng một ngày, hướng hồ Trình Dư Hạ nhớ rõ chiếc váy đỏ nâu mà bà đang mặc là món quà cô đặc biệt tặng mẹ vào hôm sinh nhật của bà hồi học kỳ hai lớp mười một.

"Nóng dữ vậy, mau lấy thuốc uống đi." Mẹ Trình kéo Trình Dư Hạ đến bàn ăn, ấn cô ngồi xuống: "Nếu tới tối vẫn không hạ sốt thì chúng ta lập tức đến bệnh viện."

Trên bàn ăn có khay trà làm bằng gốm, bên trong khay trà là bộ ấm thủy tinh màu hoa trà.

Thời điểm mới mua về, bộ trà cụ này vốn có sáu tách thủy tinh, có điều đã bị Trình Dư Hạ lỡ tay làm vỡ một cái, sau lại bị mẹ Trình bất cẩn làm vỡ thêm một cái trong lúc lau dọn bàn.

Dù cảm thấy số bốn không may mắn nhưng vì bộ trà cụ này được ba Trình mua về khi đi công tác ở nơi khác, ở địa phương căn bản không tìm thấy mẫu nào y giống như đúc, nên mẹ Trình mua thêm hai tách mới có hình cây trúc để bù vào cho đủ sáu cái.

Khi đó, cô đang học lớp mười hai.

Trình Dư Hạ đếm đi đếm lại, bên trong có 5 tách trà, không thiếu cái nào cả.

Cô cầm ly nước bên cạnh viên thuốc lên, thấy đó chính là tách trà thứ sáu.

Tay thả lỏng, tách nước rơi lên bàn, kế đó lại lăn vòng xuống sàn nhà.

Sau đó lập tức vang lên tiếng vỡ giòn tan của thủy tinh.

"Không bồng chứ!" Mẹ Trình vội vàng đi tới từ sau lưng, vừa kiểm tra tay chân Trình Dư Hạ, vừa kéo cô sang một bên: "Cách xa một chút, con bé này hôm nay bị sao thế?"

"Mẹ, hôm nay là ngày tháng năm nào?" Trình Dư Hạ cúi đầu nhìn bộ đồ ngủ mặc trên người, bỗng nhiên tỉnh táo đôi chút.

"Cái gì mà hôm nay là ngày tháng năm nào?" Mẹ Trình gom quét những mảnh vỡ thủy tinh: "Hôm nay là ngày 20 tháng 9 năm 2018." Lại rót một ly nước ấm đặt lên bàn: "Mau tới đây, mỗi lần uống thuốc là lại dài dòng văn tự, mẹ nhìn con uống thuốc."

Trình Dư Hạ nuốt thuốc xuống, buông ly nước lập tức vọt vào toilet.

Mẹ Trình thấy cô gấp như vậy, liền nói: "Mẹ nói nè Trình Dư Hạ, con đừng nghĩ đến chuyện nhổ thuốc ra, nếu con không hạ sốt thì không trốn khỏi việc bị tiêm thêm vài mũi đâu."

Trong toilet yên tĩnh một hồi, mẹ Trình đang định qua xem cô đang làm gì, Trình Dư Hạ chợt mở cửa ra, giơ cái ly lùn hình ếch xanh xấu xí, nói: "Mẹ, đây là ly đánh răng hình ếch xanh của con!" Trên mặt không giấu được sự vui mừng: "Hôm nay là ngày 20 tháng 9 năm 2018! Con quay về lúc học lớp mười hai rồi!"

Ly đánh răng hình ếch xanh này là cô tự tay đến xưởng gốm thủ công làm ra hồi nghỉ hè lớp mười, sau khi sống trong ký túc xá nửa đầu đại học, lúc thu dọn hành lý thì không thấy đâu nữa.

"Con ở trong nhà vệ sinh cả buổi trời chỉ vì cái này đó à?" Mẹ Trình nhìn cô, nóng lòng lo lắng: "Con mới khai giảng lớp mười hai chưa được một tháng đã phải chịu áp lực việc học lớn đến vậy hả?"

"Con không sao đâu ạ, mẹ đừng lo." Sau khi ra đi, Trình Dư Hạ mừng rỡ ôm lấy mẹ Trình: "Mẹ cứ bận đi ạ." Dứt lời liền đi vào phòng mình.

Trên bàn học, ngày tháng năm hiển thị trên lịch điện tử chính là 18-09-20, thời gian là 15:50.

Cạnh bàn có mấy quyển sách lớp mười hai, dưới đèn bàn có vài tờ đề ôn thi cùng với rải rác vài cây bút đủ màu, trên tường là những bức ảnh cô chụp bằng điện thoại cũ vẫn chưa thay mới, tay cầm tủ quần áo còn treo bộ đồng phục cấp ba có ba màu xanh, trắng, và xám.

Hết thấy như đều chứng minh cô thật sự quay về thời điểm 5 năm trước, lúc cô đang học lớp mười hai.

Tuy nhiên, Trình Dư Hạ thật sự không hiểu nhờ vào đâu mà chuyện này lại xảy ra, cô chỉ nhớ lúc tỉnh giấc vào giữa đêm hôm qua, bản thân nghe thấy rất rõ tiếng sấm cùng với tiếng mưa rơi, đó là cơn mưa rào có sấm chớp đi kèm được nhắc đến trên kênh dự báo thời tiết.

Trừ việc này ra, cô không thể nghĩ ra còn chuyện gì đặc biệt phát sinh nữa không.

"Mẹ." Trình Dư Hạ đi ra khỏi phòng, trong phòng khách không có ai, sau đó cô đi đến trước cửa phòng ba mẹ, còn chưa kịp gõ cửa đã nghe thấy tiếng mẹ Trình ở bên trong: "Một mình em vẫn được... Thoạt nhìn cũng không có gì nghiêm trọng... À không, hình như cũng có hơi nghiêm trọng tí..." Hình như bà đang nói

chuyện điện thoại với người nào đó, "Vậy làm sao bây giờ.... Nếu không cứ dẫn Hạ Hạ đến khoa thần kinh khám thử trước..."

"....." Trình Dư Hạ lập tức quyết định hoãn lại ý định đem chuyện mình là Trình Dư Hạ của 5 năm sau nói với gia đình.

"Mẹ!" Cô gõ cửa: "Có cơm chưa ạ, con đói rồi!"

Hơn bốn giờ chiều, Trình Dư Hạ vừa ăn xong hoành thánh, cô ngâm nhiệt kế đi vòng vòng quanh nhà.

Vừa đi bộ, cô vừa nhỏ giọng hừ hừ theo tiết tấu: "Hừ hừ hừ, hừ hừ hừ, hừ hừ hừ hừ hừ hừ....."

"Bị bệnh mà cũng không đành hoãn lại." Mẹ Trình ngồi trên sofa bị cô làm cho hoa mắt: "5 giờ mẹ đi sang nhà cô cả, con muốn theo không?"

Trình Dư Hạ lập tức gật đầu: "Vâng vâng vâng." Chạy hai ba bước đến trước mặt mẹ Trình rồi ngồi xổm xuống: "Đi ạ."

Mẹ Trình lấy nhiệt kế cô đang ngâm ra nhìn, ba mươi bảy độ bảy. Bà nói: "Đi sang để đưa vài món đồ cho cô cả của con, mà con không được ăn vạ ở nhà cô cả không muốn về nhà đấy nhé."

"Con bảo đảm lần này sẽ không đòi ở lại nhà cô cả nữa." Trình Dư Hạ ngoan ngoãn nói: "Thật ra con muốn đến nhà cô cả để đi lên sân thượng chụp vài bức ảnh."

Mẹ Trình nói thẳng: "Mấy câu bảo đảm này của con mẹ nghe nhiều tới nỗi tai mọc kén luôn rồi, nào là bảo đảm kêu về liền về, bảo đảm không cùng em họ Phàm Phàm vớt mấy con cá koi trong bể cá của dưỡng, bảo đảm lúc chơi game sẽ nhường Phàm Phàm..."

"Lần nào chơi game con cũng nhường em ấy mà." Trình Dư Hạ

nói: "Con đã nhường rồi, thắng hay không là do em ấy thôi, đâu thể đổ lên đầu con được?"

Mẹ Trình nói: "Vậy con không thể nhường thêm một chút nữa hả, Phàm Phàm mới có bao tuổi đâu."

"Hả? Không phải em ấy chỉ nhỏ hơn con một tuổi thôi sao?"
Trình Dư Hạ cãi lại.

Mẹ Trình lại nói: "Nhỏ hơn một ngày cũng là vai em của con."

"Rõ rồi ạ." Trình Dư Hạ ngồi xuống cạnh mẹ Trình: "Lần tới con rút thắng cáp sạc điều khiển của mình luôn."

Nhà cô cả Trình Dư Hạ cách nhà cô tầm mười mấy phút lái xe, vì là chung cư cũ không có thang máy nên phải lội thang bộ mới có thể lên được sân thượng.

Ngày này 5 năm trước, ban đầu Trình Dư Hạ định đi lên để chụp hoàng hôn, kết quả ở ngay đây mà gặp được Lộ Dương cùng với mấy vết thương trên mặt.

Chào hỏi mọi người xong, Trình Dư Hạ cầm máy ảnh đi từng bước một lên, nhưng lại dừng ở chỗ ngoặt một lát để ổn định nhịp tim.

Đẩy cách cửa rỉ sắt trên sân thượng ra, cơn gió ầm ập mang theo mùi lá cây phơi nắng tức khắc ủa vào mặt Trình Dư Hạ.

Trên sân thượng vắng tanh, không có một bóng người, cô xoa đôi mắt, đi về phía bức tường cao tầm nửa người.

Lúc cô đẩy cửa ra lần trước, Lộ Dương đang đứng ở chỗ này.

Trình Dư Hạ có chút hoảng hốt, cô nhìn thời gian trên đồng hồ, còn chưa đến 6 giờ.

5 năm trước cô đi lên đây vào lúc mấy giờ nhỉ? Có lẽ hôm đó cô còn nán lại nhà cô cả chơi một lúc.

Cô nghĩ, chỉ cần chờ thêm lát nữa là được.

Cách đó không xa là một rừng cây bạch dương nhỏ, lá cây bị gió thổi vang lên tiếng xào xạc, buổi chiều của một ngày tháng chín, cái nóng mùa hè cuối cùng còn sót lại vừa ồn ào lại vừa kích động.

Một bông hoa đại màu tím nhạt nở rộ trong những khe nứt giữa những viên gạch của bức tường, nó đứng đưa qua lại trên mặt đất khi có gió thổi qua, trông đáng yêu vô cùng.

Trình Dư Hạ nhanh chóng cầm máy ảnh ló đầu ra bên ngoài để chụp nó, có lẽ đó giờ chưa từng tới gần chỗ này nên cô chưa từng phát hiện ra nó.

Vừa mới chụp hai tấm, bỗng có người chụp lấy cánh tay cô.

"Trình Dư Hạ!"

Thiếu niên mặc áo trắng, trên mặc còn có vết thương, anh kéo Trình Dư Hạ: "Cậu có biết như vậy là nguy hiểm không?" Trong ánh mắt lộ ra vẻ lo lắng.

Trình Dư Hạ quay lại nhìn anh, không nói năng gì cũng không động đậy.

"Cậu làm vậy nguy hiểm lắm đó." Thiếu niên buông tay ra, lùi lại một khoảng xa: "Bức tường này không mấy chắc chắn." Anh nói.

Gió thổi qua chớp mũi nóng rực, trong không khí có mùi cỏ xanh phơi dưới ánh mặt trời.

Thiếu niên Trình Dư Hạ nhìn thiếu niên Lộ Dương, bỗng nhiên khóc lớn lên.

Lộ Dương ngáy người một chút: "Cậu... cậu đừng khóc mà."

Trình Dư Hạ càng khóc dữ dội hơn, như thể bao nỗi ám ức mà cô đã phải hứng chịu từng ấy năm đều được giải phóng vào giây phút này.

Tay chân Lộ Dương luống cuống: "Lát nữa để người ta nghe thấy sẽ tưởng là tôi bắt nạt cậu đấy."

"Đồ lừa đảo..." Trình Dư Hạ giữ chặt góc áo Lộ Dương, oà khóc nức nở.

Lộ Dương thắc mắc chỉ vào chính mình: "Tôi? Đồ lừa đảo á?"

Trình Dư Hạ mặc kệ anh, chỉ lo khóc đến mức không nói thành lời: "Cuối cùng tôi cũng tìm được cậu rồi."

"Tôi không hiểu ý cậu lắm." Lộ Dương cẩn thận gỡ tay Trình Dư Hạ ra.

Ngược lại, Trình Dư Hạ càng dùng sức nắm chặt góc áo anh không chịu buông: "Nếu cậu ghét tôi thì sao không nói thẳng ra....."

"Chẳng lẽ đây không phải là lần gặp đầu tiên của chúng ta hả?" Ánh mắt Lộ Dương dừng trên khuôn mặt Trình Dư Hạ: "Hình như trước đây tôi chưa từng gặp cậu mà nhỉ?"

2287 words

26.08.2024

Chương 5: Gánh nặng đường xa

Editor: Chu

Trình Dư Hạ quên mất Lộ Dương bây giờ căn bản không quen biết mình.

"Tôi biết cậu là Lộ Dương." Cô lau nước mắt, nói với Lộ Dương: "Tôi tên Trình Dư Hạ, cũng học ở Nhất Trung, lớp 12a1, là bạn cùng lớp với cậu."

Lộ Dương không cảm xúc nhìn cô: "Sao cậu biết chúng ta học cùng lớp?"

"Tôi không có điều tra cậu đâu." Trình Dư Hạ lập tức giải thích: "Tôi cũng không phải kẻ cuồng theo dõi, tôi biết thứ ba này cậu chuyển trường đến, chẳng qua hôm đó đúng ngày tôi nghỉ học."

Lộ Dương nói: "Cậu nghỉ học thì sao biết được tôi chuyển đến vào ngày nào?"

"Tề Duyệt bạn cùng lớp bọn mình nói với tôi." Trình Dư Hạ nói: "Quan hệ của chúng tôi rất tốt nên có chuyện gì nó đều nói cho tôi biết."

Cô vẫn còn nhớ rõ về ngày đó của 5 năm trước, hình như anh không có nhiều thắc mắc như hôm nay, Trình Dư Hạ nghĩ rằng, chắc là vì lúc đó không có ai lôi kéo anh rồi khóc lóc thảm thiết.

"Hạ Hạ!" mẹ Trình Dư Hạ cùng cô cả một trước một sau đi lên

tới, cô cả hơi lo: "Cô vừa nghe có tiếng ai khóc đâu đây."

Mẹ Trình nói: "Có chuyện gì vậy?" Nhìn đến một bên mặt của Lộ Dương, ánh mắt bà kinh ngạc: "Con đánh nhau với người ta hả?"

Cô cả xoay Trình Dư Hạ một vòng để kiểm tra rồi hỏi: "Không bị thương chứ?"

Trình Dư Hạ lắc đầu: "Không có ạ."

Mẹ Trình hỏi: "Vậy con đơn phương đánh thằng bé à?"

Từ nhỏ Trình Dư Hạ đã không phải là một cô bé nhu mì dịu dàng, trước năm mười hai tuổi cô cùng Tề Duyệt vẫn luôn cầm đầu đám trẻ trong khu, bất luận bé trai hay bé gái cũng nguyên ý vây quanh hai cô, tuy Trình Dư Hạ không chủ động gây chuyện, nhưng đó giờ cũng không để bản thân chịu thiệt thòi.

Mẹ Trình hiểu rõ tính tình của con gái mình, khi nhỏ cô thường xuyên đánh nhau với một bé trai chuyên bắt nạt những đứa trẻ ở sân chơi, sau đó còn té đập gối vào tảng đá, cuối cùng chảy nhiều máu đến nỗi nhuộm đỏ cả quần và bắp chân nhưng vẫn không kêu rên một tiếng.

Thế nên có thể khiến cô khóc như vậy, tuyệt đối không phải do bị thương khi đánh nhau.

Mẹ Trình nhìn về phía Lộ Dương, thấy vết thương trên mặt anh còn rất mới, hỏi: "Bạn học, con bé không bắt nạt con chứ?"

Lộ Dương nói: "Dạ không."

Cô cả lập tức bênh vực Trình Dư Hạ: "Trần đời có ai nói con mình như em, Hạ Hạ chỉ là một cô gái, sao có thể bắt nạt ai được."

Trình Dư Hạ bẹp miệng, vẻ mặt cực kỳ vô tội, gật đầu với mẹ Trình: "Đúng đấy ạ."

Cô cả kéo tay Trình Dư Hạ, nói: "Được rồi, con bé còn bệnh mà, nhanh đi xuống đi."

Chuyện này có vẻ không giống với lúc cô gặp anh vào 5 năm trước, ngày đó đúng là cô lên đây để chụp ảnh, vừa mở cửa đã nhìn thấy Lộ Dương đứng cạnh tường.

Vết thương trên mặt chàng trai nhanh chóng thu hút sự tò mò của cô, cô nói với anh, người mà mình không hề quen biết: "Tôi có thể chụp cậu không, chỉ một tấm thôi."

Đêm cùng ngày, Trình Dư Hạ phát sốt tới 38°5.

Ngày hôm sau cô không đến trường đi học mà phải truyền dịch trong ba ngày.

Tết Trung Thu được nghỉ tổng cộng ba ngày mà cô đã phải ở trong bệnh viện hết hai ngày. Đến ngày thứ ba, Tề Duyệt tới nhà cô.

Nhà Tề Duyệt và Trình Dư Hạ ở cùng một khu, có điều một nhà ở lầu ba còn một nhà ở lầu sáu.

Nhưng trong quá khứ, thời điểm này bệnh của cô đã khỏi, hơn nữa gia đình cô còn đang ở quê ông bà, đến chiều mới lái xe quay về.

"Mấy bữa nay mày không đi học, tao chán muốn chết luôn." Tề Duyệt nói.

Trình Dư Hạ nhìn Tề Duyệt vẫn chưa đột ngột tăng chiều cao ở năm này, bỗng nhiên nghĩ tới một vấn đề.

Cô bất chợt từ 5 năm sau trở về hiện tại, tuy rằng suy nghĩ và ký ức đều thuộc về bản thân của 5 năm sau, nhưng chiều cao với tuổi tác đều là ở thời cấp ba, nói cách khác rất có khả năng cô sẽ lại đột nhiên quay lại 5 năm sau, nếu không thì mọi chuyện xảy ra với Trình Dư Hạ ở thời điểm này sẽ không có cách nào diễn ra như trong trí nhớ của cô.

Huống chi bởi vì sự xuất hiện của cô bây giờ, đã làm xảy ra những thay đổi khác biệt.

"Tao có phải bạn thân nhất của mày không?" Trình Dư Hạ nắm tay Tề Duyệt, nhìn cô nàng bằng vẻ mặt đầy mong chờ: "Có phải hay không hả?"

Tề Duyệt không hiểu gì, nói: "Đương nhiên là phải rồi."

"Vậy mày giúp tao chuyện này nha." Trình Dư Hạ cẩn thận nói: "Sau khi tốt nghiệp cấp ba, mày nhớ nhắc tao để ý đến Lộ Dương."

"Lộ Dương?" Tề Duyệt hỏi: "Người mới chuyển trường đến mấy hôm trước á?" Nếu không cô nàng cũng chẳng biết còn người nào tên Lộ Dương nữa.

Trình Dư Hạ dùng sức gật đầu: "Đúng vậy, chính là Lộ Dương đó đó."

"Cơ mà hai bây biết nhau hồi nào vậy?" Tề Duyệt cảm thấy kỳ lạ, nói: "Còn dặn sau khi tốt nghiệp nhớ nhắc mày để ý đến cậu ta, mày để ý làm gì? Cậu ta sẽ bỏ trốn hả?"

"Giờ tao có nói mày cũng không tin." Trình Dư Hạ kéo tay Tề Duyệt đến trước ngực, chớp chớp mắt: "Tóm lại mày phải nhớ kỹ nhắc tao chuyện này."

Tề Duyệt hứng thú tiến lên phía trước, thì thầm với Trình Dư

Hạ: "Không phải là mày thích cậu ta đấy chứ?"

"Thích." Trình Dư Hạ không chút do dự trả lời.

Tề Duyệt rút tay về: "Ôi vãi, người ta chuyển tới trường ngay ngày mày nghỉ học, chưa từng gặp qua người ta lần nào mà đã nói thích rồi, tao tin chết liền."

"Gặp qua rồi." Trình Dư Hạ lập tức nói: "Hôm đó gặp trên sân thượng nhà cô cả tao."

Tề Duyệt nhìn chằm chằm Trình Dư Hạ hai giây: "Đừng nói với tao là mày vừa gặp đã thích cậu ta nha?"

Trình Dư Hạ hỏi: "Không được à?" Nhìn thấy Tề Duyệt bày ra vẻ "mày nói nghe thử" thì sửa lại lời nói: "Thật ra tao nghe nói thành tích học tập của cậu ta cực kỳ tốt, nên cảm thấy ngưỡng mộ, lý do này được rồi nhỉ?"

Tề Duyệt nói: "Thành tích của Tống Tân cũng rất tốt đó, vẫn luôn nằm trong top 3 của lớp, sao không thấy mày ngưỡng mộ cậu ta?"

Tống Tân mà cô nàng nhắc tới chính là lớp trưởng lớp bọn họ.

Trình Dư Hạ chớp chớp mắt làm nũng với Tề Duyệt: "Thôi mà, nhiều người học giỏi lắm, sao tao có thể ngưỡng mộ hết được, mày đồng ý với tao nha, Duyệt Duyệt yêu dấu~"

Tề Duyệt làm ra vẻ ghét bỏ, nói: "Trình Dư Hạ, mày thay đổi rồi, bây giờ mày lại điêu dữ thần vậy..."

Trình Dư Hạ lập tức làm mặt lạnh, nói: "Mày dám nói không đồng ý đi, thử nói một từ không tao liền mách chuyện mày đang để dành tiền mua máy switch cho ba mày biết."

Tề Duyệt nói: "Đây mới là mày nè." Rồi lại sốt sắng hỏi: "Mày không định mách ba tao thật chứ?"

Tối đó, Trình Dư Hạ lo lắng cả đêm, cô sợ ngủ một giấc thức dậy không biết mình đang ở khoảng thời gian nào, kết quả sáng hôm sau thiếu chút nữa đã dậy muộn.

Sau khi gặp Tề Duyệt ở vườn hoa nhỏ trong tiểu khu, Trình Dư Hạ đưa một cái bánh bao mẹ Trình làm cho Tề Duyệt, tiếp đó hai người mỗi người gặm một cái, đi đến bên đường đợi xe buýt đến trường.

Sau khi tan học buổi chiều, Tề Duyệt về trước, bởi vì bị bệnh mà bỏ lỡ mấy tiết học nên giáo viên gọi Trình Dư Hạ cùng một vài bạn học kém ở lại để kèm thêm, Trình Dư Hạ liền bảo Tề Duyệt không cần đợi mình.

Nhưng việc học bù đối với Trình Dư Hạ của 5 năm sau, chẳng biết có tác dụng với bản thân lúc này không, dù trong trí nhớ của cô không hề xảy ra việc này.

Trong nhóm còn có cả Lộ Dương, nhưng nguyên nhân là vì anh chuyển trường đến đây, tiến độ dạy học ở trường cũ chậm hơn so với nơi này nên anh cũng bị giữ lại.

Lộ Dương ngồi phía sau Trình Dư Hạ, vị trí giống hệt trong trí nhớ của cô.

Sau khi học bù xong, canh lúc Lộ Dương đang thu dọn sách vở, Trình Dư Hạ đi đến nói với anh: "Xin lỗi nhé, có phải hôm đó tôi đã dọa cậu rồi không?"

Lộ Dương bỏ sách vở vào cặp, không ngẩng đầu mà đáp: "Dọa rồi."

Trình Dư Hạ lập tức giải thích: "Tôi... Bình thường tôi không

như vậy đâu, hôm đó là do tôi có hơi kích động..."

"Không sao." Lộ Dương ngẩng đầu nói.

Trình Dư Hạ nói: "Hả?"

Lộ Dương nói: "Chẳng phải cậu đã xin lỗi tôi rồi sao, tôi cũng chấp nhận rồi." Sau đó đứng lên đeo cặp vào, đi về phía cửa lớp.

Tuy rằng lúc mới quen tính tình Lộ Dương cũng thế này, nhưng Trình Dư Hạ từ 5 năm sau quay trở lại vẫn chưa quen được với thái độ lạnh nhạt này của anh.

Cô lập tức mang cặp lên rồi đi theo: "Nếu cậu đã chấp nhận lời xin lỗi của tôi thì bọn mình làm quen lại lần nữa đi."

Trình Dư Hạ không cao được như Lộ Dương nên chỉ có thể liều mạng đuổi theo sau bước chân anh: "Tôi tên Trình Dư Hạ, có thể hiểu theo nghĩa là đem mùa hè tặng cho bạn, có phải dễ nhớ lắm không?"

Lúc này Lộ Dương đã bước xuống bậc thang đầu tiên, rồi bỗng dừng bước.

Trình Dư Hạ ở phía sau không kịp đứng lại, cả mặt đập vào cặp anh.

"Ui..." Trình Dư Hạ xoa chiếc mũi bị đập, nhú mày: "Lần sau trước khi dừng lại phiền cậu nói trước với người khác một tiếng."

Lộ Dương xoay người nói: "Đi thì nhìn đường một chút."

Tuy rằng anh và Trình Dư Hạ đứng cách nhau một bậc thang nhưng vẫn cao hơn cô rất nhiều.

Trình Dư Hạ ngẩng đầu nhìn anh, hăm hừ nói: "Cậu cũng không báo trước, đợi tôi đứng phải cậu rồi mới nói."

Lộ Dương không đáp lại, xoay người tiếp tục đi xuống lầu, tuy nhiên bước chân thả chậm lại một chút so với trước.

Trình Dư Hạ đi song song với anh, vừa xoa mũi vừa nói: "Cậu ngồi tuyến xe buýt số mười một để về nhà đúng không, buổi sáng tôi thấy cậu trên xe." Thật ra cô biết rõ mỗi ngày anh sẽ đi tuyến xe số mấy, cũng biết tuyến xe nào đi qua trạm nhà cô để gặp được anh.

Nhưng hiện tại cô thật sự không có cách nào nói rõ chuyện này, nếu không thì cô sẽ giống như có hành vi của một kẻ cuồng theo dõi.

Lộ Dương không đáp lại Trình Dư Hạ.

Trình Dư Hạ tiếp tục nói: "Không áy bọn mình đi chung đi, nhà tôi xuống sớm hơn cậu hai trạm."

Lộ Dương nói: "Tùy cậu."

"Ngày mai vẫn còn phải học thêm." Trình Dư Hạ nói trong sự vui sướng: "Vậy ngày mai cũng đi cùng đi, à còn có ngày một nữa..."

Lộ Dương tiếp tục phớt lờ cô.

Dù sao cũng là xe buýt, mặc kệ Lộ Dương đồng ý hay không cũng chẳng có ý nghĩa, Trình Dư Hạ lên xe thì tài xế cũng đâu thể đuổi cô xuống.

Ở trạm xe đợi năm phút, tuyến số mười một chạy tới.

Trên xe hiện giờ không còn chen chúc như giờ cao điểm, nhưng

muốn tìm chỗ ngồi thì hoàn toàn không có khả năng.

Lúc đứng Trình Dư Hạ luôn thích chọn vị trí gần cửa sau, chủ yếu là vì tiện xuống xe.

Có một sáng năm lớp mười, cô đã đi lố qua hai trạm mà vẫn chưa xuống xe được, cuối cùng phải chạy bộ từ trạm thứ ba đến trường học, bởi vì trải qua chuyện đó nên ký ức vẫn luôn khắc sâu trong đầu, cũng vì lần đó mà cô tập thành thói quen đứng gần cửa sau.

Tuy rằng sau này Trình Dư Hạ không cùng Tề Duyệt đi học và ra về với nhau thì cũng là đi cùng Lộ Dương, hoặc là ba người bọn họ sẽ đi cùng, rất hiếm khi coi ngồi xe buýt một mình, nhưng thói quen này không phải nói sửa là dễ dàng sửa được.

Bấy giờ, Trình Dư Hạ nhìn khoảng cách xa tít giữa mình và Lộ Dương, nhất thời cảm thấy quá trình cùng anh từ xa lạ trở thành quen thuộc đúng là gánh nặng đường xa.

Sao 5 năm trước cô lại không nhận ra điều này nhỉ?

2345 words

28.08.2024

Chương 6: Cảm ơn cậu

Editor: Sel

Trong những ngày sau đó, việc đầu tiên mà Trình Dư Hạ làm mỗi khi tỉnh dậy và mở mắt là xem ngày tháng hôm đó. Vì lý do này, cô đã chuyển lịch điện tử từ bàn học sang tủ đầu giường.

Hôm nay Tề Duyệt xuống muộn hơn Trình Dư Hạ, nên lần này đến lượt cô nàng chờ Trình Dư Hạ trong khu vườn nhỏ.

Khu vườn nhỏ trong khu dân cư của họ có đủ các loại hoa nở suốt bốn mùa. Một bên là đình bốn góc phong cách cổ nổi với hành lang gỗ, trên hành lang leo đầy dây nho xanh mướt.

Mẹ Trình từng nói dây nho này có thể ra trái nho, nhưng gia đình Trình Dư Hạ đã sống ở đây gần mười năm mà cô chưa từng thấy nho chín ra sao.

Bên cạnh vườn còn có một đài phun nước điêu khắc, nhưng ngoài những ngày lễ lớn, Trình Dư Hạ hiếm khi thấy nó hoạt động.

Vì đây là trung tâm giao thoa của vài tòa nhà trong khu dân cư nên mỗi sáng sớm đều có các nhóm tập thể dục khác nhau tranh giành chỗ.

Mảnh đất nhỏ này chứa đủ mọi hoạt động từ Thái Cực Quyền, thể dục nhịp điệu cho đến cả vũ điệu quảng trường, thật sự là trong động có tĩnh, trong tĩnh có động.

"Đi thôi." Tề Duyệt vỗ vai Trình Dư Hạ: "Đang nhìn gì thế?"

"Cho mày nè." Trình Dư Hạ đưa phần ăn sáng mà mẹ cô đã chuẩn bị cho Tề Duyệt.

"Wow!" Tề Nguyệt vui mừng nói: "Hôm nay là bánh có nhân!"

Ba mẹ của Tề Duyệt hầu như không ăn sáng, họ chưa bao giờ về nhà trước hai giờ sáng, sáng hôm sau cũng không dậy kịp làm bữa sáng, nhưng mỗi tháng họ đều cho Tề Duyệt đủ tiền sinh hoạt nên cô nàng thường mua đồ ăn trên đường đi học.

Còn Trình Dư Hạ thì thường dậy sát giờ, không có thời gian ngồi ăn sáng, và vì tính cách không thể ngồi yên, cô luôn chạy lung tung khi ăn một lát bánh mì, khiến mẹ cô đã dạy dỗ nhiều lần. Sau này cô không chạy quanh nhà nữa, nhưng lại bắt đầu đi quanh bàn ăn.

Năm học lớp 11, mẹ cô đã chuẩn bị sẵn bữa sáng để cô ăn trên đường đi học, tránh việc cô làm mẹ chóng mặt mỗi sáng.

Ban đầu chỉ chuẩn bị một phần cho Trình Dư Hạ, nhưng sau khi nghe rằng Tề Duyệt thường mua đồ ăn ngoài, sợ cô nàng ăn không đủ dinh dưỡng, mẹ Trình Dư Hạ cũng chuẩn bị thêm một phần cho Tề Duyệt.

Việc này đã kéo dài hơn một năm, nhưng đến giờ Tề Duyệt vẫn vui mừng mỗi lần nhận được.

"Mẹ tao nói mấy ngày nghỉ Quốc khánh mày đến nhà tao ăn cơm đi." Trình Dư Hạ nói khi đang cắn bánh nhân: "Hay mày ở lại nhà tao luôn đi."

Trình Dư Hạ nhớ Tề Duyệt thường ở một mình trong các kỳ nghỉ.

"Không sao đâu." Tề Duyệt hỏi: "Lần này nhà mày không đi chơi à?"

"Không đi, mẹ tao sợ trong dịp nghỉ dài sẽ quá đông người."
Trình Dư Hạ nói: "Sau khi bị mất một chiếc vòng cẩm thạch trong kỳ nghỉ 1/5, mẹ tao thề không bao giờ đi du lịch trong kỳ nghỉ nữa rồi."

"Được rồi, vậy tao đến nhà mày ở. Dù sao đến kỳ nghỉ ba mẹ tao còn bận hơn bình thường nữa, không có thời gian để ý đến tao đâu." Tề Duyệt nói: "Đến lúc đó để ba mẹ mày gọi điện cho ba mẹ tao là được."

"Gọi điện thì được." Trình Dư Hạ nói ngay: "Nhưng bảo ba mẹ mày đừng gửi tiền sinh hoạt đấy, lần trước mẹ tao còn hỏi có phải tao với mày cãi nhau không, sao tự dưng ba mẹ mày lại phân chia rõ ràng với nhà tao thế?"

Tề Duyệt: "Mày mang bữa sáng cho tao lâu thế, ba mẹ tao trả tiền ăn cho dì là chuyện nên làm mà, tao không thể cứ ăn trực ở nhà mày mãi được, nếu không mặt mũi đâu mà ăn cơm dì nấu chứ?"

Trình Dư Hạ gợi ý: "Vậy mày bảo ba mẹ mày đừng đưa thường xuyên quá, cứ ba năm hoặc năm năm đưa một lần."

"Hả?" Tề Duyệt hỏi: "Cách năm năm thì không phải lâu quá rồi à?" Sau đó lại cắn một miếng bánh.

"Không lâu đâu." Trình Dư Hạ nói: "Năm năm chỉ là con số thôi, chẳng mấy chốc là hết một năm rồi."

"Mày nói cũng có lý." Tề Duyệt nghĩ rồi nói.

Trạm xe buýt không xa khu dân cư, đi bộ khoảng chín đến mười phút, vì vừa ăn vừa đi nên bước chân của Trình Dư Hạ và Tề

Duyệt chậm hơn vài phút, khi đến trạm là vừa kịp ăn xong bữa sáng.

"À đúng rồi, quên nói với mày, mẹ tao nói sau kỳ nghỉ Quốc khánh sẽ không làm bữa sáng cho tụi mình nữa." Trình Dư Hạ nhìn về phía xe buýt đang tới, nói với Tề Duyệt: "Mẹ nói ăn khi đi không tốt cho sức khỏe, nên mày sẽ đến nhà tao ăn sáng, ăn xong rồi đi học, mày chỉ cần dậy sớm vài phút thôi."

Tề Duyệt: "Ok để tao chỉnh lại đồng hồ báo thức." Sau đó lại hỏi Trình Dư Hạ: "Mày dậy sớm được không vậy?"

"Dậy không nổi cũng phải dậy..." Trình Dư Hạ nắm chặt tay Tề Duyệt, khổ sở nói: "Mẹ tao bảo nếu trễ quá ba lần sẽ tịch thu máy ảnh của tao á."

Nghĩ đến máy chơi game vừa bị tịch thu không lâu trước đây, Tề Duyệt thấy Trình Dư Hạ bị tịch thu máy ảnh thật đáng thương chẳng khác gì mình.

Thường thì Trình Dư Hạ và Tề Duyệt bắt được chuyến xe buýt này sẽ không gặp Lộ Dương, cô nhớ rằng sau này thường xuyên gặp Lộ Dương trên cùng chuyến xe là vào học kỳ hai năm cuối cấp ba.

Trình Dư Hạ và Tề Duyệt chen chúc đi đến giữa xe, dù tài xế luôn nói không lên được thì chờ chuyến sau, nhưng họ vẫn lên được, hơn nữa là bị người phía sau đẩy lên.

Khi xe buýt khởi động, Trình Dư Hạ chưa kịp giữ chặt, xe buýt lắc mạnh, cô nghiêng về phía người bên phải.

Có người phía sau đỡ lưng cô, đồng thời một tay khác giữ cánh tay cô.

"Xin lỗi nhé." Trình Dư Hạ chưa nhìn thấy người đã lên tiếng xin

lỗi trước.

Người bên phải bị cô va phải nói: "Cẩn thận." Giọng nữ khá dịu dàng.

Trình Dư Hạ nhanh chóng nói lời cảm ơn.

Lúc này, Tề Duyệt từ phía sau nhô đầu ra nói với người đã giữ cánh tay Trình Dư Hạ: "Lộ Dương, để Hạ Hạ đứng cạnh cậu, đừng để nó đến chỗ tôi nhé, Hạ Hạ dễ mất thăng bằng lắm, lát nữa lại va vào người khác."

Sau khi Trình Dư Hạ đứng vững, tay đang giữ cánh tay cô mới buông ra.

Ngay sau đó Lộ Dương kéo ba lô của Trình Dư Hạ, kéo cô lại gần mình rồi nhường một chút không gian bên cạnh, cúi đầu nhìn Trình Dư Hạ nói: "Giữ chắc."

Trình Dư Hạ nắm chặt tay cầm trên ghế, lịch sự gật đầu nói: "Cảm ơn cậu nhé, Lộ Dương."

Nhưng cảnh tượng này trong trí nhớ của cô không hề có ấn tượng gì, vì năm năm trước vào thời điểm này, cô chưa nói chuyện với anh nhiều.

"Cậu hay đi chuyến này à?" Trình Dư Hạ tò mò.

Lộ Dương đáp: "Dậy muộn thôi." Ba chữ, lời ít nhưng ý nhiều.

"Không sao đâu, giờ này chưa được gọi là muộn." Trình Dư Hạ nói: "Mỗi lần tôi dậy muộn là vừa kịp lúc cổng trường đóng đấy."

Lộ Dương: "..."

Qua hai trạm nữa, xe buýt đỗ đông người hơn, Tề Duyệt chen từ

phía sau lên: "Văn Tư Tư nói cửa hàng bánh ở cổng trường có loại bánh Basque dâu tây mới, tao đã nhờ nó mua cho hai miếng rồi." Xe bus đang tắc lư nhưng cô nàng vẫn lấy điện thoại ra xem tin nhắn.

"Dâu tây tươi à?" Trình Dư Hạ ghé tai Tề Duyệt hỏi.

"Ờ, tao đã nhờ Văn Tư Tư hỏi kỹ." Tề Duyệt nói: "Văn Tư Tư hỏi nhân viên, họ đảm bảo là dâu tây tươi."

"Tuyệt vời." Trình Dư Hạ quay sang thì thầm với Tề Duyệt.

Thật ra Trình Dư Hạ không nhất thiết phải là dâu tây tươi, cô chỉ không thể chấp nhận các sản phẩm chế biến từ dâu tây, như phần lớn thực phẩm có nhân mứt dâu hay đồ uống vị dâu tây, vì cô cảm thấy mùi dâu tây trong chúng đều có chút kỳ lạ.

Khứu giác của Trình Dư Hạ khá nhạy bén, dù không đến mức dị thường, nhưng cô nhạy cảm với hầu hết các mùi, điều này hầu như ai quen biết cô cũng biết.

Ngoại trừ Lộ Dương, người sau này dù Trình Dư Hạ không nói nhưng anh tự phát hiện ra.

Qua trạm thứ sáu, ba người cùng xuống xe đi đến trường.

Thật ra từ lần trước Tề Duyệt đã rất tò mò về lời của Trình Dư Hạ, vì thế hỏi Lộ Dương: "Lộ Dương, nghe nói cậu học rất giỏi hả?"

Ánh mắt của Lộ Dương dừng trên người Trình Dư Hạ khoảng ba giây rồi quay sang nhìn Tề Duyệt: "Nghe ai nói?"

Trình Dư Hạ lập tức ôm lấy tay Tề Duyệt, quay qua nháy mắt: "Đừng nói nữa mà, đừng nói nữa."

Tề Duyệt ra dấu Ok với cô rồi nói tiếp với Lộ Dương: "Nghe đồn thôi, thông thường những học sinh dám chuyển trường khi đang học lớp 12 thường có năng lực học tập xuất sắc mà."

Lộ Dương: "Tôi không có thuộc tính mà cậu nói." Giọng điệu của anh rất bình thản, không có chút biến đổi trong cảm xúc, cũng không cố ý đẩy người khác ra xa nhưng lại có một cảm giác "đừng lại gần tôi".

Năm năm trước, Trình Dư Hạ để có thể quen thân với anh, cô đã cố gắng tạo đề tài suốt mấy tháng, cuối cùng phát hiện kỹ năng nói chuyện của mình đã tiến bộ lên nhiều.

Trình Dư Hạ nói với Tề Duyệt: "Lộ Dương mới chuyển đến mà, chưa quen môi trường mới, nên chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến việc học."

Tề Duyệt nửa tin nửa ngờ: "Cậu ấy nói với mày à?"

Trình Dư Hạ nhanh chóng kéo Tề Duyệt đi: "À, chỉ là nói chuyện lúc tan học thôi, mọi người chưa quen nhau mà mày cứ hỏi mãi, Lộ Dương sẽ ngại lắm."

Cô nghĩ nếu ngày mai đột nhiên trở lại thời gian năm năm sau, thì hiện tại cô thật ra chưa quen thân với Lộ Dương, nên Tề Duyệt có lẽ sẽ nhận ra điều gì đó, nhưng giờ điều làm cô đau đầu là không biết ngày nào sẽ bất ngờ trở lại, nếu không, cô sẽ không ngừng muốn tiếp cận Lộ Dương thêm chút nữa.

"Trình Dư Hạ! Tề Duyệt! Nếu không nhanh lên sẽ muộn đó, chúng mày lẽ mề cái gì vậy!" Văn Tư Tư đang đợi ở cửa hàng bánh ngọt đã gọi to từ xa: "Biết vậy tao đã không đợi tụi mày rồi."

Văn Tư Tư là người tính nóng vội, Trình Dư Hạ nhìn đồng hồ, còn mười bảy phút nữa là vào lớp.

Cô nàng đưa hai hộp bánh nhỏ cho Trình Dư Hạ và Tề Duyệt mỗi người một hộp: "Lần sau mà như thế này thì không mang nữa đâu."

Tình bạn của ba người xây dựng được là nhờ Văn Tư Tư là người yêu đồ ngọt, còn Trình Dư Hạ và Tề Duyệt là khách hàng quen của cửa hàng bánh này, dần dần quen thân.

Văn Tư Tư thấy Trình Dư Hạ và Tề Duyệt đã cắt đồ xong, liền thúc giục: "Nhanh lên! Nhanh lên!"

Khi đến cổng trường, Trình Dư Hạ vừa thấy bóng dáng Lộ Dương và một bạn nam cùng lớp đi về phía cầu thang, chẳng trách sau khi chia bánh cô không còn thấy anh nữa.

Trong căng tin trường, lúc ăn trưa cùng Tề Duyệt và Văn Tư Tư, Trình Dư Hạ thấy Lộ Dương và Tống Tân ngồi cùng bàn, dường như đang thảo luận gì đó.

Cô đặc biệt tìm một chỗ gần họ nhất, kéo Tề Duyệt và Văn Tư Tư ngồi xuống, nghe kỹ, thì ra họ đang thảo luận về bài toán buổi sáng.

"....."

Trình Dư Hạ không biết có ai có thể sau nhiều năm thi đại học vẫn nhớ hết những kiến thức đại học không, ít nhất bản thân cô thì không.

Dù thời gian này cô học không quá vất vả, nhưng đây chỉ mới là tháng đầu tiên của năm lớp 12, và cô nhớ lần đầu tiên điểm số của cô rớt khỏi top 100 là sau kỳ thi giữa kỳ này.

Trình Dư Hạ lặng lẽ lấy một miếng cơm, nghĩ đến kỳ thi, lần đầu tiên cô mong mình nhanh chóng trở lại năm năm sau như bây

giờ.

Vì cô nhớ ngày mai là kỳ thi tháng đầu tiên của lớp 12, dù kết quả thi chỉ được phát sau kỳ nghỉ Quốc khánh, nhưng đối mặt với đề thi là điều đầu tiên, Trình Dư Hạ chưa chuẩn bị tâm lý.

Kể từ khi trở lại, cô mới học được tổng cộng năm ngày, nghĩ đến đây, nhìn đĩa sườn cũng không còn ngon nữa.

2361 words

30.08.2024

Chương 7: Nhóm học bổ túc

Editor: Sel

Buổi chiều trước giờ tan học, Trình Dư Hạ suy nghĩ, liệu tối nay có nên nhờ Tề Duyệt giúp mình bổ túc lại những bài học trước đây không, dù sao cũng là những kiến thức đã học qua rồi, biết đâu nhờ bổ túc lại mà cô có thể nhớ ra. Kết quả là khi cô tranh thủ giờ nghỉ để bàn chuyện này với Tề Duyệt thì cô nàng nhìn cô đầy khó tin: "Mày muốn người đứng hạng 500 của khối bổ túc cho người hạng 100? Mày giỡn hả?" Thấy Trình Dư Hạ vẫn nhìn mình với ánh mắt vô cùng chân thành, hai mắt Tề Duyệt trợn to: "Trình Dư Hạ, từ trước đến nay toàn là tao chép bài của mày thôi đó."

Trình Dư Hạ nghĩ lại cũng thấy đúng, bèn bàn với Tề Duyệt: "Hay là nhờ Tư Tư giúp tao bổ túc nhỉ? Nhưng tao nhớ nhà Tư Tư ở khá xa nên nó không được về muộn quá."

Tề Duyệt nói: "Đúng là nhà Văn Tư Tư hơi xa."

"Vậy làm sao bây giờ?" Cả hai cùng buồn rầu.

Lúc này Tề Duyệt bỗng hỏi: "Sao mày không nhờ Lộ Dương dạy kèm?"

Trình Dư Hạ đang suy nghĩ nếu không còn cách nào khác thì đành phải tự học, dù sao một kỳ thi tháng cũng không ảnh hưởng nhiều đến kết quả sau này, nên cô không suy nghĩ nhiều mà nói với Tề Duyệt: "Thôi, Lộ Dương không được đâu." Cô đang

định giải thích rằng vì cả hai còn chưa thân thiết nên không tiện nhờ anh giúp.

Còn chưa kịp nói ra, Tề Duyệt đã giữ chặt tay cô.

"Mày làm gì thế?" Trình Dư Hạ hỏi.

"Khụ khụ." Tề Duyệt ho khan, dùng mắt ra hiệu cho cô.

Vì Tề Duyệt ngồi ở phía trước nên lúc này Trình Dư Hạ đang đứng bên lối đi cạnh chỗ ngồi của cô nàng, nhưng lại quay lưng về phía lối đi, nên không hề thấy ai đang đi sau lưng mình.

"À, ý tao là mọi người đều bạn học mà." Trình Dư Hạ lập tức hiểu ra: "Nên không cần làm phiền Lộ Dương đâu haha."

"Hahaha tao hiểu mà, mày cũng không muốn làm phiền bạn bè." Tề Duyệt phụ họa, rồi chỉ về phía sau Trình Dư Hạ: "Mày né ra cho người ta đi kìa."

Trình Dư Hạ quay lại, giả đồ ngạc nhiên: "Ồ hóa ra là chặn mất đường, ngại quá ngại quá..." Rồi lùi lại phía Tề Duyệt: "Bạn Lộ Dương, mời cậu qua."

Lộ Dương không nhúc nhích, nhìn cô hỏi: "Cậu muốn tìm người học bổ túc?"

Trình Dư Hạ lập tức gật đầu: "Đúng vậy." Rồi hỏi anh: "Bạn Lộ Dương có thời gian rảnh không, chỉ cần đến khoảng 10 giờ thôi... à không, 9 giờ là được."

Tề Duyệt ngồi xuống, ôm eo Trình Dư Hạ từ phía sau rồi thò đầu lên: "Nhưng mà trường đóng cổng lúc 7 giờ rồi..."

Trình Dư Hạ cúi đầu nhìn Tề Duyệt rồi lại nhìn Lộ Dương: "Vậy thì thôi?"

Tề Duyệt nói: "Dạo này mày hay nói "thôi" thế, trước giờ mày đâu có vậy?"

Trình Dư Hạ lập tức giải thích: "Chẳng phải do tao đột nhiên hiểu ra có những việc không thể cưỡng cầu được sao, mà mày nói trường đóng cửa lúc 7 giờ mà, còn có thể đi đâu được chứ?"

"Ừm.." Tề Duyệt nghĩ: "Hay là quán M gần chung cư tụi mình đi? Chỉ cách nhà Lộ Dương hai trạm xe bus, như thế cậu ấy cũng không về quá muộn."

Trình Dư Hạ chưa kịp khen Tề Duyệt thì đã nghe Lộ Dương nói: "Không có vấn đề gì." Sau đó anh đi thẳng về chỗ ngồi.

Trình Dư Hạ cúi đầu nhìn Tề Duyệt: "Cậu ấy đồng ý rồi à?"

"Chắc vậy..." Tề Duyệt cũng nghi hoặc nhìn Trình Dư Hạ: "Chẳng phải cậu ấy nói không vấn đề gì rồi sao?"

Sau giờ tan học, ba người cùng ngồi xe bus đến quán M gần khu chung cư như Tề Duyệt nói.

Vì xung quanh đều là khu dân cư nên rất đông người, siêu thị lớn gần đây lúc nào cũng tấp nập, và quán M này nằm ngay dưới tầng của tòa nhà đó.

Trình Dư Hạ đang tìm chỗ ngồi, Tề Duyệt mắt tinh chỉ vào góc: "Lớp trưởng."

Họ nhìn theo hướng cô nàng chỉ, quả nhiên nhìn thấy Tống Tân đang ngồi một mình.

"Có chỗ ngồi rồi." Tề Duyệt kéo Trình Dư Hạ đi về phía đó: "Đây là người người đứng top 3 toàn khối đó."

Người đứng top 3 đang cúi đầu nhìn điện thoại, cảm nhận có người đứng lại trước mặt mình liền ngẩng đầu lên.

Tề Duyệt vẫy tay chào Tống Tân: "Hi lớp trưởng, trùng hợp quá."

"Tề Duyệt." Tống Tân nhìn thấy Tề Duyệt rồi nhìn sang Trình Dư Hạ: "Bạn học Trình."

"Hello lớp trưởng." Trình Dư Hạ rất để ý cách gọi có vẻ phân biệt của cậu ấy.

Lúc này Tống Tân thấy Lộ Dương phía sau Trình Dư Hạ, liền hỏi: "Các cậu đi cùng nhau à?"

"Chỗ này không có ai ngồi chứ?" Tề Duyệt nói: "Tụi tôi nhờ Lộ Dương bố túc."

"Không có ai hết, chỉ có mình tôi thôi, mọi người ngồi cùng đi." Tống Tân nói: "Nhưng ngày mai thi rồi mà bây giờ các cậu mới ôn tập liệu có hơi muộn không, Phạt tổ có cảm nhận được sự chân thành của hai cậu không?"

Lộ Dương ngồi xuống chỗ cạnh Tống Tân, còn Trình Dư Hạ và Tề Duyệt ngồi đối diện.

"Không sao." Tề Duyệt nói: "Bạn học Lộ Dương có thể cảm nhận được thành ý của tụi tôi là được rồi." Nói xong cô nàng nhìn Tống Tân: "Lớp trưởng, cậu có muốn cảm nhận sự chân thành của tôi với Hạ Hạ không?"

"..." Tống Tân nói: "Có vấn đề gì không hiểu cứ hỏi tôi, vốn dĩ tôi cũng đến đây để ôn tập mà." Nói rồi lấy ba tập đề thi mô phỏng từ trong balo ra.

Trình Dư Hạ và Tề Duyệt lập tức im lặng, người ta ôn tập là làm đề thi, còn hai cô thì ôn tập là nước đến chân mới nhảy, vậy mà

vẫn là để đối phó với kỳ thi ngày mai, quả nhiên đứng top ba toàn khối không phải chuyện gì dễ dàng.

Tề Duyệt dường như bị ba tập đề thi làm cho sợ hãi, cô nàng lấy điện thoại ra rồi đứng lên: "Mọi người chưa ăn gì đúng không? Để tôi mời các cậu chút đồ ăn, có một nhà triết học từng nói, không thể học tốt trong lúc đói bụng được."

Tống Tân ngẩng đầu nhìn Tề Duyệt: "Nhà triết học nào nói vậy?"

Tề Duyệt: "Không nhớ nữa, nhiều nhà triết học lắm, cứ coi là một trong số đó đi." Nói rồi kéo Trình Dư Hạ cùng đi mua đồ ăn.

Trình Dư Hạ vốn nghĩ chỉ là bổ túc những bài học của tháng đầu tiên lớp 12, bổ túc qua loa chắc cũng nhớ lại chút ít, nhưng nghe Lộ Dương và Tống Tân giảng một lúc, không những không nhớ lại được chút gì, mà cô hoàn toàn không hiểu nổi.

Kỳ thi đại học đã qua bốn năm, những kiến thức và công thức trước đây cô gần như đã trả lại hết cho thầy cô.

Trình Dư Hạ buồn bã gục xuống bàn: "Có cách nào học cấp tốc để đối phó với kỳ thi tháng ngày mai không vậy?"

"Có chứ." Lộ Dương nói: "Cách đó gọi là gian lận."

Trình Dư Hạ ngẩng đầu nhìn anh: "Ai gian lận chứ, tôi đây đường đường chính chính nhé, cùng lắm câu nào không biết thì khoanh bừa."

Tề Duyệt quay sang nói: "May cũng có thể tung xúc xắc đó, lúc trước tao gặp câu nào không biết cũng làm vậy, may mắn thì đúng hẳn mấy câu đấy."

"Thật hả?" Trình Dư Hạ lập tức có hứng thú.

"Còn học nữa không?" Lộ Dương dùng khớp ngón tay gõ lên mặt bàn.

Tống Tân hỏi: "Toàn mảnh khoe vớ vẫn gì vậy?"

Trình Dư Hạ buồn bã gục xuống bàn: "Muốn có miếng bánh trí nhớ quá, không thì cỗ máy thời gian cũng được."

"..." Lộ Dương: "Đưa sách đây, tôi đánh dấu trọng điểm thi lần này, cậu học thuộc theo đó là được."

Trình Dư Hạ lập tức đưa sách qua, cảm kích đến mức muốn khóc: "Ân nhân cứu mạng! Sau này có gì cần tiểu nữ giúp xin cứ nói, tiểu nữ nhất định sẽ tận tâm tận lực nghe theo lệnh ân nhân."

Tống Tân cúi đầu nhìn vào những chỗ được Lộ Dương đánh dấu: "Có thể sẽ thi phần này nữa, cậu đánh dấu hết vào cho cậu ấy học thuộc."

Bên này Tề Duyệt nhỏ giọng hỏi Trình Dư Hạ: "Lần này mày thi không tốt sẽ bị tịch thu máy ảnh à?"

"Đúng vậy..." Trình Dư Hạ buồn bã: "Bị thu cả tháng trời đấy."

"Tao bảo mà, chưa bao giờ thấy mày vì một kỳ thi tháng mà cố gắng đến vậy." Tề Duyệt nói.

Lúc này Tống Tân ngẩng đầu nhìn Tề Duyệt: "Cậu có muốn tôi đánh dấu giúp không?"

Tề Duyệt lập tức dùng hai tay dâng sách đến trước mặt Tống Tân: "Lớp trưởng đúng là người tốt bụng lương thiện, hào phóng vô tư."

Tống Tân làm ngơ trước những lời khen ngợi của Tề Duyệt: "Tôi

chỉ muốn xem mình có thể đoán đúng bao nhiêu câu thôi."

Quả nhiên là suy nghĩ của học sinh giỏi, không phải người thường có thể đoán được.

Lộ Dương đưa trả quyển sách đã đánh dấu trọng điểm cho Trình Dư Hạ: "Học thuộc trước tám giờ, tôi sẽ kiểm tra lại sau."

Trình Dư Hạ nhìn đồng hồ, đã 7 giờ 40 rồi.

"Chỉ có 20 phút thôi à?" Cô vừa lật sách, thấy gần như trang nào cũng có dấu bút, há hốc miệng: "Hai mươi phút học thuộc hết chỗ này là tôi có thể tham gia show "Bộ não thiên tài" rồi." Cô không dám tin chỉ học một tháng thôi mà đã có nhiều thứ cần học thuộc đến vậy.

"Nghĩ nhiều rồi." Lộ Dương nói.

Nếu có ai đó muốn tham gia kỳ thi đại học sau nhiều năm, người đó chắc chắn không phải Trình Dư Hạ lúc này.

Cô đang cố gắng dùng cái đầu của người hai mươi mấy tuổi để học lại kiến thức của thời niên thiếu, học xong đoạn này thì đoạn trước lại quên mất.

Tề Duyệt thì khá hơn cô một chút vì những nội dung này cô nàng mới học không lâu, ký ức vẫn còn khá rõ, cô nàng cầm sách nhắc Trình Dư Hạ: "Sai rồi, đó là nội dung đoạn ba, mày đang học đến đoạn năm rồi."

Trình Dư Hạ quay lại từ đầu: "Về đi thôi, ruộng vườn sắp hoang phế, sao không về..."

Hai mươi phút sau chẳng cần Lộ Dương kiểm tra, tốc độ lấp bắp của cô cũng đủ để Tề Duyệt biết chắc là cô không học thuộc được.

"Hạ Hạ, trong giờ học mày làm gì vậy?" Tề Duyệt nhìn cô: "Lần trước kiểm tra học thuộc bài không phải mày đọc lưu loát lắm sao?"

Trình Dư Hạ nghiêm túc giải thích: "Có lẽ nào mấy ngày trước tao bị sốt cao hổng não luôn rồi không, nếu không sao bây giờ nhìn sách lại thấy lạ thế này?"

"..." Tề Duyệt hỏi: "Dì có biết không vậy?"

Lộ Dương đẩy sổ tay có viết sẵn đề toán của mình đến trước mặt Trình Dư Hạ: "Không học thuộc được thì giải đề đi."

Trình Dư Hạ cầm sổ lên, hai mắt tối sầm: "Mẹ ơi, con muốn về nhà..."

2031 words

01.09.2024

Chương 8: Đi leo núi

Editor: Sel

Đêm hôm đó, Trình Dư Hạ có một giấc mơ dài, trong mơ là những bài tập không bao giờ làm xong cùng những bài văn học mãi chẳng thuộc, kèm theo là tiếng thúc giục liên tục của Lộ Dương: "Nhanh học đi! Viết nhanh lên!"

Cô khóc lóc nói mình không làm hết được, nhưng Lộ Dương ở trong mơ không quan tâm, vẫn liên tục thúc giục rồi đưa bài tập mới cho cô.

Sáng hôm sau tỉnh dậy với đôi mắt đẫm nước, nhìn ngày tháng trên đồng hồ điện tử, lần đầu tiên Trình Dư Hạ không muốn nói chuyện với Lộ Dương.

Vì vậy cả ngày hôm đó cô thật sự không chủ động tìm anh.

Chiều tan học, Trình Dư Hạ cùng Tề Duyệt và Văn Tư Tư hẹn nhau đi đến tiệm bánh ngọt ở cổng trường để mua đồ ngọt.

Trình Dư Hạ bị ba kỳ thi liên tiếp làm cho hoài nghi cuộc sống, không còn tâm trí gì vào đồ ăn.

Những ngày gần đây, theo quan sát của cô thì có vẻ không có dấu hiệu gì sẽ quay lại năm năm sau, nhưng nếu cô thực sự trở lại do ảnh hưởng của cơn mưa giống ngày hôm đó, thì dịp Quốc Khánh này cũng được dự báo có mưa, đến lúc đó có thể chứng minh liệu suy nghĩ của cô có đúng hay không.

"Hạ Hạ, ăn kem xoài không?" Tề Duyệt kéo tay Trình Dư Hạ, nghiêng cứu thực đơn đồ uống mới: "Món sữa dừa khoai môn này trông cũng được."

Văn Tư Tư tiến lại gần: "Tao muốn uống cái này."

Tề Duyệt: "Ok, tao cũng uống." Rồi hỏi Trình Dư Hạ: "Mày thì sao?"

Trình Dư Hạ không tập trung, tùy tiện chỉ một món: "Tao uống cái này."

Ngoài trời 36, 37 độ, Trình Dư Hạ nhìn ly nước mát lạnh trước mặt Văn Tư Tư và Tề Duyệt, sau đó lại nhìn ly trà nóng của mình, cả người đột nhiên tỉnh táo lại.

Cô hỏi: "Ai gọi cái này cho tao thế?"

Tề Duyệt cùng Văn Tư Tư đồng thanh: "Chính mày gọi chứ ai."

Cô "ồ" một tiếng, đành gọi thêm một ly nước ép dưa hấu.

Sau khi ba người ăn uống xong, lúc rời khỏi tiệm bánh ngọt, Tề Duyệt hỏi Văn Tư Tư: "Mai là Quốc Khánh rồi, mày định đi đâu chơi?"

"Chẳng đi đâu được." Văn Tư Tư nói: "Quốc Khánh năm nay nhà tao dọn nhà, giờ đã học lớp 12 rồi, ba mẹ tao sợ tao tốn thời gian đi lại nên đã tìm một căn nhà gần trường hơn."

Tề Duyệt: "Thế cũng tốt mà, sau này mày không cần hấp tấp nữa."

Trình Dư Hạ lắc ly trà nóng chưa mở, hỏi Văn Tư Tư: "Chuyển đến đâu thế, biết đâu tiện đường thì sao?"

Văn Tư Tư nói: "Khu dân cư Duyệt Giang."

Trình Dư Hạ quay sang hỏi Tề Duyệt: "Khu dân cư Duyệt Giang có phải khu nhà của Tống Tân không?"

"Đúng vậy." Tề Duyệt nói: "Hôm qua nghe cậu ấy nói hình như đúng là tên này."

Trình Dư Hạ tiếc nuối nói: "Thế là không tiện đường rồi."

Mặc dù cô và Tống Tân có thể gặp nhau ở M Fastfood nằm ở điểm trung tâm, nhưng khu dân cư của cô và Tống Tân thực ra nằm trên hai con đường lớn song song, một ở phía Tây của điểm trung tâm, một ở phía Đông.

Hơn nữa, hai con đường lớn có tuyến xe buýt riêng, hoàn toàn không có điểm dừng gần đó trùng nhau.

Vì vậy nếu Trình Dư Hạ và Tề Duyệt đi chung một chuyến xe với Văn Tư Tư, thì họ sẽ phải đổi chuyến một lần, xuống ở gần M Fastfood rồi đi bộ về nhà.

Nếu Văn Tư Tư đi cùng họ, cũng là lộ trình tương tự.

Sau khi tạm biệt Văn Tư Tư, Trình Dư Hạ và Tề Duyệt đợi xe buýt ở trạm xe.

Hôm nay cô không để ý nhiều đến Lộ Dương, đoán chừng giờ này anh chắc đã về nhà rồi.

"Hôm nay mày về nhà tao luôn đi." Trình Dư Hạ nói: "Mẹ tao bảo tối nay làm sườn kho tàu cho mày ăn."

Tề Duyệt kéo tay Trình Dư Hạ: "Gọi xe đi!"

Ba của Trình Dư Hạ là giáo sư khoa báo chí đại học, mẹ của cô làm việc ở Cục Văn hóa Du lịch thành phố, nghe nói hai người khi còn trẻ quen nhau qua giới thiệu của người quen, nhưng sau buổi xem mắt đó mẹ của Trình Dư Hạ không ưng ba của cô, lý do là bà cảm thấy ông nói chuyện rất cứng nhắc, cảm giác không cùng thế hệ với mình.

Nhưng thực ra ba của Trình Dư Hạ trẻ hơn mẹ cô hai tuổi, khi đó ông vừa mới tốt nghiệp đại học không lâu, là lần đầu tiên đi xem mắt nên chỉ vì lo lắng không biết nói chuyện gì, bị bà nhầm là cứng nhắc.

"Thế sau đó thì sao ạ?" Tề Duyệt hỏi.

Mẹ Trình nói: "Sau đó hai chúng ta gặp nhau ở một sự kiện do Cục Văn hóa Du lịch và trường của ông ấy tổ chức, lần đó dì mới phát hiện ra thực ra ông ấy rất chu đáo, biết chăm sóc người khác, làm việc cũng tích cực nghiêm túc, nên dì mới xin ông ấy số điện thoại."

Tề Duyệt cảm thán: "Wow, hóa ra là dì theo đuổi chú trước à."

Cả nhà ba người của Trình Dư Hạ cộng thêm Tề Duyệt ngồi ăn cơm vui vẻ trên bàn ăn, câu chuyện này Trình Dư Hạ đã nghe qua một lần năm năm trước, cô gấp một miếng cá vào bát và nói với Tề Duyệt: "Hồi ba tao đi học được nhiều cô mê lắm đấy."

Mẹ Trình Dư Hạ hỏi: "Ý của con là ba con được yêu thích, còn mẹ con thì không ai thèm à?"

Trình Dư Hạ lập tức nói với Tề Duyệt: "Mẹ tao là hoa khôi của Cục Văn hóa Du lịch, mỗi lần chụp phim quảng cáo du lịch gì cũng đều mời mẹ tao, nhiều người theo đuổi mẹ tao mà mẹ không đồng ý đấy."

Tề Duyệt nói: "Điều đó chứng tỏ dì có mắt nhìn tốt, chú có mắt

nhìn tốt hơn."

"Vẫn là Duyệt Duyệt biết nói chuyện, Duyệt Duyệt ăn nhiều chút nhé." Mẹ Trình Dư Hạ vừa gấp sườn cho Tề Duyệt, vừa gấp thịt xào tỏi và một miếng cá nữa: "Con xem, con cùng tuổi với Hạ Hạ mà không cao bằng Hạ Hạ, chắc là do không ăn uống đầy đủ, ăn nhiều chút để cao hơn nó đi."

Trình Dư Hạ nghĩ đến việc chưa đến một năm nữa Tề Duyệt sẽ cao hơn cô nửa cái đầu, cố gắng ăn thêm vài miếng cơm.

Trước khi ngủ, Trình Dư Hạ và Tề Duyệt nằm trên một chiếc giường, cả hai nhìn lên trần nhà trò chuyện.

Trình Dư Hạ nói: "Nếu sáng mai tao thức dậy hỏi mày vì sao ngủ ở nhà tao thì mày đừng hoảng sợ cũng đừng lo lắng nhé."

Tề Duyệt hỏi cô: "Làm gì, ngủ dậy là không quen à?"

"Làm gì có chuyện đó." Trình Dư Hạ nói: "Chỉ là gần đây tao lúc thì cảm thấy mình là mình bây giờ, lúc lại cảm thấy mình là mình năm năm sau." Cô quay đầu nhìn Tề Duyệt: "Mày hiểu tao đang nói gì không?"

"Mày nói thêm chút nữa là tao có cảm giác mình sắp mọc não rồi." Tề Duyệt cũng quay đầu lại: "Mày nói có phải là xuyên không không?"

Trình Dư Hạ đột nhiên ngồi dậy, quay mặt về phía Tề Duyệt: "Đúng đúng, mày tin vào xuyên không không?"

Tề Duyệt nói: "Bình thường không tin lắm."

Trình Dư Hạ hỏi: "Thế khi nào thì tin?"

"Khi chơi game." Tề Duyệt nói thêm: "Khi chơi game nhập vai."

Rồi cô nàng cũng ngồi dậy, thao thao bất tuyệt: "Tao nói mày nghe, gần đây có một game mới ra, liên quan đến nhân vật lịch sử, cốt truyện rất hay, nhân vật cũng rất hay, còn có thể học thêm kiến thức lịch sử..."

Trình Dư Hạ từ nhỏ không hứng thú với các loại trò chơi điện tử, cô thích các trò chơi giải trí hơn, vì ngày trước chỉ cần có thời gian ba mẹ sẽ dẫn cô đi công viên giải trí hoặc sở thú.

Trước khi quen Tề Duyệt, nghe nói ba mẹ cô nàng luôn rất bận rộn, khi họ bận, sẽ đưa cho Tề Duyệt một máy chơi game để cô nàng tự chơi một mình, khi còn nhỏ cô nàng thường đợi họ ở cửa hàng đến khi không biết mấy giờ rồi ngủ thiếp đi, sáng hôm sau lại tỉnh dậy trên giường của mình.

Cho đến năm bảy tuổi Tề Duyệt chuyển đến cùng khu với nhà Trình Dư Hạ, hai đứa trẻ dần dần thân thiết.

Ba mẹ của Tề Duyệt thường không có thời gian chăm sóc cô nàng, cô nàng cũng thường xuyên chạy sang nhà Trình Dư Hạ chơi, tính cách hoạt bát khiến cô nàng rất được lòng các trưởng bối, dần dần ba mẹ Trình Dư Hạ cũng rất quan tâm cô nàng.

Cuối cùng chỉ cần có ngày nghỉ, hai đứa trẻ sẽ dính nhau cả ngày, tình cảm thân thiết không thể tách rời.

Mơ màng gần như sắp ngủ, Trình Dư Hạ đột nhiên nhớ ra một việc.

Cô nhẹ nhàng đẩy Tề Duyệt bên cạnh, hỏi: "Ngày mai chúng ta có đi leo núi không?"

Trong ký ức, ngày mai ba mẹ cô sẽ lái xe đưa hai người đi chơi trên núi, nhưng buổi tối sau khi ăn cơm, bốn người ngồi trên sofa cùng xem TV, hình như ba mẹ không đề cập đến chuyện này.

Tề Duyệt lúc này chắc đã sắp ngủ, không kiên nhẫn gạt tay Trình Dư Hạ: "Muộn thế này mà không ngủ còn muốn leo núi cái gì?"

Lúc này Trình Dư Hạ hoàn toàn không thể ngủ nổi, cô nhớ rõ ngày đầu tiên của kỳ nghỉ Quốc Khánh cả nhà cùng Tề Duyệt đi lên núi nào đó, nhưng ngày mai đã là ngày đầu tiên của Quốc Khánh, mà đến lúc đi ngủ vẫn không ai nói về việc leo núi.

"Nhớ sai rồi à?" Trình Dư Hạ tự nói: "Không thể nào?"

Tề Duyệt trở mình, lẩm bẩm: "Muốn đi thì đi..."

Nửa đêm, Trình Dư Hạ bật đèn pin điện thoại, ngồi trên giường lật xem những bức ảnh chụp khi đi lên núi trước đó.

Lật một lúc, quả nhiên không thấy bức ảnh con chim nhỏ có lông cánh màu xanh lam.

Chim màu xanh là cô chụp được khi lên núi vào dịp Quốc Khánh, nếu mấy năm trước không có, thì chắc chắn là năm lớp 12.

Cô nhớ đã đi lên núi, nhưng lại hoàn toàn không thể nhớ tại sao đi lên núi.

Rồi tối hôm đó Trình Dư Hạ lại mất ngủ, từ khi trở về, cô thường xuyên mất ngủ.

Sáng hôm sau, Trình Dư Hạ là người dậy muộn nhất, nếu không phải mẹ cô liên tục qua gọi, cô vẫn còn mơ màng chơi cờ ngũ sắc với ông già Chu Công trong mơ.

Mẹ đưa cho Trình Dư Hạ một bát cháo: "Cơ quan mẹ thiếu người, mẹ phải đến căn cứ hỗ trợ tiếp đón lãnh đạo đến tham quan."

"Ba sẽ lái xe đưa mẹ đi, hôm nay ở nhà chỉ còn hai đứa con thôi." Ba cô lo lắng hỏi: "Hai đứa ở nhà một mình không có vấn đề gì chứ?"

Trình Dư Hạ nói: "Không vấn đề gì ạ."

Tề Duyệt nói: "Có con đây rồi, chú với dì cứ yên tâm ạ."

"Chỉ có hai đứa nhỏ ở nhà, làm sao người lớn có thể yên tâm được." Mẹ Trình nói: "Căn cứ của mẹ ở ngay Mộc Sơn, mẹ nghĩ hay là đưa hai đứa đi chơi luôn, dù sao lái xe qua cũng tiện."

Trình Dư Hạ lập tức nói: "Con... con muốn đi."

"Nói kiểu gì thế?" Mẹ Trình lườm cô: "Nuốt hết trong miệng rồi hãy nói."

Tề Duyệt phiên dịch: "Hạ Hạ nói cũng muốn đi." Đột nhiên nhớ ra điều gì, lại nói: "À, dì ơi, tối qua Hạ Hạ còn bảo muốn đi leo núi."

2134 words

02.09.2024

Chương 9: Chạm mặt

Editor: Chu

Sau khi đến Mộ Sơn, mẹ của Trình Dư Hạ đến thẳng căn cứ. Ba Trình đỗ xe xong thì hỏi Trình Dư Hạ và Tề Duyệt: "Hai đứa có muốn lên núi đi dạo không?"

Cả hai đều đồng thanh đáp: "Muốn ạ."

Những năm gần đây Mộ Sơn phát triển rất khá mảng du lịch nên thu hút không ít du khách, nhưng so với một số điểm du lịch nổi tiếng thì lượng người vẫn ít hơn nhiều.

Trình Dư Hạ đi trước, ôm máy ảnh đi đi dừng dừng chụp khắp nơi, Tề Duyệt như cặp mắt thứ hai của cô, thấy cảnh đẹp liền chỉ cho bạn mình. Lúc này ba Trình đảm nhận vai trò người theo sau, phụ trách cầm túi cho họ.

Hơn hai mươi phút sau, ba người lên đến lưng chừng núi, nơi đó có một quán nhỏ bán đồ ăn nước uống nên có nhiều người dừng chân nghỉ ngơi.

Nhân lúc ba Trình vào quán mua nước, Trình Dư Hạ và Tề Duyệt đứng bên cạnh cúi đầu xem lại những bức ảnh vừa chụp.

Hai người đang nói chuyện, không biết từ đâu có một người lao thẳng vào họ.

"Cẩn thận!" Đó là tiếng của ba Trình.

Trình Dư Hạ và Tề Duyệt gần như ngay lập tức bị người kia va vào, cả hai nhanh chóng nắm tay nhau nên không bị ngã.

"Hai đứa không sao chứ?" Ba Trình vội vàng chạy đến hỏi.

Trình Dư Hạ bị người kia đụng phải, lùi lại một bước, lúc này cô mới đứng vững, ôm chặt máy ảnh trong lòng.

Tề Duyệt vội nói: "Cháu không sao ạ."

Lúc này bàn tay đang nắm cánh tay Trình Dư Hạ vẫn chưa buông, nhìn chăm chăm vào người đã đụng phải hai người.

Ba Trình giận dữ nói: "Anh làm gì thế hả? Ở trên núi mà lao tới lao lui, có biết nguy hiểm lắm không, xảy ra chuyện gì thì sao?"

"Tôi... tôi thật sự xin lỗi." Người đó chỉ vào một tảng đá lớn: "Vừa nãy tôi bị vấp chân vào tảng đá này chứ không phải cố ý."

Trình Dư Hạ chú đến vết thương dài mảnh trên mu bàn tay phải của hắn ta, nhìn màu sắc của vết thương giống như vừa mới bị cào xước không lâu.

"Xin lỗi." Người đó thành khẩn cúi đầu: "Tôi xin lỗi hai em nhiều nhé, thật sự xin lỗi." Vì có gương mặt hơi vuông và lông mày rậm, mũi to nên trông như một người thành thật đang bị bắt nạt: "Hay để tôi đền tiền cho hai em."

"Đền tiền?" Ba Trình nghiêm nghị nói: "May mà hôm nay hai đứa nó không sao, nếu không thì anh có bao nhiêu tiền cũng chẳng đền nổi."

"Vâng vâng." Người đó vẫn cúi đầu khom lưng, hết xin lỗi Trình Dư Hạ rồi lại quay sang nhận lỗi với Tề Duyệt.

Ba Trình nói: "Thôi được rồi, anh đi đi."

Người nọ lại nói "xin lỗi" mấy lần, sau đó mới nhặt túi nhựa màu đen vừa bị rơi xuống lên, đi xuống núi.

Ánh mắt Trình Dư Hạ vẫn dõi theo chiếc túi đen đó, cho đến khi anh ta khuất khỏi tầm nhìn của cô.

Năm năm trước cô đã để ý đến chiếc túi đó, bây giờ vẫn vậy.

Sau đó cô nghe ba Trình đang gọi mình, ông nói: "Hạ Hạ, con nhìn gì thế? Không sao chứ?"

Trình Dư Hạ lắc đầu: "Con không sao đâu."

Lúc này Tề Duyệt cũng lo lắng tiến lại gần: "Từ nãy đến giờ mày cứ ôm khư khư lấy máy ảnh mà chẳng nói gì, sợ quá hả?"

"Không phải." Trình Dư Hạ nói.

Ba Trình nhìn người đứng sau Trình Dư Hạ, tỏ vẻ cảm ơn: "Vừa nãy cảm ơn cháu đã kịp thời giữ hai đứa lại, cháu tên gì thế?"

Lúc này Trình Dư Hạ mới nhớ đến người vừa cứu mình và Tề Duyệt, quay người lại định nói lời cảm ơn, nhưng khi nhìn thấy mặt người đó, cô ngây ra.

Anh nói: "Chào chú Trình, cháu tên là Lộ Dương."

Trong đầu Trình Dư Hạ, ký ức về ngày này hiện ra từng cảnh một, cô bỗng thấy khó hiểu, rõ ràng năm năm trước Lộ Dương hoàn toàn không xuất hiện ở đây.

Tề Duyệt nói: "Chú ơi, đây là bạn cùng lớp với cháu và Dư Hạ."

"Ồ, ra là bạn học Lộ." Ba Trình cảm kích: "Cũng may là có cháu."

Rồi quay sang hỏi Trình Dư Hạ và Tề Duyệt: "Hai đứa còn muốn lên trên nữa không?"

"Ừm, con còn muốn chụp một chú chim nhỏ." Trình Dư Hạ nói.

Ba Trình nói: "Vậy thì đi thôi." Rồi hỏi Lộ Dương: "Bạn Lộ, cháu lên trên hay xuống dưới, nếu lên thì mọi người cùng đi nhé?"

Lộ Dương nói: "Được ạ."

Tề Duyệt ghé vào tai Trình Dư Hạ tò mò hỏi nhỏ: "Ở đây nhiều chim nhỏ thế này, sao mà biết con nào chưa chụp?"

Trình Dư Hạ bí ẩn nói với Tề Duyệt: "Là một con chim nhỏ màu xanh, chỉ cần nhìn một cái là biết."

"Nhưng sao mà biết hôm nay sẽ chụp được nó?" Tề Duyệt lại hỏi: "Mày quen nó à, hay nó nói với mày rằng hôm nay nó sẽ xuất hiện ở nơi mày đi qua?"

"Làm gì có." Trình Dư Hạ nói: "Mày nói như là công chúa trốn thoát khỏi Disneyland ấy."

Hai người ở phía trước nói chuyện thì thầm, ba Trình và Lộ Dương ở phía sau lại "như đã quen từ lâu."

Đoạn đường trước đó, hai cô gái chỉ mãi chạy nhảy, ông ở phía sau không có ai để nói chuyện.

"Đúng rồi." Tề Duyệt hỏi: "Vừa nãy trong túi đen của người kia có gì mà mày nhìn chăm chăm thế?"

Trình Dư Hạ do dự một chút, nói nhỏ với Tề Duyệt: "Ta0 người thấy mùi rất lạ ra từ cái túi đen đó."

Tề Duyệt nói: "Là mùi gì?"

"Không nói rõ được." Trình Dư Hạ lập tức chỉ vào phía trước nói với Tề Duyệt: "Nhìn kia, sóc đó!" Rồi nhanh chóng bước về phía trước.

Cô không nói thật với Tề Duyệt, vì đó không phải là mùi lạ gì, mà là mùi máu rất nồng.

Leo thêm hơn mười phút nữa, Trình Dư Hạ không thể đi tiếp được nữa, cô ngồi trên bậc thang nhìn lên không thấy điểm cuối, nghiêm túc nói với mọi người: "Nhiệm vụ hôm nay hoàn thành, chúng ta về thôi."

Ba Trình hỏi: "Không chụp chim nhỏ nữa à?"

Cô lại nghiêm túc bắt đầu nói bừa: "Không chụp nữa, không chụp nữa, hôm nay nó có việc bận nên không có thời gian ra, khi nào rảnh nó sẽ báo cho con." Rồi cô gõ gõ đôi chân đã bắt đầu mềm nhũn.

Ba Trình cười nói: "Vậy lần sau bảo nó báo trước cho con."

Lúc này Tề Duyệt đột nhiên từ phía sau vỗ nhẹ vào Trình Dư Hạ, cẩn thận nói nhỏ: "Nhìn kia."

Trình Dư Hạ nhìn theo hướng Tề Duyệt chỉ, cây cối um tùm, cỏ dại mọc đầy, ngoài ra không có gì đặc biệt, cô hỏi: "Đâu cơ?"

Tề Duyệt kéo đầu cô thấp xuống một chút: "Con chim nhỏ có lông xanh!"

Trình Dư Hạ nghiêng đầu nhìn, quả nhiên trên cành cây bị che khuất bởi lá có một con chim xanh.

Lúc này lại trùng hợp với sự việc năm năm trước, cô nhanh chóng lấy máy ảnh chụp mấy bức.

"Có vẻ là chim bói cá xanh." Ba Trình nói: "Trước đây trên núi này thường thấy chim bói cá xanh nhưng sau khi phát triển du lịch thì hiếm gặp hơn nhiều."

Lộ Dương nhìn Trình Dư Hạ, im lặng không biết đang nghĩ gì.

Đoạn đường xuống núi, Trình Dư Hạ và Tề Duyệt dìu nhau đi xuống, hai người ban đầu vui tươi năng động giờ đã hoàn toàn kiệt sức.

Trên đường, ba Trình nhận được cuộc gọi từ mẹ Trình.

Nghe xong cuộc gọi, ông nói với Trình Dư Hạ: "Mẹ con nói tạm thời chưa về được, hay là ba đưa hai đứa về trước nhé?"

Trình Dư Hạ hỏi: "Bao giờ mẹ xong ạ?"

"Đến sau hai giờ chiều, nhưng cũng có thể là sau sáu giờ." ba Trình nói.

"Nhưng bây giờ đã mười một giờ rồi, nếu là hai giờ thì ba phải đưa chúng con về rồi lập tức quay lại sao?" Trình Dư Hạ hỏi.

Ba Trình nói: "Nhưng mẹ con sợ hai đứa đợi lâu sẽ sốt ruột, ở đây cũng không có chỗ nào khác để chơi."

Trình Dư Hạ nghĩ một lát: "Dưới chân núi có xe buýt du lịch mà, hai đứa con tự đi xe về cũng được."

Tề Duyệt nói: "Đúng rồi chú, cháu và Dư Hạ đi xe về còn có thể ngắm cảnh trên đường, chú không cần đưa chúng cháu về đâu."

Lúc này ba Trình hài lòng nói với Lộ Dương: "Cháu nói đúng đấy Lộ Dương."

Trình Dư Hạ tò mò không biết họ đã nói gì, liền hỏi: "Chuyện gì đúng ạ?"

Ba Trình nói: "Lộ Dương cũng về, nếu ba đứa đi cùng nhau thì ba cũng yên tâm hơn."

Trình Dư Hạ nhìn Lộ Dương: "Cậu cũng về à?"

Lộ Dương gật đầu: "Ừ."

Trước đó ba Trình còn gọi bạn Lộ, giờ đã trực tiếp gọi là Lộ Dương, Trình Dư Hạ không hiểu họ từ khi nào trở nên thân thiết như vậy.

"À đúng rồi." Ba Trình nói: "Không phải là thuận đường sao, hai đứa về nhà bác cả luôn đi, hôm qua bác cả đã bảo đến chơi, khi nào ba mẹ về thì sẽ đón hai đứa về."

"Được ạ." Trình Dư Hạ đồng ý rất nhanh chóng, vì trong ký ức của cô, kế hoạch tiếp theo đúng là về nhà bác cả.

Ngoại trừ việc gặp Lộ Dương không đúng với ký ức của cô, những thứ khác dường như không có gì khác biệt.

Vì cô gặp Lộ Dương trên sân thượng nhà bác cả, sau đó Trình Dư Hạ và Lộ Dương trở nên thân thiết, cô phát hiện anh không thích ở nhà mình, mà luôn thích ngồi trên sân thượng đó.

Ba người lên xe buýt, vì chưa đông người nên xe dừng lại chờ một lúc.

Trình Dư Hạ và Tề Duyệt ngồi ở hàng ghế trước, Lộ Dương ngồi sau họ.

Cô kiểm chế không nói chuyện với Lộ Dương, cúi đầu cùng Tề Duyệt chọn ảnh.

Rồi lần lượt có nhiều người lên xe, xe trở nên ồn ào, Trình Dư Hạ liếc mắt nhìn qua.

Những người lên là bảy tám học sinh cùng tuổi, mỗi người đều mang theo dụng cụ vẽ.

Cô không để ý nhiều, tiếp tục xem ảnh với Tề Duyệt.

Lúc này nghe thấy một cô gái ngọt ngào hỏi: "Chỗ này có ai ngồi không?"

Theo đó là giọng nói của Lộ Dương: "Không có."

Bình thường ai nghe giọng lạnh lùng này sẽ khó mà tiếp tục.

Nhưng Trình Dư Hạ nghe cô gái đó có chút vui mừng hỏi: "Vậy tôi có thể ngồi đây không?"

Cô gái nói xong, Tề Duyệt tò mò quay lại nhìn, rồi ghé vào tai Trình Dư Hạ nói nhỏ: "Có phải họ thích khuôn mặt của Lộ Dương không?"

1950 words

02.09.2024

Chương 10: Chị gái

Editor: Chu

Trình Dư Hạ bị Tề Duyệt hỏi như vậy, theo bản năng quay đầu nhìn Lộ Dương thông qua khe hở giữa hai ghế.

Lần đầu gặp anh, trên má anh có một vết trầy, đến giờ có lẽ đã lành hẳn.

Trong trí nhớ của cô, thời điểm này Lộ Dương thật sự rất xa cách với mọi người, cũng vì vậy mà cô không có cơ hội hỏi anh sao lại bị thương.

Lúc này, bị Tề Duyệt hỏi có phải cô coi trọng gương mặt của Lộ Dương không, thật ra không hẳn là như vậy, tuy lần đầu gặp mặt cô đã hỏi anh có thể cho mình chụp một tấm ảnh hay không, nhưng lí do là vì vẻ ngoài của anh cực kỳ phù hợp với hình tượng nam chính trong phim thanh xuân.

Nữ sinh ngồi xuống cạnh anh đang bắt chuyện với anh: "Bạn học, cậu học ở trường nào?"

"Nhất Trung." Lộ Dương nói.

Trình Dư Hạ thu hồi ánh mắt khỏi gương mặt vô cảm của anh, cô nói với Tề Duyệt: "Mày thấy mặt của cậu ấy không đẹp hả?"

"Đẹp mà." Tề Duyệt nói: "Nhưng tao không nông cạn đến mức chỉ nhìn vẻ bề ngoài."

"Tao không đồng ý." Trình Dư Hạ không đồng tình với quan điểm của cô nàng: "Thưởng thức cái đẹp sao lại coi là nông cạn chứ?"

Tề Duyệt chề môi, mỉa mai nói: "Chắc chắc, còn biết thưởng thức cái đẹp ha, đứng đắn dữ chưa, sao mày có thể nói ra lời này mà mặt vẫn không biến sắc vậy?"

Trình Dư Hạ kiêu ngạo: "Bởi vì tao nông cạn."

Tề Duyệt tự tin chút không nghi ngờ mà vuốt mặt mình: "Thế mày làm bạn thân với tao kỳ thật là vì coi trọng vẻ đẹp tuyệt trần của tao nhỉ."

Trình Dư Hạ giả vờ ghét bỏ đẩy cô nàng một cái: "Mày tự luyện quá rồi đó."

Cả chặng đường, Trình Dư Hạ và Tề Duyệt cùng nghe cô gái phía sau theo đuổi không ngừng "Cậu học lớp mấy ở Nhất Trung?" Rồi lại hỏi tới: "Tôi có thể thêm phương thức liên lạc của cậu không?"

Trong lúc nghe cô ta kể mấy người bạn tốt của mình học lớp nào ở Nhất Trung, rồi hẹn khi nào rảnh thì mọi người cùng tụ tập với nhau, xong lại hỏi Lộ Dương thích bóng rổ hay bóng đá, có thường chơi nhập vai theo kịch bản, thoát khỏi mật thất.v.v...

Lộ Dương luôn từ chối người khác rất dứt khoát, anh nói: "Không quen, không có, không cần, không thích..."

Một loạt từ phủ định khiến cô gái kia cạn lời, sau khi im lặng một lúc lâu cô gái kia lại bám dính không buông, nói: "Vậy trước tiên cứ thêm phương thức liên lạc đi."

Lúc này Tề Duyệt đỡ chỗ tựa lưng đứng lên, hẳn là muốn giải

vây giúp Lộ Dương nên cô nàng xoay người nói với cô gái kia:
"Không ấy em thêm chị đi, chị là chị gái của nó."

"Ồ." Cô gái kia mỉm cười ngọt ngào nói: "Hoá ra là chị gái ạ."

"Đúng vậy." Tề - Chị gái Lộ Dương - Duyệt nói: "Thật ra là vì chị mà thằng bé không thể kết bạn với em, hoàn cảnh nhà tại chị tương đối khó khăn, nên ngay cả điện thoại bình thường hai chị em chị cũng thay phiên nhau dùng, chị dùng ba năm bảy, còn nó là hai tư sáu, hôm nay trùng hợp đến lượt chị."

Cô gái kinh ngạc nói: "Thật vậy ạ? Bây giờ mà còn xài chung điện thoại sao?"

Mặt mày Tề Duyệt ủ rũ, nói: "Là thật, không phải là do điều kiện nhà bọn chị khó khăn quá hay sao."

"Thật sự đó." Trình Dư Hạ quay đầu, dựa vào ghế nói với cô ta:
"Chị cũng là chị gái của nó nên có thể làm chứng."

Cô gái hỏi lại: "Chị cũng là chị gái cậu ấy ạ? Nhưng chẳng phải chị gái này nói nhà họ chỉ có hai chị em ư?"

"Tại chị không giống nhau." Trình Dư Hạ nói: "Chị là chị họ của nó."

Trong tình huống thế này, cũng may là Lộ Dương không có thói quen đắm chìm vào điện thoại, bằng không thì cô gái kia trừ khi là đồ ngốc mới tin lý do thoái thác của Tề Duyệt.

Cô gái nói: "Thế... Hay là em không thêm nữa."

Tề Duyệt vội đáp: "Không sao đâu, hai tư sáu em có thể liên lạc với nó, chị bảo đảm sẽ không nhìn trộm tin nhắn của hai đứa."
Dứt lời liền đưa điện thoại của mình qua.

"Cảm ơn, nhưng không cần đâu chị." Cô gái quỳnh quáng từ chối: "Điện thoại của em hết pin tắt nguồn rồi."

Trình Dư Hạ lập tức lấy từ trong cặp ra một cây bút và một cuốn sổ tay, đưa qua từ khe hở: "Em ghi lại cũng được, lát nữa để nó thêm em."

"....." Cô gái nói: "Em không nhớ rõ, vẫn là không cần thêm đâu chị..."

Tề Duyệt hỏi: "Thật sự không thêm hả, chị chắc chắn sẽ không xem trộm đâu."

Cô gái vội vàng xua tay: "Không cần không cần."

Sau đó, cuối cùng không còn nghe thấy cô ta nói chuyện với Lộ Dương.

Nhà Lộ Dương và nhà cô cả Trình Dư Hạ ở cùng một toà, nhà Lộ Dương ở tầng hai, còn nhà cô cả ở tầng năm.

Chân cảng của bà ngoại Lộ Dương không tốt lắm, mà khu chung cư cũ này lại không có thang máy, nên thường bà cụ chỉ có thể miễn cưỡng lên lầu hai, dọc đường còn phải nghỉ chân một chút

Hiện tại Lộ Dương đang ở ngoài, vậy có nghĩa là chỉ có một mình bà ngoại ở nhà.

Ba người bọn họ xuống xe rồi cùng đi về một hướng, Trình Dư Hạ bỗng buột miệng thốt ra: "Bà ngoại ăn cơm một mình à?" Cô nhìn Lộ Dương mà hỏi.

Từ trong ánh mắt Lộ Dương có thể thấy rõ được sự kinh ngạc, nhưng anh còn chưa nói gì thì Tề Duyệt đã hỏi trước: "Bà ngoại ai?"

Lúc này Trình Dư Hạ mới nhớ lại thời điểm này ở 5 năm trước cô vẫn chưa biết Lộ Dương ở cùng bà ngoại, giờ đây nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Lộ Dương, có lẽ anh sẽ coi cô là một kẻ cuồng theo dõi hoặc là một kẻ biến thái thích nhìn trộm cuộc sống riêng tư của gia đình người khác cũng không chừng.

Cô lập tức giải thích: "Tao nghe cô cả nói từng gặp bà ngoại Lộ Dương."

Ánh mắt Lộ Dương và Tề Duyệt đồng thời hiện lên ba chữ "Tôi không tin", Tề Duyệt lại hỏi: "Sao mày biết bà ngoại Lộ Dương ở nhà một mình, vẫn là do cô cả nói với mày hả?"

Trình Dư Hạ thầm xin lỗi cô cả trong lòng, rồi nói với Tề Duyệt: "Tao đoán thôi, cô cả chỉ nói từng gặp bà ngoại Lộ Dương à."

Tề Duyệt nói: "Lỡ đâu ba mẹ Lộ Dương bận quá, như ba mẹ tao vậy"

Lộ Dương nói: "Đúng là tôi ở với bà ngoại."

Trình Dư Hạ hiểu đại khái câu này của anh có nghĩa là ba mẹ anh không sống cùng anh, mãi sau này mối quan hệ của họ đã tốt hơn cô cũng chưa từng nghe anh nhắc về ba mẹ mình.

Giữa mỗi gia đình đều tồn tại vài tình huống kiểu: một là ba mẹ ngày nào cũng quản lý rất nghiêm; hai là giống như ba mẹ Trình Dư Hạ, thỉnh thoảng sẽ thả lỏng một tí; còn có kiểu như ba mẹ Tề Duyệt, có thời gian mới để ý đến cô nàng đôi chút, hoặc nữa thì là kiểu ba mẹ không ở bên cạnh nên chưa từng quản lý chuyện gì.

Trình Dư Hạ đoán Lộ Dương có lẽ là kiểu cuối, bởi vì anh chưa lần nào chủ động nhắc tới ba mẹ mình trước mặt cô.

Nhưng hiện tại, thỉnh thoảng cô hay dùng thói quen ở chung một cách tự nhiên như hồi đã thân quen với anh để nói chuyện, thật sự là một vấn đề nhức nhối, rốt cuộc đến bây giờ cô mới nhớ là mình vừa quen Lộ Dương chỉ được vài ngày.

Rất nhanh đã đến cổng tiểu khu, Trình Dư hạ giữ chặt Tề Duyệt rồi nói: "Tao đưa ít đồ ăn vặt cho em họ Phàm Phàm."

Tề Duyệt nói: "Không phải cô cả của này không cho thằng bé ăn vặt sao?" Cô nàng vừa hỏi xong, Lộ Dương bên cạnh liền nói: "Đi trước."

Tề Duyệt nói: "Ừm hẹn gặp lại."

Trình Dư Hạ mỉm cười tạm biệt anh: "Khai giảng gặp lại nhé bạn học Lộ Dương."

Sau khi Lộ Dương đi rồi, Tề Duyệt hỏi tiếp: "Cô cả có đồng ý để mày đem đồ ăn vặt đến cho em họ không?"

"Chắc là không đâu...." Trình Dư Hạ tự trả lời, cô kéo Tề Duyệt queo vào một một cửa hàng tiện lợi, vài phút sau, mang theo một cái túi đựng đủ loại kem đi ra.

"Em họ mày thích ăn mấy cái này à?" Tề Duyệt hỏi.

"Nó không ăn." Trình Dư Hạ nói: "Là cô cả tao thích ăn."

Gõ cửa đợi, cô cả đeo tạp dề mở cửa, bà ấy vui cười hơn hở, nói: "Ba con nói hôm nay hai đứa tới đây nên cô chạy nhanh mua thêm ít đồ ăn ngon hơn."

"Tặng cô nè." Trình Dư Hạ đưa kem cho cô cả: "Lúc đi ngang cửa hàng tiện lợi thấy đang có chương trình giảm giá, con thấy cũng rẻ nên tiện ghé mua một ít, cô cất trong tủ lạnh cho Phàm Phàm ăn."

Cô cả nhận lấy túi: "Lắm thế, dạo này dạ dày Phàm Phàm không tốt, cô cất vào tủ lạnh giúp con, chừng nào hai đứa về nhớ lấy mang về nhà, hai đứa ngồi hưởng máy lạnh cho mát xiu đi."

Trình Dư Hạ lôi Tề Duyệt ngồi xuống: "Không cần đâu cô, nếu không trên đường sẽ chảy hết." Nhìn một vòng không thấy bóng dáng Phàm Phàm đâu, cô bèn hỏi: "Phàm Phàm đâu rồi cô, hôm nay không phải ngày nghỉ à?"

Cô cả từ trong bếp bưng ra hai ly nước chanh: "Sáng sớm này đi vườn bách thảo với dưỡng con rồi, giữa trưa sẽ về ăn cơm." Đưa cho Trình Dư Hạ và Tề Duyệt mỗi người một ly: "Bên ngoài nhiệt hồng rồi đi."

Hai người đồng thanh nói cảm ơn bà ấy, "Phàm Phàm vẫn thích đi vườn bách thảo như ngày nào." Trình Dư Hạ nói.

Khu chung cư này có ưu điểm duy nhất là khá gần vườn bách thảo của tỉnh, theo trí nhớ của Trình Dư Hạ, em họ thường xuyên đi đến vườn bách thảo với ba vào cuối tuần.

"Thích lắm." Cô cả cười nói: "Sở thích của em họ con y hệt ba nó vậy."

Đang nói, bên ngoài vang lên tiếng đập cửa.

Cô cả nói: "Vừa nhắc đã về tới." Sau đó đi ra mở cửa.

Người còn chưa thấy đâu mà đã nghe thấy giọng nói vang dội: "Trình Dư Hạ!" Là thằng nhóc em họ Phàm Phàm của cô.

Cô cả đứng sau lưng đánh cậu nhóc một cái: "Không biết lớn nhỏ, gọi chị họ."

Trình Dư Hạ với Tề Duyệt cùng đứng cạnh sofa mỉm cười chào

hỏi dưỡng cả đang đi vào nhà: "Con chào dưỡng, Quốc khánh vui về ạ."

Dưỡng cười nói: "Ừ, hai đứa đến rồi."

Phàm Phàm thay giày xong thì tức khắc từ bên cửa vọt lại: "Lần trước không tính, lần này em muốn đấu solo với chị."

Trình Dư Hạ cười tủm tỉm nói với cậu nhóc: "Ồ, nhưng chị nhớ hình như đợt đó hai mình đấu solo mà ta."

Phàm Phàm nói: "Lần trước trạng thái của em không tốt, lần này tụi mình so lại lần nữa đi Trình Dư Hạ." Vừa nói xong lại bị mẹ vả thêm một cái: "Bảo là kêu chị họ rồi mà, con bị cái gì vậy." Sau đó đi về phía phòng bếp: "Hạ Hạ, hai đứa con ngồi đợi thêm lát, cơm nấu xong ngay thôi."

Tuy rằng thường ngày Trình Dư Hạ hiếm khi chơi game, nhưng mỗi lần cùng Dương Phàm chơi game PK hai người lại trùng hợp thắng hiếm cậu nhóc.

Thắng hiếm một lần có thể nói là nhờ vào vận may, nhưng thắng nhiều lần như vậy đã khiến Dương Phàm bỏ cuộc, cậu nhóc cho rằng Trình Dư Hạ cố ý chơi mình nên toàn đợi đến lúc cuối cùng mới thắng.

Trong mắt Dương Phàm, Trình Dư Hạ như một bậc thầy chơi game, luôn đợi đến lúc kết thúc mới đánh cậu nhóc một chiêu mất mạng, tuy nhiên cũng là do cậu nhóc không để ý đến dáng vẻ nỗ lực duỗi tay duỗi chân cả người của cô.

Cao thủ game Tề Duyệt từng bình luận rằng động tác "nỗ lực" của Trình Dư Hạ tương đối tiêu chuẩn, cô nàng còn trấn an cô, bảo rằng người mới dễ giống như cô vậy, hơn nữa cô nàng còn nói cô có được buff may mắn trên người khi chơi một vài trò chơi cạnh tranh, bọn họ gọi đây là khoảng thời gian bảo hộ

người mới.

Trình Dư Hạ hỏi Tề Duyệt tại sao cô chỉ có thể dựa vào may mắn, chẳng lẽ không thể nhờ vào kỹ năng đỉnh của chớp của mình sao.

Tề Duyệt miễn bàn về chuyện này, sau đó tra tấn cô bằng nhiều cách khác nhau trong suốt trò chơi, từ đó về sau, Trình Dư Hạ thật sự sinh ra bóng ma tâm lý với việc chơi game.

"Như vậy đi." Trình Dư Hạ nói với Dương Phàm: "Trước tiên em cứ đấu với Tề Duyệt một ván, nếu có thể thắng chị ấy thì đến đấu với chị, được không?"

2409 words

02.09.2024

Chương 11: Bị thương

Editor: Chu

Ăn cơm trưa xong, Dương Phàm dời trận đánh liên quan đến mặt mũi này đến phòng khách.

Ba mẹ Dương Phàm không phải kiểu phụ huynh nuông chiều con cái, hai người đồng ý cho cậu nhóc chơi game thư giãn là vì cậu nhóc nhiều lần đạt được hạng nhất ở trường.

Đồng thời, Dương Phàm còn có rất nhiều sở thích, bao gồm mô hình máy bay, tàu thuyền, xe tăng, du thuyền, cũng có cả chim bơi cá nhảy với các hành tinh và vũ trụ.

Quan trọng nhất là cậu nhóc không đắm chìm vào một trò chơi nào, mỗi lần thư giãn cũng tuyệt đối không để lỡ thời gian cậu nhóc tự đặt ra cho bản thân, có thể nói là khá tự giác.

Có lần Trình Dư Hạ nhìn thấy thời gian biểu học tập và nghỉ ngơi cậu nhóc tự vạch ra cho mình, từ đó về sau cô luôn tin tưởng hoàn toàn về sự xuất sắc của cậu nhóc.

Trước TV, Tề Duyệt và Dương Phàm đang nghiên cứu nên cắm dây cáp vào đâu.

Trình Dư Hạ ở bên cạnh quan sát còn thuận tiện "báo" hai người, cô cầm lấy một sợi dây màu đen đưa cho Dương Phàm: "Chắc là cái này nhỉ, em nhìn xem đầu cắm khớp với mấy cái ổ hết này."

"Trình Dư Hạ, chị có chút kiến thức không vậy?" Dương Phàm cầm sợi dây đen, "Cũng vì chỗ cắm khớp với nhau mà có thể coi là đúng à?"

Trình Dư Hạ nói lý một cách chắc nịch: "Lần trước em cũng cầm vậy đó."

"Chị xem." Dương Phàm cầm một cái hộp đen đưa đến trước mặt Trình Dư Hạ: "Nhìn coi có cái nào khác biệt không?"

"Không có." Trình Dư Hạ nghĩ nghĩ: "Sao chị nhớ được mấy cái này trước đó có màu trắng." Cô nói.

"Thì đó." Dương Phàm nói: "Em mới mua, không giống với mấy cái lúc trước."

Sự hiếu học hiếm có của Trình Dư Hạ trỗi dậy, cô hỏi: "Có chỗ nào khác nhau? Cái mới mua này có thể giúp em nâng trình chơi game hả?" Cô thật sự chân thành đặt ra câu hỏi.

"Chị..." Dương Phàm giơ hộp đen lên, á khẩu không biết nên trả lời thế nào.

Lúc này Tề Duyệt kéo Trình Dư Hạ ra sau lưng: "Mày làm tiếp tao đi."

Ba giờ chiều, ba Trình gọi đến nhà cô cả, qua điện thoại ông nói phải đến 6 giờ mẹ Trình mới tan làm.

Cô cả thuật lại lời ba Trình cho Trình Dư Hạ, rồi bảo cô yên tâm ở lại nhà mình chơi, đợi tới khi ba mẹ về thì sẽ tiện đường ghé đón hai người.

Trình Dư Hạ ngồi tựa trên sofa, nghiêng người nhìn Tề Duyệt và Dương Phàm đang "chém giết" nhau trên màn hình, vừa nói chuyện với cô cả xong, chưa được vài phút đã thấy mệt rũ rời.

Lúc sắp vào giấc, bỗng nghe thấy Dương Phàm nói: "Không chơi nữa!"

Trình Dư Hạ choàng tỉnh, cô cứ tưởng là vì cậu nhóc thua quá nhiều nên cuối cùng nổi giận, không ngờ rằng Dương Phàm lại nói: "Hết thời gian hôm nay rồi, tới giờ em phải đi xem bộ cánh cứng."

Tề Duyệt cực kỳ tò mò: "Bộ cánh cứng thật hả?"

"Đúng vậy." Dương Phàm nói: "Của em nuôi."

Tề Duyệt hứng thú bưng bưng: "Lợi hại vậy à, chị có thể xem không?"

Trình Dư Hạ ngáp một cái: "Không chỉ bộ cánh cứng thôi đâu, thằng bé còn nuôi nhiều loại côn trùng khác nữa, nó còn viết nhật ký quan sát mỗi tuần cơ."

Tề Duyệt hỏi: "Còn nuôi con gì nữa?"

Dương Phàm vừa thu dọn đồ đạc, vừa đáp: "Nhiều lắm, ví dụ như bộ ngựa, bướm, bộ rầy..."

Cậu nhóc nói xong, Tề Duyệt có chút giật mình: "Em nuôi được nhiều vậy á?"

"Vâng." Dương Phàm gật đầu nói: "Theo lý mà nói, chỉ cần nó không có độc thì đều có thể." Cậu dọn xong máy chơi game rồi ôm vào trong ngực: "Để em đi lấy bộ cánh cứng ra, lát nữa phải mang nó đi phơi nắng."

Trình Dư Hạ đi theo Tề Duyệt, mà Tề Duyệt lại đi theo Dương Phàm, ba người cùng nhau đi lên sân thượng, trên bầu trời có nhiều đám mây che trước mặt trời, khiến cho ánh nắng không

được mạnh lắm.

Dương Phàm mở hộp côn trùng mình nuôi ra, đặt nó lên khoảng trống giữa sân thượng.

Trình Dư Hạ đứng bên cạnh tức khắc giờ máy ảnh chụp Dương Phàm và Tề Duyệt đang ngồi xỏm trên mặt đất, sau đó màn hình máy ảnh lia qua cửa sắt hoen rỉ, đó là những dấu vết loang lổ do năm tháng trôi qua để lại.

Tiếp theo, cô lại chụp cánh cửa này, ngay lúc cô ấn chụp, cánh cửa bị người khác đẩy ra làm vang lên một tiếng kéo kẹt.

Sau đó, hai người bốn mắt nhìn nhau, vài giây qua đi, máy ảnh của Trình Dư Hạ vang lên tiếng tách tách.

Chụp anh xong, cô lập tức nở nụ cười, phát tay với anh: "Hi, Lộ Dương." Hôm nay là thời điểm gặp lại Lộ Dương trong trí nhớ của cô.

Tề Duyệt đang ngồi xỏm trên mặt đất cũng phát tay: "Trùng hợp vậy, Lộ Dương."

Lộ Dương đứng cạnh cửa do dự một chút, cuối cùng vẫn đi đến.

"Em nói bộ cánh cứng thường ăn gì?" Tề Duyệt tiếp tục thảo luận với Dương Phàm về cách nuôi côn trùng.

Trình Dư Hạ thấy sau khi Lộ Dương đi đến thì luôn giữ khoảng cách với bọn họ, nên liền cầm máy ảnh nhắm ngay anh: "Không muốn bị tôi chụp thì cứ nói, đứng xa thế làm gì, mọi người đều là bạn học của nhau mà xa lạ chi vậy?"

Thấy anh bị uy hiếp mà vẫn không kêu ngạo hay xu nịnh, Trình Dư Hạ đành phải tự mình đi vài bước về phía anh.

Cô hỏi: "Tôi thấy hình như cậu rất thích cái sân thượng này, ở đây có gì đặc biệt hả?"

Lộ Dương nói: "Tôi không phải lên đây để ngắm cảnh."

Trình Dư Hạ buông máy ảnh, hỏi hần: "Thế là để phơi nắng à?"
Làm bộ làm tịch là mình chợt hiểu ra: "Ồ, tôi hiểu rồi, hoá ra cậu cao được như vậy là vì thích phơi nắng, nếu tôi phơi nắng nhiều hơn thì có lẽ sẽ cao lên nhỉ?"

"Chị đừng có mơ, Trình Dư Hạ ơi." Dương Phàm nói: "Không phải ai cũng áp dụng cách này được."

Trình Dư Hạ quay đầu nói với Dương Phàm: "Em đang ám chỉ chị đó hả?"

Hai người lại ngựa quen đường cũ mà đấu võ mồm.

Khi này, cô để ý lúc Lộ Dương nghiêng đầu nhìn về phía bọn họ, phía cằm bên kia mặt có một vết đỏ nhỏ, tựa như là miệng vết thương mới.

Trình Dư Hạ đã đi tới, cô đứng trước mặt Lộ Dương, hỏi: "Sao cậu lại bị thương vậy?" Sau đó ngẩng đầu kiểm tra vết thương của anh.

Lộ Dương lùi lại rồi nói: "Không cẩn thận làm trầy thôi." Dễ dàng tránh né Trình Dư Hạ đang tới gần mình.

"Sau này đừng bắt cần vậy nữa..." Trình Dư Hạ lại tự hỏi: "Sao bây giờ cậu ấy lại có thể bị thương nhỉ?" Trong ấn tượng của cô, lần gặp mặt này Lộ Dương rõ ràng không bị gì, cô chắc chắn không thể nhớ lầm.

Tề Duyệt đứng lên, đi tới cạnh Trình Dư Hạ: "Nghiêm trọng không, cần đi bệnh viện chứ?"

Trình Dư Hạ lại tiến lên một bước để nhìn kỹ vết thương của anh, chính xác là giống bị đồ vật bén nhọn quệt qua, vết thương dài chừng ba bốn centimet, xung quanh đều đỏ lên.

Lần này Lộ Dương không tránh nữa, anh hơi ngửa đầu, để mặc Trình Dư Hạ nâng mặt mình lên xem xét miệng vết thương.

Sau đó, anh liền nghe cô tiếp tục nói lảm bảm: "Sao cậu ấy lại bị thương nhỉ?"

"Nè Hạ Hạ, mày có phải là bác sĩ đâu." Tề Duyệt lôi Trình Dư Hạ đang đứng trước mặt Lộ Dương ra: "Mày có thể xem được cậu ấy có bị thương nặng hay không hả?"

Lộ Dương nói: "Vết thương nhỏ thôi, không sao." Nhìn thấy Trình Dư Hạ đã bắt đầu cau mày gặm ngón tay cái của mình, anh lại nói: "Cậu đừng lo."

"Hạ Hạ!" Tề Duyệt kéo tay Trình Dư Hạ xuống: "Sao lại bắt đầu gặm móng tay rồi?"

Mỗi lần Trình Dư Hạ cảm thấy lo lắng hay căng thẳng sẽ có thói quen làm hành động này, Tề Duyệt biết cô lâu như vậy nên biết rõ thói tật xấu của cô.

"Không thì đến nhà em để mẹ em xử lý giúp đi?" Dương Phàm đứng bên cạnh nói: "Mẹ em rất chuyên nghiệp về việc này."

"Đúng ha." Trình Dư Hạ chợt nhớ ra: "Cô cả của tôi là y tá."

"Là y tá trưởng." Dương Phàm nhắc nhở cô.

"Tôi thấy vết thương của cậu khá sâu, vẫn nên nhanh chóng xử lý nó mới yên tâm được." Trình Dư Hạ giữ chặt Lộ Dương, kéo anh đi về phía cầu thang.

Dương Phàm đứng bên cạnh dùng giọng điệu dường như đã hiểu rõ mọi chuyện mà Tề Duyệt: "Quan hệ của hai người họ là gì vậy?"

Tề Duyệt đứng giữa ba người khoa tay múa chân một vòng: "Bọn chị là bạn cùng lớp, quan tâm lẫn nhau cũng là chuyện bình thường."

"Ồ, thì ra là quan tâm lẫn nhau." Dương Phàm nói: "Nhưng chị đâu có căng thẳng như Trình Dư Hạ."

Tề Duyệt lập tức tỏ vẻ ưu sầu: "Căng thẳng mà, chị cũng lo lắng lắm đó."

Thần sắc Dương Phàm bình tĩnh nhưng lại nói ra một câu kinh ngạc: "Thế hai chị đều thích anh ta à? Hai người cùng thích một người..."

"Không có đâu, em đừng nói bậy!" Tề Duyệt lập tức chặn họng Dương Phàm: "Đừng để Hạ Hạ nghe thấy mấy lời thế này, lỡ nó hiểu lầm chị thì sao."

Dương Phàm tiếp tục bình tĩnh mở miệng: "À, vậy chỉ có Trình Dư Hạ thích anh ta."

Tề Duyệt giải thích giúp Trình Dư Hạ: "Là do cậu ta học rất giỏi, bạn học yếu sùng bái bạn học giỏi mà thôi, điều này chẳng phải rất bình thường sao?"

Dương Phàm cảm thấy khó tin: "Chỉ cũng biết sùng bái người học giỏi hả?"

"Em họ Dương Phàm à..." Tề Duyệt chân thành nói: "Là do em không hiểu nó thôi..."

Ở nhà Dương Phàm, Trình Dư Hạ đứng cạnh cô cả, nhìn bà ấy rửa vết thương cho Lộ Dương.

Cô cả nói: "Hay đến bệnh viện xử lý đi, sau này chắc chắn sẽ để lại sẹo, tuy con là đàn ông nên việc có sẹo trên người cũng không ảnh hưởng gì, nhưng vấn đề lại nó nằm ở trên mặt con."

Trình Dư Hạ khom lưng hỏi cô cả ngồi trên băng ghế: "Để lại sẹo thì sẽ khó coi ạ?"

Cô cả nói: "Xem con hỏi kìa, trên mặt đã có sẹo rồi, dù không xấu nhưng cũng không thể đẹp được đâu."

Trình Dư Hạ nhìn chằm chằm Lộ Dương: "Đến bệnh viện đi."

"Không cần phiền phức vậy đâu." Lộ Dương nói: "Quá vài ngày sẽ ổn thôi."

"Sẽ để lại sẹo." Trình Dư Hạ hù dọa anh nhưng lại không hề có cảm giác uy hiếp: "Ở trên mặt đó, nhìn đáng sợ lắm."

Cô cả bôi thuốc xong thì dán băng gạc lên vết thương trên cằm Lộ Dương, bà ấy tiếp tục lục lọi trong hòm thuốc, chợt nói: "Ôi chao, cái trí nhớ của tôi, băng dán trong hòm thuốc hết trơn rồi," Nói với Lộ Dương: "Con đề nó lại đi, cô đi lấy cái mới." Bà ấy bỏ tay ra rồi đi đến phòng cất đồ.

Trình Dư Hạ còn vẫn giữ tư thế khom lưng, ánh mắt vẫn còn nhìn Lộ Dương chăm chú: "Rốt cuộc là cậu xảy ra chuyện gì vậy?"

Lộ Dương nói: "Không cần thận làm xước thôi."

"Đồ lừa đảo." Trình Dư Hạ tức giận nhìn anh: "Vậy tại sao 5 năm trước cậu không bị gì hết, khi đó rõ ràng là cậu vẫn rất tốt mà...." Nói đến này, cô lập tức ngậm miệng lại.

Lúc này, cuối cùng Lộ Dương đã thay đổi vẻ mặt, anh nghi ngờ hỏi cô: "Cái gì 5 năm trước?"

"Tôi nói sai rồi." Trình Dư Hạ ngồi dậy rồi lùi về sau một bước: "Ý tôi là năm ngày trước, cái hôm tụi mình gặp nhau lần đầu tiên ấy."

Lộ Dương nửa tin nửa ngờ mà nhìn cô: "Đó là mười ngày trước." Anh nói.

2135 words

02.09.2024

Chương 12: Lộ Dương là ai?

Editor: Chu

Ngày thứ hai của lễ Quốc khánh, thời tiết bỗng trở nên u ám.

Sau khi gia đình Trình Dư Hạ và Tề Duyệt ăn xong cơm chiều, bốn người tụ tập trước TV để thảo luận xem nhân vật nào chính là hung thủ trong một bộ phim trinh thám đang hot.

Mẹ Trình đã theo dõi bộ phim này hơn nửa tháng, hằng ngày đều đợi tới giờ chiếu phim, một tập cũng không bỏ sót, cũng vì vậy mà người luôn tiết kiệm như bà còn bỏ tiền mua một tháng hội viên VIP.

Thấy họ thảo luận hăng say, Trình Dư Hạ không nỡ nhẫn tâm nói cho mẹ mình biết về kết thúc phim theo kiểu đầu voi đuôi chuột đến mức ngay cả mẹ cũng chẳng nhận ra.

Mẹ Trình nói: "Trước kia người này còn giúp anh ta, trông thế nào cũng không giống hung thủ nhỉ?"

"Anh thấy cái tên theo dõi trong đêm mưa mới giống hơn." Ba Trình đáp lại.

Tề Duyệt nói: "Tên tóc vòng đang đánh người vừa nhìn thấy nhân vật chính đã bỏ chạy, chắc chắn hẳn có vấn đề."

Dứt lời, ba người cùng nhìn về phía Trình Dư Hạ: "Con/Mày cảm thấy sao?" Ngay lúc này, tiếng sấm ầm ầm trên trời vọng xuống.

Trình Dư Hạ bị dọa suýt nhảy dựng khỏi sofa, cô nói lắp bắp: "Đánh đánh đánh, sét đánh..."

Mẹ Trình nhìn ra ngoài cửa sổ một cái: "Nghe thấy rồi, dự báo thời tiết nói hôm nay sẽ có mưa."

Ba Trình hỏi mẹ Trình: "Có nên tắt TV không?"

"Cứ tắt đi." Dù không đành lòng, nhưng mẹ Trình vẫn bảo ba Trình tắt TV, bà nói: "Sét đánh thế này nguy hiểm lắm."

Bỗng nhiên, lại một tiếng rầm vang lên.

"Áaa!" Trình Dư Hạ lập tức ôm lấy Tề Duyệt ngồi bên cạnh: "Đúng là kiếp nạn ngàn năm mà!"

Mẹ Trình đứng lên, nói: "Tắt đèn, đóng cửa dao, về phòng ngủ đi."

Trình Dư Hạ ôm Tề Duyệt hỏi lại: "Mới 8 giờ sao ngủ được mẹ?"

"Hồi nhỏ đúng 8 giờ là con phải đi ngủ ngay đó thôi." Mẹ Trình nói tiếp: "Ngủ không được thì hai đứa nằm tâm sự với nhau đi, kể chút chuyện cho nhau nghe trước khi ngủ, hoặc là đếm cừu hay đếm gì đó."

Trình Dư Hạ và Tề Duyệt liếc nhìn nhau, đồng thanh trả lời: "Mày kể."

Trình Dư Hạ nằm trên giường, nhìn lên trần nhà nói chuyện với Tề Duyệt: "Nếu ngày mai tao hỏi mày tại sao lại ở trong nhà tao thì mày cũng đừng sợ nhé."

Tề Duyệt thắc mắc: "Sao mày lại nhắc đến chuyện này nữa?"

"Tao sợ mày quên thôi." Trình Dư Hạ nói: "Lỡ mày quên, sáng mai lại bị tao dọa sợ thì biết làm sao?"

"Mày cứ lo lắng về mấy vấn đề không có thật chi vậy?" Tề Duyệt nói: "Hơn nữa, có bộ dạng nào của mày mà tao chưa từng gặp qua đâu, sao có thể dễ dàng bị mày dọa sợ được chứ."

Trình Dư Hạ kéo chân xuống dưới cằm, cảm khái: "Có mày bên cạnh tốt thật, chúng ta phải ám nhau cả đời nha."

Tề Duyệt nghiêng đầu nhìn cô: "Sao bữa nay nói chuyện buồn ngôn dữ."

Trình Dư Hạ cũng nghiêng đầu nhìn Tề Duyệt, ánh mắt sáng rực: "Thế, với tư cách là người bạn thân cả đời này, tao muốn mày hứa với tao, tối nay lỡ có đá rớt chân của mình thì mày cũng đừng cướp lấy chân của tao nhé?"

"Mày tệ quá đó Trình Dư Hạ, sao mày có thể tính toán chi li như vậy với người mà mày muốn làm bạn thân cả đời vậy?" Tề Duyệt bắt lỗi cô: "Chẳng phải đã là bạn thân thì phải chăm sóc, giúp đỡ lẫn nhau sao? Biết tao hay đá rớt chân của mình, mày không nhặt lên giúp tao tao đã không nói gì rồi, mày không chủ động cho tao đắp chân cùng tao còn chưa tính, thế mà mày không biết xấu hổ trách tao cướp chân của mày?"

"Tao sai rồi." Trình Dư Hạ bỗng bắt đầu xin lỗi: "Con sai rồi được chưa, sự phụ đừng niệm chú nữa...."

"Mày nói mày sai rồi được chưa là có ý gì?" Tề Duyệt nói: "Thái độ nhận sai của mày chả chân thành gì cả."

Trình Dư Hạ lập tức thay đổi thái độ, nói một cách chân thành: "Tối nay tao sẽ chia chân cho mày, tới mai thì mày khao tao uống trà sữa hé."

"Thành giao!" Tề Duyệt vô cùng vui vẻ mà đồng ý.

Đêm đã về khuya, mỗi khi Trình Dư Hạ cảm giác bản thân sắp đi vào giấc ngủ, ngay lập tức sẽ bị tiếng sấm đánh thức.

Cuối cùng, thật sự không cố chịu được nữa, cô tìm nút bịt tai lại rồi trùm kín chắn, ngủ thẳng một mạch đến hừng đông.

Hôm sau, vừa mở mắt ra, Trình Dư Hạ không còn nhìn thấy khung cảnh trong phòng ngủ ở nhà cô.

Sáng ngày 2 tháng 6, bầu trời đầy nắng, ánh mặt trời chiếu sáng khắp nơi.

Cánh lá của những chậu cây ngoài ban công loé lên những tia sáng khi ánh nắng rọi vào, quả cà chua nhỏ ra trái duy nhất trong bồn hiện giờ đang trở thành món ăn sáng thơm ngon cho hai chú chim nhỏ.

Lệnh báo thức vào lúc 8 giờ sáng trong điện thoại Trình Dư Hạ đúng giờ vang lên, sau khi tắt báo thức, cô đặt hộp nhạc cạnh gối nằm về lại trên tủ đầu giường.

Mở cửa phòng ra, nhìn thấy Tề Duyệt đang đắp mặt nạ, tay thì nướng bánh mì.

Tề Duyệt nhìn thấy Trình Dư Hạ, có chút kinh ngạc: "Tao còn tưởng hôm nay mày sẽ không dậy nổi."

Trình Dư Hạ vừa đi về phía toilet, vừa trả lời Tề Duyệt: "Sao muộn rồi mà mày không gọi tao thức, chẳng phải hôm nay có lịch quay chụp à?"

"Không phải Tiểu Trần về rồi sao, hôm qua mày uống nhiều như vậy nên tao bảo cậu ấy chụp thế mày một ngày rồi." Tề Duyệt nói: "Bữa nay mày cứ ở nhà nghỉ ngơi đi."

Trình Dư Hạ nói: "Tiểu Trần vừa về đã bị mày gọi tăng ca, chẳng khác gì đang bốc lột nhân viên."

Tề Duyệt bất đắc dĩ: "Thế giờ phải làm sao, không nhờ Tiểu Trần rồi mày thì lại dậy muộn, muốn để bà chủ là tao tự mình làm hả?"

"Cũng đâu phải không được." Trình Dư Hạ vừa đánh răng vừa nói chuyện với Tề Duyệt: "Thỉnh mày tin rằng bản thân có thực lực đi bà chủ Tề."

Bà chủ Tề cho cô một ánh mắt khinh thường: "Ăn bánh mì không, tao nướng cho mày hai lát."

Trình Dư Hạ đáp: "Không cần đâu, lát nữa chuẩn bị ra ngoài tao sẽ lấy hai miếng đem theo ăn trên đường."

"Đúng rồi..." Tề Duyệt hỏi: "Chuyện Văn Tư Tư nói hôm qua, mày suy nghĩ thế nào?"

"Chuyện Văn Tư Tư nói hôm qua?" Trình Dư Hạ lau nước trên mặt rồi đi tới: "Là chuyện gì?"

"Xem ra ngay cả một câu cũng không nghe thấy." Tề Duyệt cắn bánh mì xong thì nói: "Nó sắp kết hôn, muốn tự mình làm phù dâu cho nó."

"Văn Tư Tư sắp kết hôn!" Trình Dư Hạ cảm thấy khó tin: "Hôm qua nó có nhắc câu nào với việc sắp kết hôn đâu?"

Cô cố gắng nhớ lại buổi họp lớp vào tối qua, tuy rằng phần lớn thời gian cô đều mất tập trung, nhưng cũng không hoàn toàn không nghe thấy người khác nói chuyện, hướng chỉ là tin tức Văn Tư Tư sắp kết hôn quan trọng như vậy.

Trình Dư Hạ lại hỏi: "Sao tao nhớ rõ ràng suốt buổi lớp tối qua đâu có nghe nó nhắc tới chuyện này?"

Tề Duyệt tháo mặt nạ xuống, nhìn Trình Dư Hạ chăm chăm: "Tối hôm qua mày đi họp lớp với ai?" "

"Đêm qua không phải là tiệc họp lớp của lớp tụi mình hả?" Trình Dư Hạ cũng cảm thấy khó hiểu: "Tổ chức ở Minh Hải đó."

"Uống nhiều quá nên vẫn chưa tỉnh hẳn à?" Tề Duyệt nắm cầm Trình Dư Hạ: "Hôm qua là Văn Tư Tư hẹn tụi mình đi ăn."

"Không thể nào." Trình Dư Hạ cực kỳ tin tưởng vào trí nhớ của mình: "Nếu là Văn Tư Tư hẹn đi ăn thì tại sao tao lại xin?"

"Mày còn ở đây giả bộ với tao nữa hả?" Tề Duyệt nói: "Không phải là do mày nghe được tin Tống Tân muốn định cư luôn ở nước ngoài, nên mới đau lòng uống đến mức xỉn quắc cần câu ư."

Nhất thời, cô không hiểu được việc mình uống rượu có liên quan gì với Tống Tân, tại sao Tống Tân không về nước lại khiến cô đau lòng, cô bèn hỏi: "Chuyện này thì có liên quan gì tới Tống Tân?"

Tề Duyệt ngớ ngàng, lôi Trình Dư Hạ về phòng: "Mày xem album ảnh đi, rồi lại đọc nhật ký của mày, mày thích thăm cậu ta lâu như vậy, uống rượu vào rồi quên cậu ta luôn đấy à?"

"Tao thích thăm ai cơ?" Trình Dư Hạ choáng váng cả người: "Mày nói tao thích thăm Tống Tân á? Đã vậy còn rất lâu?"

"Trong album của mày đều là ảnh của cậu ta nè." Tề Duyệt mở quyển album của Trình Dư Hạ ra: "Còn có nhật ký mày viết hai năm trước, chắc không cần tao giúp mày mở ra đâu ha."

"Sao tao có thể yêu thăm Tống Tân được?" Trình Dư Hạ ngẫm

nghĩ, cho rằng Tề Duyệt có lẽ đã hiểu lầm, dù sao cô cũng chỉ nói với cô nàng là mình sùng bái Lộ Dương, nên bèn nói rõ: "Người tao thích là Lộ Dương, cứ cho là đêm qua không phải uống rượu với mấy người bạn học, nhưng lí do tao uống đến xỉn cũng là vì Lộ Dương, hoàn toàn không liên quan gì đến Tống Tân hết."

"Lộ Dương?" Tề Duyệt bỗng dời ánh mắt lên người Trình Dư Hạ, hỏi: "Lộ Dương là ai?"

"Mày cứ nói giỡn hoài." Trình Dư Hạ đi đến bên cạnh Tề Duyệt, lật về phía trước album: "Mày mà không biết Lộ Dương là ai à?" Động tác lật trang của cô từ từ dừng lại: "Xảy ra chuyện gì vậy?" Cả quyển album không hề có lấy một tấm hình của Lộ Dương, tất cả đều thay bằng ảnh của Tống Tân.

Trình Dư Hạ sợ tới mức lui về phía sau một bước, cô chỉ vào album rồi hỏi Tề Duyệt: "Sao lại không có ảnh Lộ Dương, tại mình rõ ràng còn cùng nhau nhờ cậu ấy dạy thêm mà."

Mặt Tề Duyệt không có chút biểu cảm, cô nàng nói: "Người dạy thêm cho mày vẫn luôn là Tống Tân, tao thật sự không biết Lộ Dương mà mày nói, trong lớp chúng ta có người này hả?"

Cô lại lùi về phía sau một bước: "Sao mày lại không biết Lộ Dương được chứ?"

Lúc này, ngoài ban công bỗng nhiên nổi lên một trận gió to, thổi bay bức màn trong phòng, sắc trời cũng ngay tức khắc chuyển thành màu xám đen.

"Trời sắp mưa rồi." Trình Dư Hạ vội vàng ra đóng cửa ban công, sau đó xoay người nói với Tề Duyệt: "Mặc kệ chuyện này đi, cứ đến chỗ chụp ảnh trước..." Nói được một nửa, cô chợt phát hiện Tề Duyệt không còn ở trong phòng mình.

Cô lập tức sốt ruột chạy khắp nhà gọi tên cô nàng, trong lúc

đang gọi, trên má đột nhiên bị cảm giác lạnh lẽo kích thích.

Sau đó, cô liền tỉnh dậy.

Tề Duyệt chớp mắt, chăm chú nhìn Trình Dư Hạ đang ngủ say:
"Gọi tao chi vậy?"

Trình Dư Hạ sờ mặt mình vài cái, cảm giác ươn ướt.

"Mới vừa rửa mặt xong đã nghe thấy mày gọi tên tao." Tay Tề Duyệt chùi lung tung trên quần áo: "Sao vậy, nằm mơ thấy tao à?"

Trình Dư Hạ lập tức trở người, dựa vào giường, tiếp đến cô nhìn thấy thời gian hiện trên lịch điện tử ở tủ đầu giường, than thở:
"Sao trở lại nữa rồi..."

"Rời giường nhanh lên, dì nấu cơm xong hết rồi." Tề Duyệt nhận ra mấy ngày nay Trình Dư Hạ vẫn luôn ở trong trạng thái căng thẳng, cô nàng xoay người đi ra ngoài.

Lát sau, tay Trình Dư Hạ cầm lịch điện tử trên bàn đi ra, cô vào phòng bếp hỏi: "Mẹ, mẹ xem hôm nay là ngày mấy..."

Tề Duyệt đang đứng trước bàn ăn phụ bà bày chén đĩa, trả lời:
"Ngày 3 tháng 10."

"Không có hỏi mày." Trình Dư Hạ hỏi tiếp: "Mẹ, mẹ biết hôm nay là ngày mấy không?"

"Thứ tư, ngày 3 tháng 10 năm 2018." Mẹ Trình tiện tay đẩy cô qua một bên: "Đứng sang một bên, cách cái nồi xa một chút."

Ba Trình đang phụ rửa trái cây, lên tiếng hỏi: "Bữa nay hai đứa có chuyện gì hả?"

"Không có gì đâu ạ." Nếu Trình Dư Hạ cứ hỏi tiếp, không chừng ba mẹ sẽ nhìn ra điểm khác thường, lập tức khoa trương mà nói: "Nhưng mà đã ngày 3 tháng 10 rồi, kỳ nghỉ lễ Quốc khánh đã trôi qua một nửa!"

Mẹ Trình hỏi: "Con có muốn đi ra ngoài chơi không?"

"Không đi đâu ạ." Trình Dư Hạ không thấy hứng thú: "Bài tập về nhà hôm nay vẫn còn chưa làm xong."

"Hôm nay ngoan thế nhỉ?" Mẹ Trình ngạc nhiên nói: "Hoá ra cũng biết tự giác làm bài tập về nhà của mình đấy à?"

Hơn 10 giờ, Trình Dư Hạ - người tự giác làm bài tập đang chau mày ủ rũ nằm trên mặt bàn, tay lăn qua lăn lại cây bút dùng để làm bài tập, sau đó gõ gõ vào ly thủy tinh bên cạnh, kế tiếp lại nhéo bàn tay mập mập của gấu bông nhỏ làm bằng len, hơn nửa tiếng trôi qua, trên vở bài tập vẫn không có một chữ.

Bản thân Tề Duyệt cũng rất hay bị phân tâm, cô nàng nhìn gấu bông nhỏ trong tay Trình Dư Hạ, hỏi cô: "Hình như tao chưa thấy con gấu bông này của mày lần nào, trông đẹp đấy."

Trình Dư Hạ nói: "Bà ngoại tự mình làm đó, mấy hôm trước tìm đồ thì nhìn thấy nó trong thùng nên lấy ra luôn, có điều tao quên là được bà tặng hồi Tết thiếu nhi năm nào rồi."

Tề Duyệt nói: "Ba mẹ tao chưa bao giờ nhớ đến ngày Tết thiếu nhi."

"Tết thiếu nhi cũng bình thường thôi mà, một năm còn biết bao nhiêu ngày lễ giống vậy." Trình Dư Hạ an ủi Tề Duyệt: "Với lại, đó giờ chú dì đâu có quên sinh nhật của mày lần nào."

Tề Duyệt hừ nói: "Nhưng tao chỉ muốn mừng Tết thiếu nhi thôi."

"Được rồi, tao sẽ đón với mày." Trình Dư Hạ hỏi: "Mà 18 tuổi rồi vẫn có thể mừng Tết thiếu nhi hả?" Dương Như Bất chợt nhớ đến chuyện gì đó, cô lập tức ngồi thẳng dậy: "Là Tết thiếu nhi!" Cô nói.

2633 words

02.09.2024

Chương 13: Tiệm sửa chữa Tân Tân

Editor: Sel

Đột nhiên Trình Dư Hạ nghĩ rằng nếu việc trở về hiện tại không liên quan đến đêm mưa sấm sét đó, thì chắc chắn có liên quan đến ngày tháng. Nhưng ngày 2 tháng 6 thực sự không phải là một ngày đặc biệt. Nếu có điều gì đặc biệt xảy ra vào ngày đó, chỉ có thể là việc cô đã nhìn thấy Lộ Dương biến mất vào một con hẻm không có lối ra.

Nghĩ đến đây, Trình Dư Hạ lập tức đứng dậy nói với Tề Duyệt: "Tao phải nhanh chân đến xem một nơi."

Mẹ Trình vừa mang trái cây vào phòng làm việc cho ba Trình xong, lúc đi ra nghe thấy lời của Trình Dư Hạ, bà nói: "Không phải con đã nói là không ra ngoài chơi sao? Bài tập thì không làm, cả ngày chỉ giả vờ làm được vài ba phút thôi."

Trình Dư Hạ vừa thu dọn sách vở vừa nói với mẹ Trình: "Không phải đi chơi, chỉ là đi dạo một chút thôi ạ. Thời tiết đẹp như vậy, không phải rất hợp với tuổi trẻ sao mẹ?"

Mẹ Trình bưng đĩa dưa hấu cắt sẵn từ bếp ra đặt lên bàn: "Ăn hai miếng dưa hấu rồi hãy ra ngoài. Lần này con lại muốn đi đâu vậy?"

Trình Dư Hạ hỏi: "Mẹ có biết cửa hàng sửa chữa ở Đường 10 không?"

Trình Dư Hạ và Tề Duyệt xếp sách vào góc bàn, cô cầm miếng dưa hấu rồi cắn một miếng. Quả nhiên là dưa hấu có vị tửu quen thuộc.

"Đường 10?" Mẹ Trình cũng cầm dưa hấu cắn một miếng, vừa cắn xong thì nhíu mày: "Mẹ không rõ nữa, từ lúc có cải cách về cảnh quan đô thị, mấy cửa hàng ở đó dọn đi nhiều lắm, cũng lâu lắm rồi mẹ không đến đó."

Trình Dư Hạ thấy mẹ Trình bỏ miếng dưa hấu cắn dở xuống, cô cũng định làm theo thì bị mẹ Trình mắng ngay lập tức: "Ăn hết, không được lãng phí. Đây là công sức của các bác nông dân vất vả làm ra đấy."

"Chẳng phải mẹ cũng chưa ăn hết sao..." Trình Dư Hạ ảm ức ăn tiếp.

Mẹ Trình nghiêm mặt: "Tại mẹ thấy lạnh quá nên để nguội bớt mới ăn thôi."

Trình Dư Hạ: "Con cũng định..."

"Nói vậy là sao hả? Con cũng sợ lạnh à?" Mẹ Trình tỏ vẻ quan tâm: "Thế mấy que kem trên ngăn đá còn lạnh hơn, mẹ thấy con đúng là không ăn được, à hôm nay mẹ còn làm cả đá bào rồi sinh tố đậu xanh nữa..."

"Không lạnh, không lạnh ạ." Trình Dư Hạ ăn xong miếng dưa hấu của mình, lau miệng: "Mẹ nhớ cho nhiều đường vào đá bào đậu xanh nhé hehe." Cười xong, cô kéo Tần Duyệt đi ra khỏi nhà.

Trình Dư Hạ vẫn còn nhớ đường đến Đường 10, bên trái là cánh đồng cỏ, bên phải là một con kênh dài. Thường thì vào buổi sáng và tối có vài người đi dạo hoặc tập thể dục ở đây.

Trình Dư Hạ thở dài: "Có phải đứa trẻ nào cũng không thể tránh

khỏi ăn dưa hấu với đủ loại vị lúc còn nhỏ không?"

"Vị gì cơ?" Tề Duyệt chân thành hỏi cô: "Không phải dưa hấu thì có vị dưa hấu à?"

"Không phải đâu!" Trình Dư Hạ nghiêm túc nói: "Có lúc dưa hấu có thể có vị hành tây, vị tỏi, thậm chí tao cũng đã từng ăn dưa hấu có vị gừng. Nhưng dưa hấu có vị hành lá là phổ biến nhất. Nói chung, vị của dưa hấu phụ thuộc vào loại gia vị mà con dao đã cắt qua cuối cùng."

"Tao chưa được thử qua bao giờ." Tề Duyệt nhớ lại: "Ba mẹ tao chỉ mang về cho tao những loại trái cây được cắt sẵn. Họ không có thời gian nấu ăn nên cũng không có thời gian gọt trái cây. Thật sự tao chưa bao giờ ăn dưa hấu có vị hành lá cả..." Nói xong nhìn cô nàng có vẻ rất khao khát muốn thử một lần.

Trình Dư Hạ ngạc nhiên: "Tao tưởng kéo mày ra đây để giúp mày thoát khỏi ám ảnh với dưa hấu vị lạ, ai dè mày còn hướng đến nó hào hứng thế?"

"Hướng đến cái gì cơ..." Tề Duyệt nói: ""Hướng đến" cũng dùng như vậy được hả?"

"Ôi cô bạn Tề Duyệt của tôi ơi, suy nghĩ thoáng lên xem nào." Trình Dư Hạ khoác tay lên vai Tề Duyệt: ""Hướng đến" cũng có nhiều cách hiểu khác nhau mà."

Tề Duyệt hỏi: "Cho cái ví dụ đi mày."

"Chẳng hạn như..." Trình Dư Hạ nhìn chăm chú vào con kênh, suy nghĩ nghiêm túc trong ba giây rồi cảm thấy hối hận: "Chẳng hạn như việc hôm nay tao ra ngoài lại quên mang theo máy ảnh, đó chính là thất bại lớn nhất!"

Lúc này, một con vịt mẹ vừa bơi qua con kênh, sau lưng là năm

sáu con vịt con vàng mềm mại.

Những con vịt con trông chỉ bằng kích cỡ của bàn tay, mỗi con sát bên nhau, vừa bơi vừa kêu riu rít.

Trình Dư Hạ ngồi xuống bên cạnh lan can đá của con kênh, vẫy tay về phía những con vịt con, bắt chước nó kêu "chặc chặt chặt."

"Mày gọi chó hả? Vịt nó hiểu được không vậy?" Tề Duyệt hỏi.

"Đây không phải là câu gọi chung hả?" Trình Dư Hạ duỗi tay hỏi Tề Duyệt: "Mày có mang cái gì ăn được không?"

Tề Duyệt lục lại cả hai túi quần: "Ai mà biết mày lại nổi hứng cho vịt ăn chứ? Mày nhìn tao giống đồ ăn lắm hả?"

"Giống vãi luôn!" Trình Dư Hạ ngược lên cười khanh khách: "Nhìn còn rất ngon miệng là đằng khác."

Tề Duyệt làm động tác nhấc chân: "Tao thấy mày còn ngon hơn đấy, tao thay mặt đàn vịt cảm ơn sự hi sinh vô tư của mày nhé!"

Trình Dư Hạ nắm chặt chân của Tề Duyệt: "Vậy tao cũng kéo mày xuống hi sinh cùng." Đúng lúc cô đang cười toe toét thì có người đi ngang qua rồi dừng lại ở bên cạnh.

"Hai cậu đang làm gì thế? Tập thể dục hả?" Tống Tân nghi hoặc hỏi.

Trình Dư Hạ bình tĩnh buông chân Tề Duyệt ra, đứng dậy dựa vào lan can, bình thản trả lời Tống Tân: "Đây là một động tác nhảy thôi, như cậu thấy đấy, tụi tôi đang chăm chỉ luyện tập."

Tề Duyệt: "Đúng đúng, tụi tôi đang luyện tập."

"Nhảy á?" Tống Tân hỏi: "Hai cậu định tham gia lễ kỷ niệm trường à?"

"Lễ kỷ niệm trường?" Trình Dư Hạ ngạc nhiên: "Mới đó đã đến lễ kỷ niệm rồi sao?"

Tống Tân nói: "Hóa ra là tôi hiểu lầm hử, hai cậu đúng là có nhiều sở thích trong thời gian rảnh thật đấy."

"Chỉ là sở thích bình thường thôi." Bầu không khí đột nhiên có chút ngưng ngùn, Trình Dư Hạ vỗ tay để bụi trên lan can rơi xuống, hỏi: "Thế bình thường bạn học Tống Tân đây có sở thích gì vậy?"

"Mua đề thi, làm đề thi." Cậu ấy trả lời.

Trình Dư Hạ, Tề Duyệt: "..."

Dù Tống Tân là một lớp trưởng khá dễ gần, luôn sẵn sàng giúp đỡ các bạn khi có vấn đề, nhưng mỗi khi nói chuyện với cậu ấy, Trình Dư Hạ lại có cảm giác mình cực kỳ thiếu động lực. Dù cô cũng rất chú tâm vào việc học nhưng chẳng hiểu sao mỗi lần so sánh với Tống Tân, cảm giác cố gắng của cô gần như bằng không.

Sau khi suy nghĩ nghiêm túc, Trình Dư Hạ bất chợt nhận ra một chân lý cuộc sống rằng nếu không so sánh mình với người khác thì mình sẽ luôn cảm thấy vui vẻ. Vì vậy, chỉ trong một phút tự phản ánh ngắn ngủi, Trình Dư Hạ đã nhanh chóng quay lại trạng thái vui vẻ lạc quan như thường.

Lúc này nghe Tề Duyệt hỏi: "Hình như tôi nhớ nhà cậu đâu ở hướng này đúng không?"

"Đúng là không phải hướng này." Tống Tân nói: "Tôi đang đến nhà ông nội ở Đường 10."

Trình Dư Hạ hỏi: "Cậu cũng đến Đường 10 à?"

Nghe Trình Dư Hạ dùng từ "cũng", Tống Tân hỏi: "Các cậu đến Đường 10 làm gì thế? Tôi nhớ ở đó đâu có chỗ nào để chơi?"

"Đi thôi đi thôi." Trình Dư Hạ vẫy tay gọi Tống Tân: "Chúng ta vừa đi vừa nói."

Không có gió, thời tiết chỉ còn lại sự oi ả, Trình Dư Hạ ngửi thấy mùi của cây cối bị nắng chiếu rọi.

"Cậu có thường đến Đường 10 không, tức là đến nhà ông nội cậu ấy?"

Tống Tân đáp: "Hầu như ngày nghỉ nào tôi cũng đến."

Cô hỏi tiếp: "Thế cậu có biết một cửa hàng sửa chữa ở Đường 10 không, nó nằm ngay ở con hẻm thứ ba ý?"

Tống Tân đột nhiên nghiêng đầu nhìn Trình Dư Hạ: "Biết chứ, cậu có đồ gì cần sửa à?"

Tề Duyệt nói tiếp: "Đúng rồi, tay không đến tìm cửa hàng sửa chữa, tôi đoán là đến sửa chỉ số thông minh rồi..."

"Tôi đến Đường 10 không phải tìm cửa hàng sửa chữa đó." Trình Dư Hạ lại hỏi Tống Tân: "Cậu có rành về Đường 10 không, tôi có việc muốn hỏi cậu."

"Tôi lớn lên ở Đường 10 mà." Tống Tân lặp lại câu trước đó của mình: "Cứ được nghỉ là tôi lại đến đây."

Mắt Trình Dư Hạ sáng lên: "Có phải con hẻm hẹp đầu tiên ở phía trước cửa hàng sửa chữa có đường ra ngoài không?"

Tống Tân tò mò: "Sao cậu lại hỏi thế? Những con hẻm đó đều thông ra đường lớn, vì lúc quy hoạch ban đầu đã quy định không ai được chiếm dụng hay đóng kín con hẻm cả."

Trình Dư Hạ hỏi tiếp: "Trước đây cũng không có con hẻm nào bị bịt kín à?" Nghĩ rồi lại nói: "Lúc đó cậu ấy mặc đồng phục cấp ba, cho nên có thể không phải là trước đây..."

Tống Tân: "Ai cơ?"

Trình Dư Hạ không trả lời mà chân thành hỏi Tống Tân một câu nghe có vẻ cần phải nghi ngờ về trí thông minh của cô: "Thế cậu có biết chút tin đồn nào về việc con hẻm đó sẽ bị bịt lại trong bao nhiêu năm nữa không?"

Nghe xong câu hỏi của Trình Dư Hạ, Tống Tân im lặng.

"Hạ Hạ, câu hỏi của mày không phải ai cũng trả lời được đâu." Tề Duyệt vội vàng giải tỏa sự ngưng ngù: "Lớp trưởng dù thông minh hơn người cũng đâu có năng lực đoán trước tương lai chứ?"

Lúc này Tống Tân lên tiếng: "Năm sau."

Trình Dư Hạ và Tề Duyệt đồng thanh: "Gì cơ?"

Tống Tân cúi đầu nhìn mặt đất: "Vì thường xuyên xảy ra các vụ tai nạn khi trẻ em đột ngột lao ra đường bị xe tông nên sẽ bịt một phần những con hẻm có tần suất tai nạn cao."

Tề Duyệt ngạc nhiên: "Hóa ra cậu biết thật hả? Đây là siêu năng lực dự đoán tương lai sao?"

Tống Tân tránh ánh mắt của hai người: "Thật ra là vì trước đây có tin đồn không chính thức, nhưng lâu nay không có thông báo công khai nên tôi đoán là sang năm thôi."

Trình Dư Hạ cảm thán: "Lớp trưởng đúng là lớp trưởng, không chỉ học giỏi mà rất có tầm nhìn."

"Không ngờ còn được nghe mày khen người khác đó." Tề Duyệt thò tới hỏi: "Có phải đối tượng ngưỡng mộ của mày lại thêm một người rồi không?"

Trình Dư Hạ đang nghĩ về việc Lộ Dương biến mất trong con hẻm, nghe Tề Duyệt nhắc tới khen ngợi gì đó thì đáp: "Đúng vậy, mày nói đúng lắm." Cô cho rằng mình đang đồng tình với những lời khen dành cho Tống Tân.

Ba người vừa nói chuyện rồi cùng đi đến con hẻm thứ ba trên Đường 10. Ở đây đã có sự khác biệt so với năm năm sau, lúc này hai bên đường còn có vài cửa hàng, mặc dù ít người qua lại nhưng cũng nhộn nhịp hơn so với năm năm sau.

Trình Dư Hạ chỉ vào biển hiệu <Tiệm sửa chữa Tân Tân> cách đó không xa, vui vẻ nói: "Cửa hàng đó là của một ông cụ họ Phương, tôi quen ông ấy đó!" Cô hồi hộp đến nỗi quên mất hiện tại ông Phương còn chưa biết mình là ai.

Lúc cả ba bước vào cửa hàng, Trình Dư Hạ đang chuẩn bị chào người bên trong thì Tống Tân đã quen cửa quen ngõ đi vào.

Cậu ấy để cặp sách xuống, gọi với người đang lục lọi đồ đạc ở phía sau bàn: "Ông nội ơi, con về rồi đây."

2220 words

02.09.2024

Chương 14: Tiểu Lộ

Editor: Sel

Lúc này Trình Dư Hạ cảm thấy hơi ngượng, đồng thời cũng chợt nhớ ra năm năm nữa mình mới quen biết ông Phương.

Cô kéo Tề Duyệt lại rồi nói với Tống Tân ở bên trong: "À nè bạn học Tống, tụi tôi đi trước ha?"

Ông Phương nhìn ra cửa, hỏi: "Ai thế?"

Tống Tân giới thiệu với ông nội mình: "Ngoài cửa là hai bạn học của con đây."

Ông nội Phương lập tức ngổ lời: "Bạn của Tân Tân hả? Vào ngồi chơi đã."

Nghe ông cụ gọi là "Tân Tân", Trình Dư Hạ bỗng nhiên hiểu ra cái tên "Tân Tân" trong "Tiệm sữa Tân Tân" là từ đây mà ra.

Cô lập tức xua tay: "Thôi không cần đâu ông ạ, ông cứ bận việc của mình đi, tụi con còn có chỗ khác phải đến nên không làm phiền nữa." Nói xong cô liền kéo Tề Duyệt rời đi. Điều đáng xấu hổ hơn là trước đó cô còn mạnh miệng nói với họ rằng mình quen ông Phương này, bây giờ nếu Tống Tân nhắc lại chuyện đó trước mặt mọi người, có lẽ Trình Dư Hạ phải nghĩ đến việc chuyển sang sống ở một hành tinh khác.

Khi đến đầu con hẻm đầu tiên, quả nhiên chỉ cần nhìn là có thể

thấy lối ra ở hướng nào.

"Người ta có thể nhìn thấy những chuyện đã xảy ra trong quá khứ nhưng bản thân mình lại không tham gia vào không?"
Trình Dư Hạ không khỏi nhớ lại ngày hôm đó của năm năm sau, cô đã tận mắt nhìn thấy Lộ Dương biến mất khỏi con hẻm này, nhưng lúc đó con đường này rõ ràng đã bị phong tỏa rồi, vậy nên anh tuyệt đối không thể đi ra từ đây được, hơn nữa anh còn mặc đồng phục cấp ba, trông chẳng khác gì lớp 12 bây giờ.

"Chỗ này có gì đặc biệt à?" Tề Duyệt đã quan sát toàn bộ con hẻm rồi hỏi: "Mày làm rơi cái gì ở đây hả?"

Trình Dư Hạ nói: "Cái hiện tượng mà người từ hai thời gian khác nhau đột nhiên gặp nhau tại cùng một thời điểm gọi là gì nhỉ?"

Tề Duyệt suy nghĩ một lát rồi đáp: "Mày đang nói đến hiện tượng không - thời gian gấp khúc à?"

Trình Dư Hạ kéo Tề Duyệt đi vào con hẻm: "Ồ, thì ra gọi là không - thời gian gấp khúc hả?"

"Mà gặp rồi hả?" Tề Duyệt ngạc nhiên hỏi: "Mày gặp hiện tượng không - thời gian gấp khúc* rồi sao?"

(*Hiện tượng "không - thời gian gấp khúc" (hay còn gọi là "space-time folding" trong tiếng Anh) là một khái niệm giả tưởng thường xuất hiện trong khoa học viễn tưởng và phim ảnh. Nó mô tả tình huống trong đó các điểm khác nhau trong không gian và thời gian có thể "gấp" hoặc "uốn cong" lại với nhau, tạo ra sự kết nối giữa những thời điểm hoặc địa điểm cách xa nhau một cách thông thường. Điều này cho phép các sự kiện ở các thời điểm hoặc địa điểm khác nhau có thể xảy ra đồng thời hoặc tại cùng một điểm.)

"Chưa chắc, cũng có thể là tao nhìn nhầm người." Trình Dư Hạ

nói: "Hơn nữa những hiện tượng siêu nhiên như thế này có dễ dàng để tao gặp vậy sao?"

Tề Duyệt lập tức nắm bắt trọng điểm: "Mày nhìn nhầm ai? Có phải là Lộ Dương không?"

Đúng lúc này, một con chó nhỏ màu trắng từ phía đối diện đột nhiên nhìn chằm chằm vào cả hai rồi sủa một tiếng.

"Lộ Dương?" Tề Duyệt thử gọi con chó nhỏ.

Con chó nhỏ quả nhiên lại sủa một tiếng về phía họ.

Tề Duyệt vui mừng reo lên: "Cưng quen Lộ Dương hay cưng tên là Lộ Dương thế?" Cô nàng càng thêm phấn khích: "Lộ Dương! Lộ Dương!" Cô nàng gọi bao nhiêu lần thì con chó nhỏ cũng sủa bấy nhiêu lần.

"Mày có đang làm quá không..." Trình Dư Hạ nói: "Nếu tao mà là Lộ Dương thì tao đã muốn đánh người rồi đấy."

Mặt mày Tề Duyệt rạng rỡ, chỉ vào con chó nhỏ rồi nói với Trình Dư Hạ: "Khùng hử, vốn dĩ nó tên là Lộ Dương mà!" Cô nàng lại quay sang con chó nhỏ: "Phải không, Lộ Dương!"

Chó nhỏ lại "gâu" một tiếng.

Trình Dư Hạ: "....."

Bỗng nhiên, ở đầu hẻm có một đứa trẻ thò đầu vào gọi: "Lộc Lộc!" Con chó nhỏ liền quay đầu chạy về phía đứa trẻ.

Đứa trẻ nói: "Lộc Lộc! Đừng chạy lung tung nữa, cẩn thận bị người xấu bắt đi đấy!" Nói xong, nó nhìn Trình Dư Hạ và Tề Duyệt với ánh mắt cảnh giác.

"Mày xem, tui mình bị trẻ con xem là người xấu rồi kìa." Trình Dư Hạ nói: "Con chó nhỏ ấy chắc chỉ nghe hiểu chữ "Lộ" thôi."

"Tao cứ tưởng nó là chó đi lạc." Tề Duyệt có chút tiếc nuối: "Tưởng rằng có thể nuôi một con thú cưng, tao còn đặt tên cho nó rồi."

Trình Dư Hạ tò mò hỏi: "Mày đặt tên gì?"

Tề Duyệt đáp: "Gọi là Tiểu Lộ."

"Quả nhiên mày với Tiểu Lộ chẳng có duyên gì cả." Trình Dư Hạ vỗ vai Tề Duyệt, nghiêm túc nói: "Yên tâm đi, năm năm tới mày cũng không nuôi được thú cưng đâu."

Tề Duyệt hỏi: "Sao mày biết trong năm năm tới tao không nuôi được thú cưng?"

Hai người cùng bước về phía lối ra của con hẻm, Trình Dư Hạ giải thích: "Năm nay mày học lớp 12, sau đó vào đại học sẽ ở ký túc xá. Mày thử tính xem có phải mất khoảng năm năm không? Trong năm năm đó ai cho mày cơ hội nuôi thú cưng chứ."

Tề Duyệt lập tức phản bác: "Tao không ở ký túc xá."

"Không ở thì không ở thôi." Trình Dư Hạ không thể không đả kích cô nàng: "Thuê nhà thì chủ nhà cũng không cho mày nuôi thú cưng đâu."

Tề Duyệt đột nhiên hỏi: "Ý mày là tao chắc chắn sẽ đậu đại học hả?"

Trình Dư Hạ nhìn cô nàng đầy tán thưởng: "Quả không hổ danh là bạn tao, lần nào cũng nhanh chóng bắt ngay được ý quan trọng nhất."

Bước ra khỏi con hẻm là tới con đường chính của Ngõ Năm, nhìn thoáng qua thì chẳng có gì khác biệt so với các con phố khác.

Ở phía bên trái lối vào, có một cửa hàng với mặt tiền được trang trí rất tinh tế. Trong tủ kính cửa hàng trưng bày rất nhiều món đồ thủ công mỹ nghệ, trong đó phần lớn là hộp nhạc với đủ loại kiểu dáng và chất liệu.

Trình Dư Hạ dừng lại trước tủ kính trông vô cùng thu hút này. Trong số nhiều món đồ thủ công, cô đặc biệt chú ý đến hai hộp nhạc đang quay, được đặt cạnh nhau.

Cả hai hộp nhạc đều có vỏ ngoài bằng kính, vỏ được làm thành hình mái vòm che hoa. Dưới một mái vòm là một bông hoa hồng đang nở rộ, còn dưới mái vòm kia là một bông hướng dương duy nhất.

Trình Dư Hạ không có hứng thú với hoa hồng, cô chú ý đến bông hướng dương này vì nó đặc biệt quen thuộc đối với cô.

"Tinh xảo thật đấy." Tề Duyệt nhìn vào tủ kính hỏi: "Mày thích cái nào?"

Trình Dư Hạ lập tức nói: "Chẳng thích cái nào cả, tao chỉ nhìn qua thôi."

"Tao thấy cái này rất đẹp." Tề Duyệt chỉ vào hộp nhạc hoa hồng nói: "Tao sẽ mua cả hai cái, còn bông hoa vàng xấu xí kia thì cho mày đó."

"Gì mà hoa vàng xấu xí, đó là hướng dương mà." Trình Dư Hạ nói: "Mua cái mày thích thôi, tao không thích cái này, mua thêm cái nữa làm gì cho tốn tiền?"

Tề Duyệt kiễng chân chỉ vào tấm bảng ghi "Bán theo cặp, không bán lẻ" ở dưới đáy: "Để tao tặng mày một cái nhé, mày đã nhìn

chăm chăm bông hướng dương đó lâu như vậy rồi, chắc chắn là thích nó, nếu không sao mày lại cứ nhìn mãi thế?" Lý lẽ hợp lý đến nỗi người khác không thể tìm được lý do từ chối.

Nhưng lý do Trình Dư Hạ cứ nhìn chăm chăm vào bông hướng dương đó thật ra là vì nó giống hệt bông hướng dương trong hộp nhạc của cô, và đó cũng chính là lý do khiến cô cảm thấy quen thuộc.

Lúc này có người mở cửa kính và nói với Trình Dư Hạ cùng Tề Duyệt: "Hai em học sinh muốn mua gì không? Vào trong xem thử đi, bên trong còn nhiều lắm."

"Vào xem thử đi, dù sao cũng không vội mà." Tề Duyệt lập tức kéo Trình Dư Hạ vào trong cửa hàng.

Sau khi bị Tề Duyệt kéo đi một vòng trong cửa hàng, Trình Dư Hạ nhận ra rằng ngoài bông hướng dương trong tủ kính, cô không thấy món đồ nào khác giống với hộp nhạc mà cô đã nhận được.

Ông chủ đứng sau quầy thu ngân thấy hai cô quay lại gần cửa, liền nhiệt tình giới thiệu: "Hai em có thích món nào không? Đây này đều được giảm giá nhé."

Tề Duyệt chỉ vào bông hoa hồng trong tủ kính và nói: "Em muốn xem hai cái này."

"Không vấn đề gì, mắt nhìn của em tốt lắm đấy." Ông chủ lấy cả bông hoa hồng và hướng dương từ tủ kính xuống: "Hai cái này là bảo bối của cửa hàng tôi đấy."

Trình Dư Hạ nhớ mình đã từng nghe ai đó nói rằng cái gọi là bảo bối của cửa hàng thường là những thứ không ai mua. Hóa ra việc hai cái này bán kèm nhau không phải là không có lý do.

Ông chủ nhiệt tình giới thiệu với Tề Duyệt: "Em có biết bộ phim "Người đẹp và quái vật" không? Chiếc hộp nhạc này chính là phiên bản hoa hồng dưới lớp kính trong phim đó, được phục dựng tỷ lệ 1:1 đấy."

Tề Duyệt vốn có hứng thú với các thứ liên quan đến hoạt hình và anime, cô nàng lập tức bắt chuyện với ông chủ: "Em biết "Người đẹp và quái vật", cái này thực sự là phục dựng tỷ lệ 1:1 sao?" Cô nàng cầm lên xem xét kỹ: "Nhìn qua thì có vẻ giống thật."

Ông chủ quả quyết nói: "Tất nhiên rồi, cửa hàng tôi mở đã nhiều năm, tôi có thể lừa em học sinh sao?"

Anh ta lấy từ kệ phía sau ra một cái hộp và đặt lên bàn: "Em xem, hàng chính hãng đều có dấu đấy."

Sau đó, Tề Duyệt lấy điện thoại ra và nói: "Cái còn lại cũng gói giúp em luôn nhé."

Trong lúc ông chủ đang đóng gói, Trình Dư Hạ hỏi thăm xem còn loại hộp nhạc hướng dương nào khác không.

Nghe cô hỏi, ông chủ liền đóng gói nhanh hơn: "Cái này thì không thể đổi được đâu em ạ."

"Không đổi." Tề Duyệt nói: "Bạn em chỉ là thích những thứ liên quan đến hướng dương, anh còn cái nào khác không?"

Giọng điệu của ông chủ lập tức nhẹ nhõm hơn: "Hướng dương khác thì không còn thật, nếu em mô tả cho tôi biết em muốn cái gì, tôi sẽ lưu ý giúp khi nhập hàng lần sau."

Trình Dư Hạ bắt đầu miêu tả về hộp nhạc mà sau này cô sẽ nhận được: "Hình dáng của nó giống như một nhà kính hoa bằng thủy tinh, bên trong đế là một tấm gỗ màu đỏ nâu, trên đó xếp

lộn xộn bảy chậu hoa hướng dương. Khi bật công tắc, những bông hoa hướng dương sẽ từ từ nở từng bông một." Cô còn dùng tay để miêu tả kích thước: "Cỡ khoảng này."

Ông chủ ngừng tay hỏi: "Em nhớ rõ vậy, đã từng thấy hộp nhạc đó ở đâu rồi sao?"

Trình Dư Hạ gật đầu: "Em đã thấy trước đây, nhưng không biết còn bán nữa không, vì đó là từ rất lâu rồi."

Ông chủ suy nghĩ một lúc rồi nói: "Nghe em miêu tả chi tiết như vậy, tôi còn tưởng đó là mẫu mới ra năm nay. Không sao, tôi sẽ chú ý kỹ cho em, chỉ cần là mẫu đã từng có trên thị trường, dù là từ bao lâu trước, tôi cũng có thể tìm được cho em."

Trình Dư Hạ mừng rỡ: "Cảm ơn ông chủ."

"Khách sáo gì chứ, em muốn tìm thật lòng thì tôi nhất định sẽ giúp em tìm được." Nói xong, ông chủ lại có vẻ hơi do dự: "Nhưng mà..."

Tề Duyệt hỏi: "Có phải cần đặt cọc trước hay gì không ạ?" Cô nàng đã từng nghe ba mẹ nói qua một số quy định về việc đặt cọc khi đặt hàng.

"Không cần đặt cọc đâu, hai em là học sinh, nếu mà phải nhận cọc từ các em thì tôi cũng không nhận." Ông chủ nói: "Nhưng hai em phải để lại cho tôi một phương thức liên lạc, để khi tôi tìm được cái hộp nhạc mà em nói thì có thể dễ dàng liên hệ với các em."

Trình Dư Hạ nói: "Được ạ, vậy thì để lại số của em, khi nào có tin anh cứ nhắn cho em là được."

Ông chủ thêm số của Trình Dư Hạ, rồi đưa hộp nhạc đã đóng gói cho Tề Duyệt: "Cái này là hàng chính hãng, bảo hành nửa năm."

Nếu có vấn đề gì thì cứ mang tới tìm tôi."

Trình Dư Hạ và Tề Duyệt gần như không tin vào tai mình: "Anh còn bảo hành nữa ạ? Thật là quá chu đáo!"

Thấy vậy, ông chủ bổ sung thêm: "Nhưng những hư hỏng do cố ý gây ra thì không nằm trong phạm vi bảo hành đâu nhé."

2395 words

02.09.2024

Chương 15: Kết quả thi tháng

Editor: Sel

Trình Dư Hạ nghĩ: "Nếu lúc này mình là người nhận được chiếc hộp nhạc này thì liệu đến Tết Thiếu nhi năm sau, Lộ Dương có tặng mình cũng là chiếc hộp nhạc này không?" Nhưng rõ ràng câu trả lời cho câu hỏi này còn mờ mịt hơn cả việc cô sẽ trở lại năm năm sau vào lúc nào.

Hơn nữa bây giờ đã xảy ra rất nhiều chuyện không hoàn toàn giống với ký ức của cô. Cô không biết những thay đổi này có gây ra sự thay đổi nào cho tương lai không, hoặc có thể tương lai đã được định hình sẵn và những sự kiện này sẽ được sửa chữa trong quá trình diễn ra.

Chẳng hạn như Trình Dư Hạ đang cầm chiếc hộp nhạc mà Tề Duyệt tặng cô, suy nghĩ về việc trong tương lai một ngày nào đó nó sẽ biến mất khỏi trí nhớ của cô như thế nào, hoặc có thể bị cô hoàn toàn quên lãng cho đến khi không còn nhớ gì về sự việc này nữa.

Nghĩ về khả năng này, Trình Dư Hạ thấy suy nghĩ của mình thật khó tin.

Giống như bây giờ cô biết ông Phương chính là ông nội của Tống Tân, vậy thì năm năm sau làm sao cô có thể quên được điều đó.

Trình Dư Hạ cảm thấy đầu mình hơi nhức nhối, cô lắc lắc đầu rồi hỏi Tề Duyệt: "Mày đã bao giờ quên điều gì đó rồi sau đó bắt

chợt nhớ lại chưa?"

"Chắc chắn là chưa." Tề Duyệt tự tin nói: "Trí nhớ của tao siêu tốt, từ bé đến lớn chuyện gì tao cũng nhớ."

Trình Dư Hạ hỏi: "Có lần nào mày cảm thấy một sự kiện hay một câu nói nào đó khiến mày có cảm giác mình đã từng trải qua chưa?" Vừa dứt lời thì điện thoại của cô reo lên.

Cô nhắc máy, đầu dây bên kia là giọng của mẹ Trình, bà hỏi: "Trưa nay con có về nhà ăn cơm không?"

"Có ạ." Trình Dư Hạ nói: "Con với Duyệt Duyệt đang ở Phố Mười, sẽ về ngay đây."

Mẹ Trình tò mò hỏi: "Hai đứa thật sự đi Phố Mười à, đi gặp bạn học hay bạn bè, là bạn nam hay bạn nữ?"

"Con chẳng gặp ai hết, mặc dù trên đường đến đây con và Duyệt Duyệt có gặp một bạn cùng lớp nhưng cũng không phải là đặc biệt đến đây để gặp cậu ấy." Trình Dư Hạ giải thích: "Con chỉ muốn chụp vài bức ảnh về những con phố cổ của thành phố nên hôm nay mới đến đây để thăm dò thôi."

Mẹ Trình lo lắng dặn dò: "Được rồi, vậy xong việc thì về sớm nhé. Con nhớ mua gì đó cho Duyệt Duyệt uống nha, thời tiết này cẩn thận kéo lại bị say nắng."

Trình Dư Hạ nhìn Tề Duyệt rồi nói: "Được ạ, con sẽ cẩn thận không để Duyệt Duyệt nhà mình bị say nắng đâu, mẹ yên tâm nhé."

Sau khi cúp máy, Tề Duyệt ghé lại hỏi: "Có phải dì gọi không?"

"Ờ, mẹ tao còn chẳng thêm lo xem tao có bị say nắng không..." Trình Dư Hạ ghen tị: "Đúng là mẹ tao có vẻ thiên vị mày hơn

thật."

Tề Duyệt nhướn mày: "Ngày nào mày chẳng được quan tâm, chẳng qua dì mới thiên vị tao được mấy lần thì đã sao?"

Rồi cô nàng bắt chước giọng điệu của Trình Dư Hạ: "Không ngờ Trình Dư Hạ lại nhỏ mọn thế này."

Trình Dư Hạ đáp: "Ờ đúng, đúng rồi."

Những ngày còn lại của kỳ nghỉ Quốc Khánh, Trình Dư Hạ và Tề Duyệt dành để thoải mái làm bài tập, mỗi ngày đều ăn ngon, uống ngon, chơi vui, rất là hạnh phúc.

Nhưng niềm vui ấy kéo dài cho đến buổi sáng ngày đầu tiên đi học sau kỳ nghỉ, vào khoảnh khắc mà bài thi tháng trước kỳ nghỉ được phát ra.

Trình Dư Hạ nhìn vào bài thi, môn cao nhất cũng chỉ vừa đủ đạt điểm trung bình khiến cô sững sờ.

Từ nhỏ đến lớn đây là lần cô đạt điểm thấp nhất.

"Đây là kỳ thi đầu tiên của các em sau khi lên lớp 12." Giáo viên chủ nhiệm nói trên bục giảng: "Vì là kỳ thi đầu tiên nên mục đích chỉ là để các em hiểu rõ về kết quả học tập của mình trong thời gian qua, xem phần nào là thế mạnh và phần nào còn yếu."

Trình Dư Hạ nhìn vào bảng điểm toàn những môn yếu kém của mình, cảm thấy sự tự tin của mình cũng đang "yếu ớt" dần đến mức gần như không còn nữa. Lúc này cô chỉ muốn nhanh chóng quay trở lại năm năm sau.

Nếu thực sự cần một ngày đặc biệt nào đó để có thể quay về thì có lẽ phải chờ đến tháng Sáu năm sau, lúc đó sẽ là giai đoạn trước kỳ thi đại học. Điều đó có nghĩa là cô sẽ phải trải qua

những ngày tháng vất vả trước kỳ thi một lần nữa, nhưng lại không thể tham gia vào trận chiến cuối cùng để đạt được chiến thắng. Nghĩ đến điều đó, cô nhận ra rằng mình thực sự khá đáng thương.

"Thêm nữa, thầy muốn tuyên dương bạn Lộ Dương của lớp ta." Giáo viên chủ nhiệm nói khi cầm bảng xếp hạng điểm số. "Bạn Lộ Dương dù mới chuyển đến trong học kỳ này nhưng bạn ấy luôn rất nỗ lực trong học tập và chú ý nghe giảng. Hy vọng các em có thể học tập bạn ấy nhiều hơn." Thầy giáo nhìn vào bảng xếp hạng rồi tiếp tục: "Lần này tổng điểm thi của Lộ Dương đứng thứ hai toàn khối, chỉ kém người đứng đầu ba điểm."

Vừa dứt lời, cả lớp bỗng xôn xao, các bạn ngồi ở dãy trước quay đầu lại nhìn Lộ Dương.

Trình Dư Hạ ngồi ngay trước mặt Lộ Dương, nên cũng tiện thể nhận lấy vài cái nhìn thoáng qua từ các bạn xung quanh.

Tuy nhiên cô không tỏ ra ngạc nhiên như mọi người. Cô luôn biết rõ về thành tích của Lộ Dương, dù hiện tại anh chỉ đứng thứ hai nhưng sau này thường xuyên giữ vững vị trí thứ nhất không ai có thể vượt qua. Đến mức sau này mọi người từ ngạc nhiên đã chuyển sang quen thuộc.

Thậm chí, vị trí nhất nhì của toàn khối sau này thường là cuộc đua căng thẳng chỉ cách nhau một hai điểm giữa Lộ Dương và Tống Tân, điều này khiến Trình Dư Hạ cảm thấy có phần e ngại trước sự cạnh tranh đầy nhiệt huyết của họ.

"Còn rất nhiều bạn có thành tích tốt hơn so với dự đoán của thầy, nhưng do thời gian có hạn nên thầy sẽ không gọi tên từng bạn để tuyên dương." Giáo viên chủ nhiệm nói tiếp. "Các em đã nhận được điểm số của mình, từ giờ hãy lập kế hoạch học tập, đầu tư nhiều công sức hơn. Thời gian lớp 12 sẽ ngày càng gấp rút, các em sẽ thấy một ngày trôi qua trong chớp mắt mà chưa

kip học được bao nhiêu."

"Lên lớp 12 rồi, thầy cô không muốn tạo áp lực cho các em." Giáo viên chủ nhiệm nói khi bước xuống bục giảng. "Nhìn thấy kỳ thi đại học cũng không còn xa nữa, hy vọng trong lòng các em cũng cần phải có một chút cảm giác căng thẳng trước kỳ thi, không cần nhiều, chỉ cần lo lắng trong hai trăm ngày này thôi. Đến khi thực sự vào phòng thi, khi các em nhận ra không có câu hỏi nào làm khó được mình, lúc đó các em sẽ không còn cảm thấy căng thẳng nữa."

Thầy giáo dừng lại bên cạnh Trình Dư Hạ, đột nhiên kéo tay cô đang che điểm ra, thở dài một hơi rồi tiếp tục đi về phía sau: "Hiện tại việc học là rất quan trọng đối với các em, nhưng thầy cô cũng hy vọng các em hiểu rằng thái độ tốt cũng quan trọng không kém."

Lúc này Trình Dư Hạ chẳng còn tâm trạng đâu mà nghe nữa, chỉ thấy trước mắt toàn là hai chữ "xong rồi". Với điểm số hiện tại của cô, liệu có sống sót qua đêm nay hay không còn là một vấn đề.

Trong giờ giải lao, Tề Duyệt vui vẻ chạy đến tìm Trình Dư Hạ - người đang nằm dài trên bàn với vẻ mặt ủ rũ.

Tề Duyệt lắc lắc tay Trình Dư Hạ nói: "Hạ Hạ, mày có tin được không, môn nào của tao cũng đủ điểm đạt hết."

Trình Dư Hạ đổi tay nằm tiếp: "Tốt quá, chúc mừng, chúc mừng mày nhé..."

"Còn mày thì sao?" Tề Duyệt hỏi. "Mày thi thế nào?"

"Nát bét rồi." Trình Dư Hạ vùi mặt vào khuỷu tay giả vờ khóc: "Huhuhu còn tệ hơn chữ tệ nữa..."

Tề Duyệt khó tin: "Tao còn chỉ đủ điểm đạt thôi đấy, mày thì thi tệ đến mức nào chứ?"

Trình Dư Hạ tiếp tục khóc: "Còn tệ hơn cả không đủ điểm đạt..."

"Đâu tao xem nào..." Tề Duyệt lấy bài thi trong ngăn kéo của Trình Dư Hạ ra, lật xem vài tờ rồi im lặng.

Trình Dư Hạ không nghe thấy Tề Duyệt nói gì nên ngẩng đầu lên nhìn.

Tề Duyệt nghi hoặc hỏi: "Hôm thi mày bị mất hồn hả?"

"Gì chứ? Không cho tao điểm thấp một lần được à?" Trình Dư Hạ lấy bài thi lại, để lên bàn học: "Mấy câu hỏi này nhìn lạ hoắc, chẳng câu nào thấy quen hết."

Lúc này Văn Tư Tư cũng lại gần: "Hay vì bài thi lần này trộn lẫn kiến thức của lớp 11 với 12 nên mày không làm được những câu của lớp 11?" Cô nàng cầm lấy bài thi xem một hồi rồi nói: "Có vẻ mày quên cả kiến thức lớp 11 lẫn lớp 12 rồi đấy, cũng công bằng phết chứ chẳng đùa."

Tề Duyệt cũng nói: "Chắc mày chỉ làm đúng mấy câu mà Lộ Dương cho mày làm đúng không?"

Trình Dư Hạ không cần nghĩ nhiều đã gật đầu: "Nếu mày nói vậy thì mấy chục điểm của tao là nhờ công của Lộ Dương hết, nếu không thì mấy môn của tao cộng lại chắc chỉ có một chữ số thôi."

"Đúng thật." Tề Duyệt đồng tình: "Tao qua được môn cũng nhờ bọn họ giúp tóm tắt các điểm chính."

Văn Tư Tư hỏi: "Bọn họ là ai? Ngoài Lộ Dương ra còn có ai nữa hả?"

Tề Duyệt: "Còn có lớp trưởng đấy, hôm đó mời Lộ Dương đi học kèm ai ngờ tình cờ gặp được cả lớp trưởng luôn."

Văn Tư Tư tò mò: "Bình thường tụi mày hay học nhóm ở đâu thế?"

"Tụi tao có học nhóm thường xuyên đâu, có mỗi hôm đó thôi." Trình Dư Hạ ưỡn oải nói: "Trước hôm thi mới quyết định học nhóm đấy chứ."

"Thế tụi mày còn học nhóm nữa không?" Văn Tư Tư nói: "Học nhóm hiệu quả hơn học một mình đó."

Trình Dư Hạ và Tề Duyệt nhìn nhau: "Có chứ, Tư Tư, ý kiến của mày hay lắm."

Tề Duyệt nói: "Dù sao bây giờ mọi người sống cũng gần nhau, cuối tuần hoặc sau giờ học tìm một chỗ hợp lý là được."

Trình Dư Hạ vỗ bàn: "VẬY thì cứ quyết định thế đi, sau giờ học ba người chúng ta cùng đi tìm một chỗ hợp lý."

"Hay lắm, nếu ba đứa mình giúp đỡ nhau chắc chắn sẽ có tiến bộ." Văn Tư Tư vui vẻ cười nói: "Ba người mà kết hợp lại ít nhất cũng giống như quân sư Gia Cát Lượng."

Đúng lúc ba người đang cười nói vui vẻ, Tề Duyệt đột nhiên hỏi Văn Tư Tư: "À thế lần này mày xếp thứ mấy?"

Văn Tư Tư: "37."

Tề Duyệt vỗ vai Văn Tư Tư, an ủi nói: "Hạng 37 trong lớp là rất tốt rồi."

Trình Dư Hạ cũng nói: "So với hạng 52 của tao thì tốt hơn nhiều

lắm."

"Không phải không phải." Văn Tư Tư xua tay: "Hạng 37 toàn khối."

Tề Duyệt lập tức kéo Trình Dư Hạ lại, lớn tiếng thì thầm: "Ôi tự dưng tao không thích đồ ngọt nữa, tội mình cai đi."

Trình Dư Hạ cũng phụ họa: "Gần đây tao cũng không thích ăn đồ ngọt rồi, tội mình cùng nhau cai đi ha."

"Đừng mà." Văn Tư Tư vội vàng chen vào giữa hai người: "Tội mày không thể đối xử với bạn tốt như vậy đâu!!!"

2178 words

02.09.2024

Chương 16: Chu Mai Mai và Phùng Nguyên

Editor: Sel

Trong tiết học cuối cùng buổi sáng, giáo viên chủ nhiệm đã đề cập đến việc tổ chức lễ kỷ niệm thành lập trường.

Ngày tổ chức lễ kỷ niệm là vào thứ Tư hai tuần sau. Ban đầu, các học sinh lớp 12 không cần tham gia nhưng vì đây có thể là lần hoạt động tập thể cuối cùng của khối 12 nên các giáo viên chủ nhiệm của các lớp 12 đã thảo luận và cùng nhau đăng ký một tiết mục ngâm thơ cho buổi lễ.

Tiết mục ngâm thơ này sẽ bao gồm một đội ngâm thơ gồm vài chục học sinh được chọn từ các lớp khác nhau. Đây là một trong những tiết mục nhẹ nhàng nhất trong số các chương trình biểu diễn, và sẽ không chiếm quá nhiều thời gian của học sinh. Trong giai đoạn đầu, chỉ cần tranh thủ học thuộc nội dung bài thơ sau đó thực hiện một vài buổi diễn tập trong những ngày cuối là xong, không cần tốn nhiều công sức.

Các thầy cô đã cân nhắc rất kỹ lưỡng, vì dù sao cũng đã đến năm lớp 12, họ không muốn học sinh phải sao nhãng quá nhiều khỏi việc học.

Lúc ăn trưa, Trình Dư Hạ, Tề Duyệt và Văn Tư Tư vừa lấy cơm vừa tìm chỗ ngồi, vừa thảo luận về việc ngâm thơ.

Trình Dư Hạ nhớ rằng mình đã tham gia lễ kỷ niệm trường năm đó. Lúc đó cô đứng bên trái của Lộ Dương, khi lên sân khấu vì

căng thẳng mà cô cứ nắm chặt gấu áo mình mãi, cho đến khi Lộ Dương khẽ nhắc nhở cô.

Lộ Dương nói: "Đừng căng thẳng."

Trình Dư Hạ nói: "Không... tôi không căng thẳng..."

Lộ Dương cúi xuống nhìn tay cô: "Cậu không căng thẳng?"

"Không..." Trình Dư Hạ cũng cúi xuống nhìn theo ánh mắt của anh, chợt nhận ra rằng cô đang nắm lấy áo của Lộ Dương chứ không phải áo mình.

Cô lập tức buông tay ra, lắp bắp nói: "Xin... xin lỗi, tôi hơi căng thẳng."

Nhưng Lộ Dương không trách Trình Dư Hạ vì đã làm nhăn áo mình. Anh nhẹ nhàng nói với cô: "Nếu căng thẳng thì cứ nắm lấy đi."

Thời gian này, sự tò mò của Trình Dư Hạ về Lộ Dương đã đạt đến đỉnh điểm. Dù sao thì anh cũng là "nam chính trong phim thần tượng" mới chuyển đến giữa chừng, vừa đẹp trai, vừa cao, quan trọng nhất là thành tích học tập của anh cũng rất tốt.

Trình Dư Hạ rất ngưỡng mộ những người thông minh, vì cô là kiểu người cần phải nỗ lực gấp mười lần mới đạt được kết quả bằng sáu phần của người khác.

Ba người tìm được chỗ ngồi ăn thì Tề Duyệt hỏi: "Ngâm thơ không phải là tự mình tìm ủy viên văn nghệ đăng ký sao?"

Văn Tư Tư nói: "Nhưng mỗi lớp chỉ cần sáu người thôi, nên cuối cùng giáo viên chủ nhiệm sẽ xác nhận danh sách chứ?"

Trình Dư Hạ vừa ăn một miếng cơm vừa ngẩng đầu lên, liền

thấy Lộ Dương đang ngồi ở bàn phía trước, đối diện với cô. Lúc cô ngẩng đầu nhìn lên, đúng lúc anh cũng nhìn về phía mình.

Trình Dư Hạ rất lịch sự mỉm cười với anh rồi quay sang nói với Tề Duyệt và Văn Tư Tư: "Đổi chỗ đi." Sau đó, cô liền cầm khay cơm của mình và ngồi xuống bên cạnh Lộ Dương ở hàng ghế sau.

Tề Duyệt và Văn Tư Tư nhìn theo, thấy Trình Dư Hạ rất tự nhiên nói với Lộ Dương: "Bạn ơi, nhường chút chỗ nhé." Điều ngạc nhiên nhất là Lộ Dương quả thực nghe lời rồi nhích vào bên trong một chút.

Trước cảnh tượng này, Tề Duyệt và Văn Tư Tư đều kinh ngạc đến mức há hốc mồm.

Tề Duyệt cầm khay cơm, quay người lại ngồi xuống dãy bàn này, rồi nói với Lộ Dương: "Lộ Dương, cậu không thể như vậy được, uy vũ không thể khuất phục, cậu hiểu không?"

"Không phải tao là ác bá muốn đuổi cậu ấy đi đâu." Trình Dư Hạ nói: "Ở đây còn chỗ mà, mọi người cùng lớp ngồi ăn chung thì vui hơn chứ."

Lúc này, Văn Tư Tư cũng ngồi xuống bên cạnh Tề Duyệt rồi yên lặng ăn cơm của mình.

Trình Dư Hạ hỏi: "Lộ Dương, cậu có đăng ký tham gia ngâm thơ không?" Bây giờ cô hoàn toàn không đoán được mọi chuyện có diễn ra theo ký ức của mình hay không.

Nhưng nếu thực sự mọi thứ diễn ra như trong ký ức của cô thì lần này những người được tham gia lễ kỷ niệm trường đã được giáo viên chỉ định ngay trong lớp chứ không hề có quá trình đăng ký với ủy viên văn nghệ.

Lộ Dương nói: "Tôi không hứng thú với việc ngâm thơ."

Trình Dư Hạ hỏi: "Vậy là cậu không định tham gia?"

Tề Duyệt nói: "Nhưng nếu cậu đăng ký thì chắc chắn cậu sẽ được chọn mà."

"Tôi cũng không có ý định đăng ký." Lộ Dương đáp.

"Cậu không định đăng ký thật hả?" Trình Dư Hạ có chút khó hiểu về tình huống hiện tại, hoàn toàn không khớp với ký ức của cô, nên cô lại hỏi lần nữa: "Nếu giáo viên chủ nhiệm đích thân gọi tên cậu tham gia thì cậu cũng từ chối à?"

Lộ Dương: "..."

Lúc này Tề Duyệt đang gấp miếng đậu khô trong bát của mình cho Trình Dư Hạ, nhưng khi nghe thấy câu hỏi này, tay cô nàng chững lại giữa chừng. Cô nàng hỏi: "Không phải đã nói là hoàn toàn tự nguyện sao?"

Văn Tư Tư đáp: "Đúng là tự nguyện mà."

"Chính vì tự nguyện nên tao mới thấy lạ..." Trình Dư Hạ lẩm bẩm với chính mình: "Tại sao mọi thứ lại khác đi thế này..."

"Cái gì mà khác cơ?" Tề Duyệt nói: "Tao đã nếm thử rồi, đậu khô này vẫn đúng vị mà thích."

Khi mấy người đã ăn được một nửa, Tống Tân cũng bưng khay cơm đi đến. Cậu ngồi xuống bên cạnh Lộ Dương rồi vào thẳng vấn đề: "Tôi biết tại sao tôi lại tính sai bài đó rồi." Ai dè cậu ấy lại nói đến bài thi giữa kỳ.

Trình Dư Hạ nghiêng đầu qua Lộ Dương để hỏi: "Vậy tức là cậu đến muộn vì ở trong lớp tự kiểm điểm hả?"

Tống Tân nói: "Tôi có thói quen giải quyết vấn đề trước rồi mới ăn cơm."

Tề Duyệt ngạc nhiên: "Nếu tôi làm như cậu chắc tôi sẽ phải nhịn đói ba ngày mất."

Trình Dư Hạ liền nói: "Vậy tao sẽ nhịn năm ngày, hơn mảy hai ngày lận đấy."

Tề Duyệt nói: "Không được, không được, tao cũng sẽ nhịn năm ngày."

Trình Dư Hạ: "Kệ mảy, tao vẫn phải nhịn nhiều hơn mảy năm ngày."

Tống Tân nhìn hai cô gái đang hơn thua thì khẽ thở dài: "Hai bạn học này, chuyện này không cần phải so ai hơn ai đâu."

"Tôi..." Trình Dư Hạ vừa nói được một chữ "tôi" thì Lộ Dương đột nhiên quay sang chặn tầm nhìn của cô về phía Tống Tân. Anh nói: "Ăn cơm đi."

Trình Dư Hạ lập tức ngoan ngoãn như một chú mèo con: "Ừ." Rồi cúi đầu ăn cơm rất nghiêm túc.

Sự ngoan ngoãn bất ngờ này của Trình Dư Hạ suýt nữa khiến Tề Duyệt và Văn Tư Tư ngồi đối diện rớt cả cằm.

Sau bữa trưa, Lộ Dương bị Tống Tân kéo đi để tiếp tục thảo luận về bài thi giữa kỳ.

Tề Duyệt nói muốn khao nước, vì thế cả ba người cùng đi đến cửa hàng tiện lợi trong trường.

Lúc cả ba đang đứng trước tủ lạnh chọn đồ uống, họ nghe thấy có người nói chuyện ở phía sau. Ban đầu không ai chú ý, cho đến

khi một người nói: "Lần này Phùng Nguyên cũng sẽ đăng ký nên tôi muốn tham gia lễ kỷ niệm trường cùng cậu ấy."

Một người khác đáp: "Nhưng tôi chỉ chịu trách nhiệm ghi danh sách thôi, cuối cùng vẫn phải giao cho giáo viên mà, tôi giúp cậu thế nào đây?"

Trình Dư Hạ nhớ rằng lớp cô cũng có một người tên là Phùng Nguyên, không biết có phải là người mà hai nữ sinh kia đang nói đến không.

Một giọng nói vang lên: "Sô-cô-la này ngon lắm, lại là vị mới ra nữa, tôi mời cậu nha."

Người kia đáp: "Để cậu mời tôi ăn thế này thì ngại quá."

Người kia lại nói: "Có gì đâu, chúng mình là bạn thân mà, khoai tây chiên này cũng ngon lắm."

Người kia thì thầm: "Chu Mai Mai, cậu thật sự thích Phùng Nguyên à?"

Nghe đến tên Chu Mai Mai này, Trình Dư Hạ lập tức xác nhận rằng Phùng Nguyên mà họ đang nói đến chính là bạn cùng lớp của mình.

Lúc này, không chỉ Trình Dư Hạ mà Tề Duyệt cũng quay từ tủ lạnh ra và bước đến gần kệ hàng, cô nàng ra dấu "suyt" rồi ba người giả vờ chọn đồ trên kệ.

"Là cậu ấy đang theo đuổi tôi, ngày nào cũng mua đồ ăn vặt cho tôi này, tan học còn đưa tôi về nhà, cuối tuần lại hẹn tôi đi chơi." Chu Mai Mai nói: "Tôi cũng bảo cậu ấy đừng làm mấy chuyện thế này nữa nhiều lần lắm rồi."

Nghe giọng nói của cô ấy dần di chuyển về phía bên phải, Tề

Duyệt kéo Trình Dư Hạ và Văn Tư Tư từ từ di chuyển sang phía trái của kệ hàng.

Chu Mai Mai nói tiếp với vẻ khó xử: "Bây giờ tôi không biết phải từ chối cậu ấy thế nào nữa, chủ yếu là sợ nói nặng lời sẽ làm tổn thương cậu ấy."

Người kia đáp: "Chu Mai Mai, cậu tốt bụng quá."

Khi Chu Mai Mai và bạn cô ấy chuyển sang phía bên này của kệ hàng, Tề Duyệt đã kéo Trình Dư Hạ và Văn Tư Tư qua phía bên kia. Tuy nhiên hành động lén lút của ba người nếu bị ai đó nhìn thấy chắc chắn sẽ gây hiểu lầm.

Chu Mai Mai tiếp tục: "Tôi đã nói với cậu là sau khi tốt nghiệp lớp 12, gia đình tôi sẽ sắp xếp cho tôi đi du học rồi mà."

Bạn của Chu Mai Mai nói: "Ừ, cậu từng nói với tôi rồi. Ghen tị với cậu thật đấy, chẳng những gia đình cậu có tiền, cậu chưa tốt nghiệp mà ba mẹ cậu đã lo xong chuyện cho cậu đi du học rồi."

"Có gì hay ho đâu." Chu Mai Mai ử rử: "Từ bé tôi đã bị họ ép học hết cái này đến cái kia, còn nói sau này gia nghiệp của gia đình sẽ giao cho tôi, bắt tôi học chút kiến thức về quản lý để sau này có thể giúp đỡ công ty. Haizzz, ngày nào tôi cũng bị họ làm phiền đến phát ngán rồi."

Trình Dư Hạ nghe những lời Chu Mai Mai nói, bất chợt nhớ đến những thiết lập nhân vật tiểu thư nhà giàu trong một số tiểu thuyết.

Cô nhìn sang Tề Duyệt đứng bên cạnh mình, với mái tóc đuôi ngựa, làn da màu nâu sẫm cùng bộ đồng phục học sinh rộng thùng thình và hai ống quần đồng phục được xắn lên không đều, không ai có thể nghĩ rằng cô nàng cũng là một "thiên kim tiểu thư" nhà giàu, mà công ty của ba mẹ cô nàng còn là doanh

nghiệp đứng đầu về tài sản ròng trong ba năm liên tiếp ở thành phố này.

Nhưng Trình Dư Hạ chưa bao giờ nghe Tề Duyệt nói rằng ba mẹ bắt cô nàng phải học cách quản lý công ty hay gì đó. Có lẽ mỗi gia đình "thiên kim tiểu thư" đều có cách giáo dục khác nhau.

Bạn của Chu Mai Mai tỏ vẻ ghen tị: "Nếu nhà tôi giàu như vậy thì bắt tôi học gì tôi cũng đồng ý hết. Vậy cậu định trước khi ra nước ngoài mới nói rõ với Phùng Nguyên sao?"

"Ừ, tôi muốn trong thời gian này sẽ từ từ nói rõ với cậu ấy." Chu Mai Mai dùng giọng điệu nũng nịu nói: "Nên làm phiền cậu giúp tôi nha. Nếu chỉ nộp tên sáu người lên cho giáo viên thì chắc chắn tôi sẽ bị chọn mà~"

Tề Duyệt khẽ thì thầm: "Còn có cả chiêu này nữa à?"

Bạn của Chu Mai Mai ngập ngừng nói: "Nhưng nếu giáo viên hỏi thì tôi biết trả lời thế nào đây? Lớp mình chắc chắn không chỉ có sáu người đăng ký đâu."

Chu Mai Mai nói: "Cậu cứ nói rằng còn vài bạn đăng ký xong lại đột nhiên bảo không tham gia nữa."

"Nhưng lỡ giáo viên biết thì chết tôi mất, tôi là ủy viên văn nghệ mà." Bạn của Chu Mai Mai đáp.

Chu Mai Mai tiếp tục nũng nịu: "Thế cậu nghĩ cách giúp tôi đi mà, sau này tôi sẽ mời cậu ăn đồ ngon nhé~"

Khi bọn họ dần đi về phía này, Trình Dư Hạ, Tề Duyệt và Văn Tư Tư lại di chuyển qua chỗ khác.

Lúc cả ba vừa chuyển đến kệ hàng khác, thì đột nhiên nhân viên cửa hàng hét lớn: "Ba em học sinh kia đang làm gì đấy!" Nhìn

thăng về phía Trình Dư Hạ và hai cô bạn.

Tề Duyệt ngay lập tức khoác tay Trình Dư Hạ, người đứng gần mình nhất rồi ngó đầu lên nói với nhân viên cửa hàng: "Không sao đâu chị ơi, bạn em đói quá nên bị đau bụng, em đưa bạn đi chọn chút đồ ăn."

Trình Dư Hạ lập tức ôm bụng, giả vờ yếu ớt gật đầu.

Nhân viên nhìn thấy là Tề Duyệt liền thay đổi giọng điệu: "Ồ, là em à?" Rồi chỉ về phía kệ hàng gần cửa nói: "Hàng thứ hai có bánh mì và đồ ăn sẵn đây, đói đến mức này thì đừng chỉ ăn vặt nữa nhé, mấy cô bé này phải ăn cơm cho đàn ông, biết chưa?"

Tề Duyệt lập tức cười nói: "Vâng, cảm ơn chị ạ."

Còn về lý do tại sao nhân viên này lại quen Tề Duyệt, là vì cô nàng thường mua một đồng đồ ăn vặt mỗi lần đến đây, bản thân cô nàng cũng là một người cực kỳ thích đồ uống có ga. Hết của hàng có đồ mới, cô nàng sẽ là người đầu tiên mua về rồi chia cho Trình Dư Hạ cùng Văn Tư Tư.

Không ngoa khi nói rằng số tiền Tề Duyệt tiêu ở đây trong nửa học kỳ đã đủ để giúp nhân viên cửa hàng hoàn thành chỉ tiêu cả năm của mình.

2549 words

02.09.2024

Chương 17: 15cm

Editor: Sel

Buổi chiều trước khi tan học, Trình Dư Hạ bị thầy giáo dạy Toán gọi tên ở lại lớp.

Lý do bị gọi tên không liên quan gì đến lễ kỷ niệm của trường, nhưng lại có liên quan rất nhiều đến bài kiểm tra Toán với điểm số 40 của cô. Vì thầy giáo Toán dự định sẽ dành một tiếng sau giờ học để giảng lại bài kiểm tra cho những học sinh không đạt yêu cầu, và trong nhóm bạn ba người của cô, chỉ có mình cô là không đạt.

Tề Duyệt cất sách vở xong liền đến tìm cô: "Tao đợi mày ở cổng trường nhe, dù sao cũng mất một tiếng thôi."

Trình Dư Hạ nói: "Mất một tiếng cơ, hay là mày về nhà trước đi."

Tề Duyệt hỏi lại: "Thật sự không cần tao đợi à?"

"Tao cũng không yên tâm để mày đợi một mình ngoài trường đâu." Trình Dư Hạ nói, "Hay là mày ở lại nghe thầy giảng bài với tao đi."

Tề Duyệt lập tức đeo ba lô lên vai và nói: "Vậy hôm nay tao với Văn Tư Tư sẽ đi tìm chỗ trước, không đợi mày nữa." Cô nàng đẩy Trình Dư Hạ ngồi xuống ghế: "Mày cứ yên tâm mà học đi, cố gắng lên nhé."

Trình Dư Hạ qua loa gật đầu: "Cố gắng, cố gắng, mày đi nhanh đi."

Sau khi giảng bài kiểm tra một tiếng, lúc tan học thì trời đã bắt đầu tối, có vẻ như mùa hè dài đằng đẵng cuối cùng cũng đã đến hồi kết thúc.

Lúc này, người chờ xe buýt ở trạm cũng ít đi nhiều.

Trình Dư Hạ nhìn vào bảng thời gian đến của chuyến xe mà cô đang đợi, còn khoảng bốn, năm phút nữa xe mới đến.

Cô xoa bụng đang đói cồn cào, rồi từ trong cặp sách lấy ra một túi bánh mì dứa.

Không chỉ có bánh mì dứa, trong cặp sách của Trình Dư Hạ còn có nhiều loại đồ ăn vặt khác như sô cô la, thạch, bánh quy, v.v. Những thứ này đều là Tề Duyệt mua cho cô vào bữa trưa khi thấy cô "đói đến mức không chịu nổi". Sau khi mua xong, Tề Duyệt và Văn Tư Tư không ăn hết, để lại tất cả cho Trình Dư Hạ.

Trình Dư Hạ vừa cắn miếng bánh mì dứa vừa kéo khóa cặp, ngẩng lên thì thấy Lộ Dương đang đi đến gần. Lẽ ra vào giờ này, Lộ Dương đã về nhà từ lâu rồi, Trình Dư Hạ không hiểu tại sao anh lại đến trạm xe buýt vào lúc này.

Cô lấy ra một miếng sô cô la từ cặp sách, khi Lộ Dương đến gần, cô đưa tay ra: "Cái này không ngọt lắm, nhưng cũng không phải loại đắng, tôi mời cậu."

Lộ Dương nhìn động tác của cô, một tay cầm cặp sách, một tay đưa sô cô la, miệng còn cắn miếng bánh mì, hỏi: "Cậu nói gì vậy?"

Trình Dư Hạ nhận thấy anh có vẻ đang mỉm cười, dù chỉ là một nụ cười rất nhỏ với khóe miệng hơi nhếch lên, nhưng rõ ràng đó

là một nụ cười.

Lộ Dương nhận miếng sô cô la từ tay Trình Dư Hạ, khi cô vừa kéo xong khóa cặp và chuẩn bị đưa lại cho cô, Trình Dư Hạ lại mỉm cười nói với anh: "Miếng sô cô la này không ngọt, nhưng cũng không phải quá đắng. Tôi mời cậu đấy."

Lộ Dương hỏi: "Cậu biết tôi không thích đồ ngọt à?"

"Đoán thôi." Trình Dư Hạ nhìn xuống miếng bánh mì dứa trong tay, rồi vỗ nhẹ vào bao bì đã căng phồng, phát ra tiếng "bụp bụp": "Không phải các cậu đều không thích đồ ngọt sao?"

Cô hiểu rõ Lộ Dương, biết anh không thích đồ ngọt và cũng không ăn được đồ quá cay. Anh thường uống trà xanh với chanh, thỉnh thoảng đi xe đạp đến trường, vóc dáng cao ráo và thành tích học tập luôn đứng đầu. Anh cũng rất hiểu thuận với bà ngoại của mình.

Trình Dư Hạ nghĩ, tất cả những điểm tốt này đều tập trung vào một người, quả thực là không công bằng cho những người khác.

Lộ Dương không từ chối miếng sô cô la từ Trình Dư Hạ, nhưng anh cũng không mở ra mà chỉ lẳng lặng bỏ vào túi. Trình Dư Hạ liếc nhìn một cái, thấy thời gian chờ xe buýt vẫn đứng yên ở ba phút.

Cô mở bánh mì dứa ra, cắn một miếng rồi hỏi Lộ Dương: "Sao cậu cũng về muộn thế? Không phải là Tống Tân giữ cậu lại không cho về chứ?"

"Không phải." Lộ Dương đáp: "Tôi đang đợi người."

"Đợi người?" Trình Dư Hạ nghiêng đầu nhìn Lộ Dương, rồi lại nhìn về phía trường học: "Người cậu đợi vẫn chưa ra sao?"

"Ừ." Lộ Dương nói: "Cô ấy bị ở lại trường."

"Ôi, tội nghiệp thế, lớp khác còn bị giữ lại lâu hơn lớp chúng ta."
Trình Dư Hạ nói: "Nhưng cậu phải đợi đến khi nào?" Nói xong, cô lại cắn một miếng bánh mì.

Lộ Dương nhìn Trình Dư Hạ: "Bây giờ không cần phải đợi nữa."

Trình Dư Hạ đang định hỏi lý do, thì ngay khi quay sang nhìn Lộ Dương, tất cả đèn đường hai bên đường bỗng sáng lên cùng một lúc.

Cô ngẩn người trong hai giây, với vẻ mặt tươi tắn, từ từ cắn một miếng bánh mì rồi hỏi: "Sao vậy?" Hỏi xong, cô còn ợ một tiếng.

Lộ Dương cũng hơi ngạc nhiên, nhưng nhanh chóng quay mắt về phía xe buýt đang đến. Anh nói: "Lúc ăn uống, tốt nhất không nên nói chuyện."

Trình Dư Hạ đáp: "Ừ."

Khi xe buýt đến, Trình Dư Hạ vừa đúng lúc ăn xong miếng bánh mì cuối cùng. Trên xe không đông người, hiếm khi có vài chỗ ngồi còn trống.

Trình Dư Hạ lên xe trước và tìm một chỗ ngồi, khi Lộ Dương đến gần, cô đang dựa vào lưng ghế trước rồi nói với anh: "Ngồi đây đi."

Lộ Dương không nói gì, chỉ đứng bên cạnh cô.

Trình Dư Hạ ngẩng đầu nhìn anh: "Giờ xe không đông người mà, còn nhiều ghế trống lắm." Ý cô là anh không cần phải nhường chỗ cho ai.

Lộ Dương nói: "Không phải, mà là tôi không quen ngồi như vậy."

Câu nói "không quen ngồi xe buýt" kiểu này, Trình Dư Hạ chỉ thấy trong các bộ phim tình cảm, là câu thoại kinh điển của những công tử nhà giàu.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, bỗng nhận ra rằng "không quen ngồi" có thể liên quan đến chiều cao của anh, chứ không phải là do gia thế.

Khoảng cách giữa các hàng ghế trên xe buýt thực sự khá hẹp, người có chiều cao hơi cao một chút cũng sẽ cảm thấy chật chội, huống chi Lộ Dương cao gần một mét tám.

Trình Dư Hạ nói: "Chúng ta chênh lệch chiều cao khoảng mười mấy centimet có lẽ là mười hai hoặc mười ba hả?"

"Là mười lăm centimet." Lộ Dương nói.

"Wow, cậu cao một mét bảy tám rồi?" Trình Dư Hạ ngạc nhiên nói: "Không trách được nhìn cậu cao hơn tôi nhiều như vậy."

Lộ Dương nhìn Trình Dư Hạ và hỏi: "Tôi cao hơn một chút không tốt sao?"

"Đương nhiên tốt rồi." Trình Dư Hạ nói: "Ở bên cạnh cậu người ta sẽ cảm thấy an toàn hơn."

Lộ Dương hỏi: "Còn cậu thì sao?"

"Tôi?" Trình Dư Hạ lập tức nói: "Tôi thì không được, tôi không thể mang lại cảm giác an toàn cho ai cả." Cô nghĩ Lộ Dương đang hỏi về cảm giác an toàn của người khác khi ở bên cạnh cô.

"....." Lộ Dương im lặng hai giây rồi chuyển chủ đề: "Gần đây cậu còn học thêm không?"

Trình Dư Hạ đáp: "Tôi với Tề Duyệt cùng Văn Tư Tư dự định tìm một nơi, cuối tuần hoặc chiều sau giờ học, chúng tôi có thể học cùng nhau, nhưng với kết quả học tập của tôi và Tề Duyệt, có lẽ chỉ có Văn Tư Tư mới có thể dạy tui thôi."

Nói xong câu đó, Trình Dư Hạ đã đến điểm dừng.

Cô nói lời tạm biệt với Lộ Dương và xuống xe, sau khi xuống xe, cô phát hiện Lộ Dương cũng đi theo.

Trình Dư Hạ không hỏi Lộ Dương tại sao lại xuống ở điểm dừng này, mà thẳng thắn hỏi: "Cậu định đưa tôi về nhà sao?"

Lộ Dương không phản bác, chỉ nói: "Muộn rồi, tôi sẽ đưa cậu đến cổng chính."

Trình Dư Hạ đã hoàn toàn quen với sự tự nhiên khi ở bên Lộ Dương, nhưng thái độ của anh lúc này rõ ràng khác so với những gì cô nhớ.

Dù sao từ bến xe đến cổng khu chung cư của Trình Dư Hạ cũng chỉ mất vài phút, nên cô không từ chối việc Lộ Dương đưa mình về.

Cửa sau của khu chung cư có một con phố chợ đêm, từ con phố này về khu chung cư thực sự gần hơn một chút. Trình Dư Hạ khi đi một mình sẽ không bao giờ đi qua đây vì phải đi qua một đoạn đường tối đen.

Trình Dư Hạ kéo cặp sách của Lộ Dương đang đi về phía con đường lớn, nói: "Chúng ta đi đường này đi."

Lộ Dương liếc nhìn về phía con đường nhỏ mà Trình Dư Hạ chỉ: "Cậu thường xuyên đi con đường này sao?"

Trình Dư Hạ lập tức lắc đầu: "Tôi không đi đâu, tôi ít khi đi

đường này lắm."

Hai người vừa đi vào con đường nhỏ, Trình Dư Hạ tiếp tục nói: "Phía sau vào buổi tối bán toàn đồ ăn ngon, có một quán bán mì cay rất ngon, còn có một bà bán kẹo dâu, kẹo dâu của bà vừa to, vừa tươi ngon lại rẻ, à đúng rồi, còn có một tiệm bánh xe đẩy rất chính thống..."

Lộ Dương kiên nhẫn lắng nghe cô kể xong, rồi nhẹ nhàng nói: "Cậu rất ít đi con đường này?"

Trình Dư Hạ nói: "Thỉnh thoảng tôi cũng đi qua cổng sau của khu chung cư để mua đồ mà." Bỗng nhiên cô ngửi thấy một mùi lạ, hỏi: "Cậu có ngửi thấy mùi gì lạ không?"

Lộ Dương cảnh giác nhìn sang hai bên bụi cây xanh dọc đường: "Mùi gì vậy?" Biểu cảm của anh ngay lập tức trở nên căng thẳng: "Mùi tanh của máu?"

Trình Dư Hạ giật mình, quay sang nhìn Lộ Dương: "Cậu cũng ngửi thấy à?"

Lộ Dương nhú mày, không nói thêm gì, nắm tay Trình Dư Hạ kéo nhanh rời khỏi khu vực đó.

Trình Dư Hạ nhận ra anh có vẻ nhạy cảm với mùi tanh của máu, đây là lần đầu tiên cô thấy anh hoảng loạn như vậy, hoàn toàn khác với hình ảnh mà cô nhớ về anh.

Thực ra con đường nhỏ phía sau đó không có đèn đường, nên thường xuyên có người giải quyết các vấn đề cá nhân trong bụi cây, thỉnh thoảng còn vút lại những thứ kỳ lạ. Trình Dư Hạ có khứu giác nhạy cảm, thường xuyên phàn nàn về mùi vị khi đi qua cùng Tế Duyệt.

Đây không phải lần đầu tiên cô ngửi thấy mùi máu ở đó. Lần

trước vào khoảng năm hai, cô nghe nói có người đã lợi dụng bóng tối để vớt nhiều nội tạng động vật không đạt tiêu chuẩn.

Trình Dư Hạ thực ra có chút sợ hãi khi một mình, và cô cũng sợ bóng tối nên việc nói rằng mình hiếm khi đi qua đó cũng là sự thật.

Cho đến khi Lộ Dương kéo Trình Dư Hạ đến một ngã ba, anh mới buông tay cô ra.

Trình Dư Hạ xoa xoa cổ tay nói: "Đừng lo, chắc lại có người vớt các loại thịt không đạt chuẩn ở đây rồi, trước đây cũng đã xảy ra chuyện tương tự."

Lộ Dương nhìn Trình Dư Hạ đang xoa xoa cổ tay: "Sau này cậu đừng đi đường đó một mình." Anh lại hỏi: "Có đau không?"

"Đau lắm." Trình Dư Hạ nhăn mặt, đưa tay ra nói: "Đã đỏ hết rồi, cậu xem." Da cô khá sáng, chỉ cần bị cào nhẹ hay gãi nhẹ cũng dễ để lại vết.

"Tôi không cố ý." Lộ Dương nhìn vết đỏ trên cổ tay Trình Dư Hạ do anh gây ra, lo lắng hỏi: "Còn đau không?"

Trình Dư Hạ thực sự thấy trên gương mặt hiện tại của Lộ Dương có cảm xúc mà cô chỉ thấy sau nửa năm nữa, cô bật cười khúc khích: "Chỉ đùa thôi, không đau chút nào đâu." Cô rút tay về, vui vẻ chỉ vào một cửa hàng không xa: "Cửa hàng đó mở rồi kìa, lần này đổi lại cậu mời tôi nhé."

Lộ Dương đi theo Trình Dư Hạ đến cửa hàng. Khi vào trong, ông chủ nhìn thấy họ thì ngay lập tức mỉm cười chào hỏi: "Hạ Hạ tan học rồi à?" Từ thái độ của ông chủ, có vẻ như Trình Dư Hạ thường xuyên đến đây.

"Tan học rồi à!" Trình Dư Hạ vui vẻ nói với ông chủ: "Mười cái

bánh xe, gói chung lại, rồi thêm một cái riềng nữa ạ."

Ông chủ đứng dậy, trước tiên đưa cho Trình Dư Hạ một cái bánh riềng, rồi vừa cho thêm mười cái vào túi, vừa nói: "Lần này sao lại mua nhiều vậy, ăn hết được không?"

Trình Dư Hạ gật đầu: "Ăn hết được ạ." Cô đưa cho ông chủ một thẻ thành viên: "Trừ tiền từ thẻ này ạ."

Ông chủ nói: "Được rồi."

Lộ Dương ngạc nhiên: "Không phải nói là tôi mời cậu sao?"

Trình Dư Hạ cười tươi rói, mắt lấp lánh nhìn Lộ Dương: "Làm sao bây giờ, thẻ đã quẹt rồi, lần sau cậu mời tôi nhé."

"Hạ Hạ này, của cháu đây." Ông chủ đưa thẻ và bánh cho Trình Dư Hạ

Trình Dư Hạ cảm ơn ông chủ, kéo Lộ Dương sang một bên rồi đưa mười cái bánh vào tay Lộ Dương: "Tôi biết cậu không thích ăn cái này, nhưng đây là dành cho bà ngoại của cậu, bà thích lắm đúng không?"

Lộ Dương có chút khó tin: "Mấy cái này... là mua cho bà ngoại tôi?"

Trình Dư Hạ nhìn Lộ Dương nói: "Ở bên đó không có bán, bà ngoại cũng thích nữa, hôm nay vừa tiện đường nên mang về cho bà đi."

"Trình Dư Hạ!"

Ngay lúc đó, từ hướng ngã ba đột nhiên có người gọi tên cô.

"Mẹ!" Trình Dư Hạ vui vẻ vẫy tay về phía đó, rồi nhỏ giọng với Lộ

Dương: "Đừng nói với mẹ tôi là tôi vừa ăn vặt nhé..." Cô vội vàng đưa cho Lộ Dương một cái bánh nữa: "Nếu không tôi sẽ gặp rắc rối đấy, biết không hả?"

Mẹ Trình đến gần, hỏi: "Đã đến cửa nhà rồi mà sao còn đứng đây làm gì?"

Trình Dự Hạ lập tức giới thiệu: "Đây là Lộ Dương, bạn học cùng lớp với con, mẹ đã gặp rồi đấy."

2599 words

02.09.2024

Chương 18: Fan cuồng

Editor: Chu

Nghe Trình Dư Hạ giới thiệu xong, mẹ Trình cười dịu dàng nhìn Lộ Dương: "Là bạn học của Hạ Hạ à." Nhìn vài giây, dường như bà không nhớ ra chỗ Trình Dư Hạ nói hai người từng gặp là ở đâu, nên nói: "Trí nhớ của dì không tốt lắm."

"Lộ Dương." Trình Dư Hạ nói: "Chính là cái bạn gặp trên sân thượng nhà cô cả đấy ạ, mẹ còn hỏi có phải cậu ấy bị con bắt nạt không."

Mẹ Trình nhớ ra: "À, là Tiểu Lộ đúng không, chào con chào con." Bà nhìn thứ Lộ Dương cầm trong tay, lại nhìn Trình Dư Hạ, rồi hỏi Lộ Dương: "Vừa rồi dì thấy con bé đưa cái gì đó cho con, có phải có lại bắt nạt con không vậy?"

Trình Dư Hạ tự mình oan cho bản thân: "Sao cô gái dịu dàng đáng yêu hoạt bát tốt bụng trong mắt mẹ lại trở thành một con nhỏ ác độc ức hiếp con trai thế ạ?"

Mẹ Trình hỏi lại: "Dịu dàng đáng yêu?"

Trình Dư Hạ gật đầu lia lịa.

Mẹ Trình lại hỏi tiếp: "Hoạt bát tốt bụng?"

Trình Dư Hạ lại gật đầu mấy cái.

Lúc này, Lộ Dương đột nhiên cười nói: "Dì đừng hiểu lầm, lần này đúng là cậu ấy không có bắt nạt con."

Trình Dư Hạ đắc ý nói: "Mẹ xem, con có làm gì cậu ấy đâu...." Đắc ý được một nửa, cô bỗng nhận ra có chỗ kỳ kỳ, hỏi lại: "Sao lại bảo là lần này không có bắt nạt, tôi có ức hiếp cậu hồi nào đâu?"

Mẹ Trình lôi Trình Dư Hạ đang giương nanh múa vuốt lại: "Được rồi được rồi, còn nói con không bắt nạt thằng bé." Bà nói với Lộ Dương: "Tiểu Lộ này, cũng trể rồi, con tranh thủ về mau đi, nếu không người nhà sẽ sốt ruột."

Trình Dư Hạ đang bị lôi đi vẫn không quên quay đầu lại liên tục, giải thích cho chính mình: "Ôi, khoan đã mẹ, hôm nay cậu ấy nhất định phải nói rõ ra là con bắt nạt cậu ấy khi nào."

"Được rồi, đừng có ăn hiếp bạn nữa." Mẹ Trình lập tức tung ra chiêu cuối: "Lúc mẹ tan làm có mua món đậu phụ khô con thích, buổi nói mẹ nói ba làm đậu phụ khô sốt mật ong cho con, chịu không?"

Nghe thấy đậu phụ khô sốt mật ong, Trình Dư Hạ lập tức ngoan ngoãn ôm lấy cánh tay mẹ Trình: "Dạ!"

Tuy rằng phần lớn các bữa cơm ở nhà Trình Dư Hạ đều là do mẹ cô nấu, nhưng thực ra tay nghề của ba mẹ cô đều cực kỳ đỉnh. Trước đây, mỗi lần cuối tuần về nhà ông bà ăn tiệc, ông bà và họ hàng thường bảo cô kén ăn từ nhỏ nên mới phát triển chậm hơn những đứa trẻ khác.

Kỳ thật không phải là cô kén ăn, mà là bị ba mẹ nuôi thành khẩu vị thế này, cũng vì thế mà cô chỉ chọn ăn có mùi vị hợp ý.

Mãi đến khi bắt đầu ăn cơm ở trường, cô mới từ từ sửa lại thói quen này.

Sáng hôm sau, cô cùng Tề Duyệt ăn sáng xong xuôi rồi đi đến trạm xe buýt. Trên đường đi, từ xa đã nhìn thấy chỗ ở ngã rẽ dẫn đến con đường nhỏ đang có một vài người đứng vây quanh.

Hai cô đi đến nơi thì nhìn thấy một người công nhân vệ sinh đang nói rằng bên trong có con mèo hay con chó gì đó, sau đó lại nghe thấy những người đang đứng xem nói nhỏ, mới biết là có người ngược đãi động vật, sau đó ném xác ở trong bụi cây trên đường này, thẳng đến sáng hôm nay, trong lúc người công nhân đi quét dọn đường phố thì phát hiện ra.

Lúc này, Trình Dư Hạ nhớ tới khi đi ngang qua chỗ này vào đêm qua, cô đã ngửi thấy mùi máu tươi.

Công nhân vệ sinh cẩn thận đặt túi nilon đen lên xe vận tải ven đường, sau đó cầm chổi quét dọn trên đất, vừa quét vừa nói với những người còn đứng lại: "Ác độc thật sự, mấy con vật nhỏ như vậy mà cũng đánh giết nó."

Có người thở dài, nói: "Có bất bình thì cũng vô dụng thôi chị, những chuyện thế này chẳng có ai quản lý cả."

Tề Duyệt kéo Trình Dư Hạ tiếp tục đi về phía trạm xe: "Gần đây tao có thấy người ta đưa tin, có người tổ chức một nhóm kiểu này, hơn nữa mỗi ngày đều có người trong nhóm đó livestream ngược đãi động vật nhỏ."

"Thiệt hay giả?" Trình Dư Hạ có chút không tin vào những lời mình nghe thấy.

"Có đưa trên tin tức." Tề Duyệt nói: "Có điều, may là đã có người báo cáo, người tổ chức ra nhóm đó cũng bị bắt giam hai ngày rồi."

Trình Dư Hạ nói: "Cũng may không phải kiểu đã báo cáo mà vẫn không có ai xử lý."

Tề Duyệt nói: "Đúng vậy, dù sao cũng phải có người đứng ra đòi lại công bằng có những sinh mệnh nhỏ ấy." Nhìn thoáng qua phía sau, cô nàng bỗng kéo Trình Dư Hạ chạy nhanh hơn: "Xe tới rồi, nhanh lên."

Sau khi lên xe buýt, Tề Duyệt vừa quét mắt đã nhìn thấy Lộ Dương - người cao hơn rất nhiều người khác một cái đầu.

Cô nàng kéo Trình Dư Hạ đi đến cạnh Lộ Dương, để Trình Dư Hạ đứng bên tay phải mình, vị trí giữa cô nàng và Lộ Dương: "Hạ Hạ, mày đứng đây đi."

Trình Dư Hạ không có thói quen ngẩng đầu tìm chỗ đứng sau khi lên xe buýt, nên đến khi nghe thấy Tề Duyệt chào hỏi Lộ Dương, cô mới phát hiện hoá ra đứng bên phải mình là anh.

Tề Duyệt nói: "Trùng hợp ghê, hình như tụi mình luôn gặp nhau trên cùng một chuyến xe."

Trình Dư Hạ ngược mặt nhìn Lộ Dương, cười nói: "Buổi sáng tốt lành." Cô hoàn toàn quên tuốt chuyện hôm qua mình so đo bản thân đã ức hiếp anh khi nào ra sau đầu.

Lộ Dương đáp: "Ừ, buổi sáng tốt lành."

Chào hỏi xong, Tề Duyệt bắt đầu kể với Trình Dư Hạ về việc hôm qua cô nàng và Văn Tư Tư đi tìm chỗ ở gần đây.

Tề Duyệt hỏi: "Mày biết quán cafe ở tòa nhà cạnh siêu thị nhỉ?"

Trình Dư Hạ nói: "Biết á, là chỗ có nguyên cái ban công siêu to siêu khổng lồ bên ngoài chứ gì."

"Chính là chỗ đó." Dường như Tề Duyệt rất phấn khích: "Tao có thương lượng với anh chủ ở đó rồi, anh ấy đồng ý cho tụi mình

mượn chỗ ngồi ngoài ban công của quán."

Trình Dư Hạ hỏi: "Tụi mày thương lượng bằng cách nào mà khiến chủ quán đồng ý dễ dàng vậy?"

Tề Duyệt nói bằng giọng điệu tự hào: "Có gì khó đâu, tao nói với anh ấy nếu không đồng ý tao sẽ thuê lại chỗ đó luôn." Phong cách làm việc phản ánh rõ câu nói không có tiền là không làm được việc gì.

"Đắt không đó?" Trình Dư Hạ áp lại gần Tề Duyệt để nói: "Nếu ba đứa mình chia đều ra vẫn đắt, không ấy đi tìm thêm nơi khác đi."

Tề Duyệt nói: "Vốn là tao định bảo thuê lại, nhưng anh trai kia không chịu, anh ấy nói chỉ cần mỗi lần tụi mình đến đó đều gọi nước ở quán là được."

Trình Dư Hạ kinh hỉ nói: "Tốt vậy à."

Xe đột nhiên phanh lại, Trình Dư Hạ đang nghiêng người nói chuyện với Tề Duyệt suýt nữa đã ngã nhào lên người cô nàng, hên là có Lộ Dương đứng bên phải nhanh tay lẹ mắt giữ kịp cánh tay cô.

Trình Dư Hạ hết hồn vỗ ngực mấy cái, nói với Lộ Dương: "Cảm ơn nha, cậu đã cứu tôi hai lần rồi."

Lúc này chợt nghe thấy bác tài xế phía trước mở cửa sổ xe và lớn giọng quở trách ra bên ngoài: "Anh đã chạy xe máy trên làn đường của xe ô tô mà còn chạy ngược chiều, chán sống phải không?"

Trình Dư Hạ không nghe thấy người bên ngoài nói gì, cô cầm lấy tay vịn, ngẩng đầu nói với Lộ Dương: "Tôi vịn được rồi."

Lộ Dương nhìn chăm chú, chờ đến khi Trình Dư Hạ đã đứng vững mới buông cánh tay cô ra.

Vừa buông ra mấy giây, anh tức khắc nhìn thấy vị trí trên cánh tay bị anh nắm lấy từ từ nổi lên dấu tay màu đỏ nhạt.

Tề Duyệt bất lực, nói: "Tao nói rồi mà, cảm giác cân bằng của mày tệ cực kỳ luôn á."

Trình Dư Hạ đáp lại: "Lúc nhỏ tao từng giành được chức quán quân đi cầu đơn một người đó."

Tề Duyệt đờ xuống ý cười trong mắt: "Cho xin đi, có ai mà lấy chuyện hồi ở nhà trẻ ra khoe đâu."

Trình Dư Hạ nói một cách tự tin: "Tao nè."

Xe buýt dừng lại tầm một hai phút, trên xe đã ồn ào vang lên tiếng thúc giục nhanh chóng khởi hành, nhưng vừa chạy được vài mét, bỗng nghe thấy phía sau vang lên tiếng thắng xe chói tai cùng với tiếng va chạm.

Nghiêng người nhìn cửa sổ xe phía sau, là một chiếc xe hơi màu đen đựng phải một chiếc xe máy, một cô gái trẻ nằm ngửa cạnh bên xe, nhìn từ hướng xe máy ngã xuống, cô gái kia đã đi ngược chiều.

Nghe thấy giọng nói Tề Duyệt bên tay: "Sao lại đi ngược chiều vậy chèn, mong là không bị thương nặng."

Xe buýt đi xa, đứng ở góc độ này, tầm mắt của Trình Dư Hạ bị Lộ Dương đứng bên phải chặn lại gần hết, cô ngẩng đầu lên nhìn Lộ Dương, lại phát hiện Lộ Dương đang nhìn mình chăm chú.

Mà vẻ mặt của anh khiến Trình Dư Hạ cảm giác rằng, anh chính là Lộ Dương của một năm sau, đó là Lộ Dương đã tỏ tình với cô

và luôn nhìn cô bằng ánh mắt thoả mãn.

Song, suy nghĩ của cô không thực tế tí nào, Lộ Dương hiện giờ cùng lắm chỉ xem cô là bạn học, cũng có thể là một người bạn học khá "đặc biệt", bởi vì cô luôn chủ động bắt chuyện với anh, thỉnh thoảng còn lỡ miệng nói những lời như thể bản thân biết rất nhiều thứ về anh. Lúc hai người ở cạnh nhau cũng xử lý rất tự nhiên, giống như không biết từ xa lạ đến thân quen cần phải trải qua một quá trình.

Nhớ lại những hành động của mình, Trình Dư Hạ chợt nhận ra, với việc bản thân hiểu rõ ràng về đời tư của một người như vậy, nếu đặt vào trường hợp người đó là một diễn viên hay idol, e rằng cô đã sẽ bị hiểu lầm là một nhõ "fan cuồng", hơn nữa cô còn biết nhà anh ở đây, trong nhà có mấy người, thậm chí mấy hôm trước còn chụp vài bức ảnh riêng tư của anh.

Nghĩ như vậy, "fan cuồng" Trình Dư Hạ có chút xấu hổ, mỉm cười với Lộ Dương: "Ngại quá, lần sau có chụp ảnh tôi nhất định sẽ hỏi ý cậu trước rồi mới chụp."

"Là sao?" Lộ Dương nghe xong câu nói kỳ lạ của cô, cả người đều cảm thấy khó hiểu.

Tề Duyệt đứng bên cạnh bắt đầu giải thích giúp Trình Dư Hạ: "Ý là Hạ Hạ là sau này sẽ không chụp lên cậu nữa, nó định chụp cậu một cách công khai."

Trình Dư Hạ giơ ngón cái với Tề Duyệt: "Chỉ có mày là hiểu tao nhất."

Tề Duyệt lẩm bẩm thành tiếng: "Muốn theo đuổi thì cứ theo đi, lòng và lòng vòng làm chi không biết..."

Trình Dư Hạ lập tức che kín miệng Tề Duyệt: "Đang lớp mười hai bạn học Tề Duyệt ơi, là lớp mười hai đó."

Tề Duyệt gỡ tay Trình Dư Hạ ra, ấn nó trên tay vịn rồi nói: "Mày 18 tuổi rồi đó Trình Dư Hạ, 18 rồi chứ còn nhỏ đâu." Hỏi cô: "Chẳng lẽ 18 tuổi mà còn chưa được biết thích là gì hả? Với lại, việc đơn thuần thích một người cũng là bình thường mà?"

Trình Dư Hạ nói thẳng: "Đúng vậy, tao cảm thấy mày nói rất hợp lý."

Tề Duyệt hỏi: "Thế vừa rồi mày cố tình nhấn mạnh ba chữ lớp mười hai với tao là có ý gì?"

Trình Dư Hạ tiến đến trước mặt Tề Duyệt, nhỏ giọng nói: "Không phải tao đã nói với mày rằng, sau khi kết thúc năm lớp mười hai thì nhớ nhắc tao...." Cô nháy mắt, ra hiệu với Tề Duyệt: "Tốt nghiệp xong nhớ nhắc tao về chuyện kia đó..."

"À à!" Tề Duyệt tỉnh ngộ: "Cho nên mày muốn sau khi tốt nghiệp mới... tao hiểu rồi, sao mày không nói cho tao biết sớm chút." Về mặt cô nàng cực kỳ hối hận.

Tuy nhiên, cô nàng cũng nhanh chóng sửa lại: "Nhưng cũng chỉ là thảo luận về chuyện yêu đương ở tuổi 18 thôi mà, cũng chả có sao nhĩ kkk..."

Trình Dư Hạ mắc cỡ quan sát vẻ mặt của Lộ Dương thế nào, thấy Tề Duyệt xấu hổ cười hahaha, cô cũng xấu hổ cười hahaha theo, nói: "Đúng đúng, đương nhiên là không sao rồi."

Thật ra có thể nào đi nữa, tuy rằng đã bước sang tuổi 18 của lớp mười hai, nhưng việc thẳng thắn nói ra hai chữ "Thích cậu" này, vẫn luôn là đề tài nhạy đối với người nhà, thầy cô ở trường và cả bạn học.

Nói chung, bây giờ chưa phải là thời điểm thích hợp.

Trình Dư Hạ và Tề Duyệt bên này chỉ quan tâm đến sự xấu hổ của mình mà không hay biết rằng, sau khi Lộ Dương nghe thấy Tề Duyệt xúi Trình Dư Hạ "Muốn theo đuổi thì cứ theo", anh đã nghiêng mặt về một bên, trong khoảnh khắc ấy, tai anh đột nhiên đỏ bừng.

2446 words

04.09.2024

Chương 19: Hà Ninh

Editor: Sel

Chiều hôm đó sau khi tan học, Trình Dư Hạ và Tề Duyệt đã rủ Văn Tư Tư và mọi người cùng đi xe.

Khi họ chưa ra khỏi lớp học, Tề Duyệt bỗng quay lại nói với vào trong lớp: "Lộ Dương, Tống Tân, đợi ở bến xe nhé."

Văn Tư Tư thắc mắc: "Ừa, bọn họ đợi làm gì?"

Ba người vừa đi ra khỏi trường, Tề Duyệt vừa giải thích: "À, tao quên nói, nhóm học của chúng ta có mời cả Lộ Dương tham gia nữa."

Trình Dư Hạ ngạc nhiên: "Lúc nào vậy?" Cô thực sự không biết Tề Duyệt đã hẹn Lộ Dương đi học nhóm từ khi nào.

Tề Duyệt đáp: "Giờ ra chơi lúc này xuống văn phòng ấy."

"Có ba phút thôi mà." Trình Dư Hạ không tin nổi, nhìn Tề Duyệt: "Vậy trong ba phút đó mày không chỉ mời Lộ Dương mà còn mời cả Tống Tân sao?"

"Tao không mời Tống Tân." Tề Duyệt nói: "Tống Tân nghe thấy tao hỏi Lộ Dương có tham gia nhóm học không, thì tự nhiên nói cũng muốn tham gia, nên tao nghĩ thêm một người học giỏi như Văn Tư Tư sẽ đỡ vất vả hơn cho hai chúng ta, nên tao đồng ý luôn."

Trình Dư Hạ cảm thán: "Lớp trưởng đúng là quá chăm chỉ, hề có chuyện gì liên quan đến học hành là cậu ấy đều tham gia."

Văn Tư Tư nói: "Đúng thế, như các cuộc thi Toán, Vật lý quốc gia cho học sinh trung học, hay cuộc thi viết luận và thi nói tiếng Anh do trường tổ chức, hầu như cậu ấy đều tham gia."

Tề Duyệt đáp: "Đúng là học sinh xuất sắc có khác." Rồi đột nhiên hỏi Văn Tư Tư: "Sao mày biết rõ Tống Tân đã tham gia những cuộc thi nào thế?"

"Không... không có gì đâu," Văn Tư Tư đáp ứng, "Tao cũng... cũng định đăng ký tham gia nên chú ý xem bạn nào trong lớp đã ghi danh thôi mà." Nói xong mà vẫn lắp bắp đến ba lần.

Trình Dư Hạ và Tề Duyệt liếc nhau cười: "Ồ~, đặc biệt chú ý một chút đấy nhỉ?"

Văn Tư Tư đẩy nhẹ Tề Duyệt đứng cạnh mình: "Ai da, tao chỉ nhìn qua thôi mà."

Tề Duyệt vẫn không buông tha, tiếp tục trêu: "Thì chỉ nhìn qua một chút thôi mà, bọn tao có nói gì đâu, mày đừng đỏ mặt thế chứ."

Hai bên đường là những hàng cây ngô đồng che khuất ánh mặt trời, chỉ để lại những tia sáng lấp lánh xuyên qua kẽ lá.

Phía trước, Tề Duyệt và Văn Tư Tư vừa cười vừa đùa, chạy đuổi nhau ra xa. Con đường này là lối ra vào của trường, vì vậy dọc đường vẫn có vô số những cảnh tượng về tuổi thanh xuân tương tự diễn ra.

Trình Dư Hạ nhìn những tia sáng rơi xuống, chợt nghĩ rằng chúng đã từng chạm qua vô số gương mặt trẻ trung.

Nhiều người thích hoài niệm về tuổi thanh xuân, nhưng bây giờ Trình Dư Hạ lại đang thực sự sống lại năm cuối cấp này. Khi nhìn thấy những cảnh tượng trước mắt, cô không khỏi cảm thấy xúc động hơn so với năm năm trước.

Cô lấy điện thoại ra, chụp vài tấm ảnh xa xa của con đường. Những bức ảnh này, năm năm trước trong ký ức của cô không hề tồn tại, nên có lẽ khi trở về năm năm sau, chúng cũng sẽ không còn lại gì.

"Ê, cẩn thận đấy!"

Trình Dư Hạ vừa tắt điện thoại thì bất ngờ bị một người đi ngược từ phía sau va vào vai. Người đi lùi đó rõ ràng không ngờ sẽ đụng phải ai, nên biểu cảm có phần ngạc nhiên: "Xin lỗi, không thấy cậu đứng đây, cậu đứng đây làm gì vậy?"

Trình Dư Hạ ôm vai, nói: "Tôi đang chụp ảnh thôi." Cô không hiểu tại sao cậu ta lại hỏi cô đang đứng đây làm gì, rõ ràng cô đang đứng ngay ngắn trên vỉa hè, còn cậu ta thì lại đi lùi nên mới va vào cô. Vậy mà giọng điệu của cậu ta lại giống như cô không nên đứng ở đây.

"Cậu đang chụp ảnh à?" Người va vào cô hỏi: "Cảnh này có gì mà chụp, cậu chụp mấy cái cây này à?"

Hai người bạn đi cùng cậu ta gọi: "Cậu quan tâm người ta chụp gì làm gì, đi thôi."

Trình Dư Hạ không để ý đến cậu ta nữa, rồi tiếp tục bước về phía Tề Duyệt và Văn Tư Tư.

Đi chưa được bao xa, người va vào cô và hai người bạn của cậu ta cũng theo sau.

Cậu ta nói: "Tôi nhìn cậu quen lắm."

"Ồ." Trình Dư Hạ đáp: "Cậu thấy quen vì chúng ta học cùng một trường cấp ba thôi."

Hai người bạn của cậu ta cười nói: "Tôi đã nói mà, cách tán tỉnh cũ rích của cậu không ăn thua đâu. Lại còn nói là bạn mẫu giáo nữa, ai còn nhớ được bạn học mẫu giáo trông thế nào chứ."

Người va vào cô có vẻ hơi gấp, đưa tay ra chặn trước mặt cô và hỏi: "Cậu là Trình Dư Hạ đúng không?"

Trình Dư Hạ dừng lại nhìn cậu ta: "Đúng, tôi là Trình Dư Hạ." Cô nhìn kỹ thêm lần nữa nhưng vẫn không nhớ ra cậu ta là ai. Cô định bước tiếp nhưng hành động của cậu ta như muốn đưa tay ra để giữ cô lại. Đúng lúc đó bỗng có người vươn tay ra chặn giúp cô.

Trình Dư Hạ quay đầu nhìn, hóa ra là Lộ Dương và Tống Tân.

Lộ Dương bước lên trước, kéo Trình Dư Hạ ra sau lưng mình và hỏi: "Có chuyện gì?"

Người va vào Trình Dư Hạ nói: "Tôi là Hà Ninh, hồi mẫu giáo cậu từng giúp tôi đánh nhau mà!"

"Bọn tôi không định gây rắc rối cho cô ấy đâu, anh bạn à..." Hai người bạn của cậu ta vội vàng giải thích với Lộ Dương: "Hai người họ thực sự quen nhau đấy, cậu nghe Hà Ninh nói đã."

Trình Dư Hạ thò đầu ra hỏi: "Cậu là Hà Ninh?"

Thực ra cái tên Hà Ninh cô không nhớ rõ lắm, nhưng khi cậu ta nói cô từng giúp cậu ta đánh nhau, điều đó ngay lập tức khiến cô nhớ lại sự việc đó.

Lúc nhỏ, Trình Dư Hạ không thường xuyên "đánh nhau" giúp người khác, lần ở mẫu giáo đó là vì cô không thể chịu nổi việc mấy cậu bé khác cứ kéo tóc tết của Hà Ninh.

Dù bây giờ cô đã quên mất đó là phong tục ở đâu, nói rằng trẻ con trước bao nhiêu tuổi đều phải để tóc tết, nhưng cô vẫn nhớ như in rằng Hà Ninh hồi mẫu giáo trông đặc biệt xinh xắn.

Làn da trắng mịn, đôi mắt to và hàng mi dài, trong nhận thức của Trình Dư Hạ, ban đầu cô thực sự đã nghĩ cậu ta là một cô bé và chơi cùng cậu ta như bạn gái.

Cho đến khi mấy cậu bé đó không chỉ giật bím tóc của cậu mà còn gọi cậu là "bé trai mặc váy," Trình Dư Hạ mới biết Hà Ninh thực ra là con trai. Khi đó, cậu ta còn rất nhút nhát, bị bắt nạt cũng không bao giờ dám kể với giáo viên.

Có lần trong giờ thủ công, Hà Ninh cùng nhóm với mấy cậu bé thường hay bắt nạt, mà nhóm của Trình Dư Hạ lại ngồi ngay cạnh. Khi đó, cô đang xé giấy hoa mềm, thì bỗng nghe thấy tiếng ồn từ nhóm bên cạnh.

Nhìn sang, Trình Dư Hạ thấy một cậu bé ngồi cạnh Hà Ninh đang khoe khoang với bạn bè đối diện về việc cậu ta đang nắm trong tay bím tóc của Hà Ninh, trong khi Hà Ninh đã đau đến mức mặt tái nhợt.

Trình Dư Hạ bước qua Hà Ninh và bảo cậu bé kia đừng bắt nạt bạn mình nữa. Nhưng cậu ta không những không thả tay, mà còn làm mặt xấu với Trình Dư Hạ rồi dùng lực giật mạnh bím tóc của Hà Ninh xuống.

Hà Ninh kêu lên đau đớn, nước mắt to như những hạt mưa rơi xuống. Nhưng vì giờ thủ công vốn đã ồn ào nên giáo viên không hề nghe thấy tiếng động từ phía họ.

Trình Dư Hạ nhiều lần bảo cậu bé kia nếu không buông tay thì cô sẽ gọi giáo viên. Nhưng cậu ta chẳng sợ gì, thậm chí còn tự mân vung vẩy bím tóc trong tay mình.

Không thể nhịn được nữa, cô bỏ dở việc làm thủ công, nắm chặt nắm đấm nhỏ của mình rồi đi về phía cậu bé kia với sự quyết tâm.

Nhưng chưa kịp ra tay, cậu bé đó đã đứng bật dậy và đẩy cô ngã xuống đất.

Trình Dư Hạ không khóc cũng không kêu la, cô lập tức đứng dậy và nắm chặt nắm đấm nhỏ, đấm một phát vào ngực cậu bé kia.

Câu chuyện là như thế, cuối cùng, khi hai người họ chỉ mới bắt đầu xô đẩy nhau, giáo viên đã đến kịp thời và tách họ ra.

Trình Dư Hạ nhìn Hà Ninh bây giờ, đôi mắt cậu ta vẫn to tròn nhưng làn da thì không còn trắng như trước nữa.

"Đúng rồi, tôi là Hà Ninh đây," Hà Ninh vui mừng nói: "Cậu nhớ ra rồi đúng không?"

Lộ Dương đã lùi lại để đứng bên cạnh Trình Dư Hạ, nhưng ánh mắt vẫn dừng lại trên Hà Ninh, người đang hào hứng nói chuyện với cô.

Hà Ninh nói: "Lần trước tôi còn nhìn thấy cậu nhưng lại không chắc chắn đó là cậu, hóa ra đúng là cậu thật!"

Trình Dư Hạ hỏi: "Cậu mới chuyển trường đến đây à?"

Hà Ninh cười tươi sáng: "Làm gì có chuyện đó, tôi học cấp ba ở đây suốt mà."

Trình Dư Hạ cười đáp: "Chắc là do tôi không nhận ra cậu, cậu

thay đổi nhiều so với lúc nhỏ quá."

"Cậu thì chẳng thay đổi gì nhiều," Hà Ninh tiến lại gần và chăm chú nhìn Trình Dư Hạ: "Tôi nhận ra cậu ngay từ cái nhìn đầu tiên, nhưng lại không dám chắc chắn."

"Là ai vậy?" Khi đó, Tề Duyệt và Văn Tư Tư đã quay lại. Tề Duyệt quan sát một lượt Hà Ninh và hai người bạn của cậu ta rồi hỏi: "Nói chuyện hay gây sự đây?"

"Chúng tôi quen nhau mà." Hà Ninh nói: "Tôi với Trình Dư Hạ từng học chung với nhau."

Tề Duyệt nhìn Hà Ninh: "Từng học chung với Hạ Hạ? Thế sao tôi lại không biết cậu?"

Bảy tám người vây quanh nhau trên vỉa hè như vậy, khiến ai đi ngang qua cũng tò mò nhìn lại.

Trình Dư Hạ nói với Tề Duyệt: "Đây là bạn học hồi mẫu giáo với tao, đương nhiên mày không biết rồi." Sau đó nói với Hà Ninh: "Xin lỗi cậu nhé Hà Ninh, giờ tụi tôi có việc phải đi trước rồi."

Hà Ninh: "Ok, cậu học lớp nào vậy, hôm nào tôi sẽ đến tìm cậu chơi."

Sau khi hai nhóm người tách ra, Tề Duyệt ngạc nhiên nói: "Bạn học từ mẫu giáo mà vẫn nhận ra mày hả? Chuyện hồi mẫu giáo tao còn quên sạch rồi."

Trình Dư Hạ nói: "Có lẽ cậu ta có ấn tượng sâu sắc với tao quá. Chắc hồi đó thấy tao xông đến đánh người nên bị dọa sợ, hồi đó cậu ta nhát gan lắm, chưa thấy ai đánh nhau trước mặt bao giờ thì phải."

Tề Duyệt hỏi: "Hóa ra mày thích lo chuyện bao đồng từ bé hả?"

Thế từ nhỏ đến lớn mày đắc tội bao nhiêu người rồi?"

Trình Dư Hạ cười nói: "Mày nói như thế tao là con nhỏ hư đốn vậy. Tao chỉ giúp người thôi chứ con người tao yêu hoà bình lắm."

Tề Duyệt bĩu môi: "Mày thắng thì mới nói yêu hòa bình chứ gì?"

Trình Dư Hạ gật đầu: "Còn thua thì gọi là cố gắng để cải thiện."

"Xe đến rồi." Văn Tư Tư thông báo.

Năm người họ đến một quán cà phê, khi ông chủ phía sau quầy nhìn thấy Tề Duyệt, liền lập tức chào hỏi, "Anh đã giữ chỗ ở bàn dài cạnh bên ngoài cho các em rồi. Các em cứ ngồi đó đi, anh còn chút việc phải làm nên không tiếp đón được." Nhìn ông chủ có vẻ như không lớn tuổi lắm.

Sau khi cảm ơn, họ đi đến bàn dài mà ông chủ đã chỉ.

Khi ngồi xuống, trước mắt họ là đủ loại cây xanh, mỗi chậu cây đều xanh tươi và tràn đầy sức sống. Trình Dư Hạ nghĩ rằng nếu không phải người chăm sóc đặc biệt tận tâm thì chắc chắn những cây này được thay thế thường xuyên.

Ban công không có khách, tầm nhìn thoáng đãng, không khí trong lành. Dù là ngoài trời nhưng cũng khá yên tĩnh, quả thật là một nơi lý tưởng để học tập.

2257 words

06.09.2024

Chương 20: Trình Dư Hạ quyến rũ Lộ Dương

Editor: Sel

Khi giữa chừng không bận rộn, ông chủ mang đến bàn của họ vài ly nước ép và một ít bánh ngọt nhỏ, rồi nói: "Mấy em có muốn nghỉ ngơi một chút không?"

Trình Dư Hạ ngồi im không dám lên tiếng, chỉ ngồi bên cạnh Lộ Dương, nhìn anh nghiêm túc giúp cô sửa bản kế hoạch học tập.

Tề Duyệt và Văn Tư Tư nhận đồ từ tay ông chủ, Tề Duyệt rút điện thoại ra hỏi: "Mấy thứ này tổng cộng bao nhiêu tiền để em chuyển khoản cho anh?"

Ông chủ nói: "25 tệ."

"25 tệ?" Tề Duyệt chỉ vào đồng đồ trên bàn và hỏi: "25 tệ một món sao?"

Ông chủ kéo một cái ghế ngồi xuống ghế đơn bên cạnh bàn và nói: "Em nghĩ đây là tiệm chặt chém à? Là năm ly nước ép tổng cộng 25 tệ, trái cây này đều là tôi mua sáng nay, tôi đã giảm giá cho mấy em rồi, không thể rẻ hơn nữa đâu."

Tề Duyệt nói: "Không sao đâu, không cần giảm giá. Chúng em sau này còn thường xuyên đến đây mà, cứ tính giá bình thường của tiệm thôi, không thể để lần nào anh cũng lỗ vốn được."

Ông chủ cười nói: "Giá anh đang tính cho mấy em đã rất hợp lý

rồi, em đừng ngây thơ quá. Anh làm ăn thì làm sao để mình bị lỗ được, mà anh có chuyện muốn nhờ mấy em giúp đây."

"Chuyện gì ạ?" Tề Duyệt tò mò hỏi.

Ông chủ chỉ vào những chiếc bánh ngọt và nói: "Tiệm bọn anh chuẩn bị chọn thêm ba món tráng miệng để đưa vào thực đơn, muốn nhờ mấy em nếm thử xem hương vị thế nào."

Tề Duyệt đáp: "Cái này gọi là nhờ giúp sao? Đây chẳng phải là chúng em được hời à?"

Ông chủ nói: "Chủ yếu là sau này tiệm bọn anh sẽ thường xuyên thay đổi hương vị mới, nếu mấy em đồng ý thì sau này sẽ còn nhiều lần nhờ mấy em thử và góp ý nếu có chỗ nào chưa được."

"Tất nhiên là không vấn đề gì rồi!" Tề Duyệt ngay lập tức quay sang Văn Tư Tư ngồi bên cạnh mình và nói: "Tư Tư, thử món tráng miệng là sở trường của mày mà!"

"Xin lỗi một chút." Lúc này, Tống Tân ngồi bên cạnh lên tiếng: "Theo quan sát của tôi hình như tiệm này không chỉ nhắm đến đối tượng học sinh, liệu ý kiến của chúng tôi có mang lại giá trị tham khảo cho anh không?"

Ông chủ nói: "Tráng miệng thì chủ yếu phải phù hợp với khẩu vị đại chúng. Nếu chỉ nhắm đến một nhóm tuổi hoặc một loại người nhất định thì không phải là làm kinh doanh mà là làm theo cá tính rồi. Ai mở tiệm mà chẳng muốn kiếm nhiều tiền hơn?" Phải nói rằng đó thực sự là một câu nói rất có lý.

Một bên thử tráng miệng rất vui vẻ, còn bên kia thì sửa kế hoạch rất nghiêm túc.

Lộ Dương dùng bút đỏ khoanh tròn phần thời gian ở một phần năm đầu của kế hoạch và nói với Trình Dư Hạ: "Khoảng thời

gian này lớp 12 chưa quá căng thẳng, cậu có thể tranh thủ ôn lại kiến thức lớp 10 và 11."

"Dùng chút thời gian này để ôn hết tất cả kiến thức đã học từ lớp 10 đến lớp 11 sao?" Trình Dư Hạ kinh ngạc nhìn Lộ Dương: "Cậu nghĩ tôi làm được à?"

Lộ Dương nói: "Chỉ ôn những phần quan trọng thôi, với cậu thì không khó đâu."

Trình Dư Hạ chống cằm, vẻ mặt chán nản: "Cậu tin tôi còn hơn tôi tin vào bản thân nữa."

"Không phải vậy." Lộ Dương quay lại nhìn chăm chăm Trình Dư Hạ: "Tôi tự tin vào bản thân hơn."

Trình Dư Hạ nheo mắt, tinh quái nhìn Lộ Dương: "Thật sao?"

Lộ Dương bỗng chuyển ánh mắt trở lại bảng kế hoạch: "Tôi tin rằng cậu sẽ không đùa giỡn với kỳ thi đại học đâu."

Trình Dư Hạ đột nhiên cười: "Không hiểu sao tôi lại có cảm giác như cậu hiểu rất rõ về tôi."

Lúc này, Tề Duyệt từ phía đối diện cúi người lại gần trước mặt Trình Dư Hạ và nói: "Có thể hiểu mày hơn cả tao không?"

Trình Dư Hạ đẩy nhẹ Tề Duyệt, người đang ghé sát trán mình: "Chắc chắn là không rồi, ai có thể hiểu tao hơn mày chứ."

Tề Duyệt đưa một miếng bánh mousse xoài cho Trình Dư Hạ và nói: "Tốt lắm, câu trả lời này làm tao rất hài lòng. Lát nữa hãy sữa, mày cũng thử món này đi."

Sau này, khi họ đã quen thân với ông chủ quán, mới biết rằng những món tráng miệng nhỏ này đều do bạn gái của ông chủ tự

tay làm. Anh ấy đã mở quán cà phê này ngay sau khi tốt nghiệp, trong quán không có nhiều người, chỉ có hai nhân viên, cộng thêm ông chủ và bạn gái anh ấy, tổng cộng bốn người.

Tuy nhiên, Trình Dư Hạ và các bạn đã đến đây nhiều lần nhưng hiếm khi gặp được bạn gái của ông chủ. Phần lớn thời gian cô ấy đều ở trong bếp làm đồ ngọt, chỉ khi nào quán quá bận rộn hoặc có nhân viên xin nghỉ thì cô ấy mới ra phía trước giúp đỡ.

Nhưng quán cà phê này rất ít khi bận rộn, vì vậy số lần họ gặp cô ấy có thể đếm trên đầu ngón tay, thậm chí họ chưa từng nói chuyện với cô ấy lần nào.

Trước đây Trình Dư Hạ hầu như không đến quán cafe này, nhưng cô nhớ nó mới chỉ mở được một, hai năm, nghĩa là ông chủ quán chỉ lớn hơn tụi cô mấy tuổi. Không lạ gì khi lần đầu gặp mặt cô đã cảm thấy ông chủ không nhiều tuổi lắm.

Khoảng ba đến bốn tuần sau, nhóm học tập năm người của họ bắt đầu có người nghỉ học xen kẽ.

Có lẽ do nhà Trình Dư Hạ không có việc gì đặc biệt cần đến cô, nên cô thậm chí còn không tìm được lý do phù hợp để xin nghỉ.

Ông bà ngoại của Tề Duyệt đặc biệt từ thành phố khác đến thăm cô nàng, nên cô nàng đã cùng họ đi tham quan các điểm du lịch từ sáng sớm.

Còn bố mẹ của Văn Tư Tư lại phải tăng ca vào cuối tuần này, nên trách nhiệm chăm sóc em gái năm tuổi rơi vào tay cô nàng.

Tống Tân đã hứa sẽ đến thăm ông nội vào tuần này, vì vậy cậu ấy cũng không đến được.

Vì thế, vào ngày Chủ nhật này, nhóm học tập của họ chỉ còn lại Trình Dư Hạ và Lộ Dương.

Khi đến quán cà phê, Trình Dư Hạ vừa kịp nhìn thấy ông chủ quán cầm máy ảnh chụp hình những món tráng miệng trên bàn gần cửa sổ, còn bạn gái của anh ấy thì đang giúp bày biện.

Cô không thấy họ nói chuyện với nhau, có vẻ như khi cần trao đổi, họ dùng ngôn ngữ ký hiệu.

Hôm nay Trình Dư Hạ đến sớm hơn Lộ Dương một chút. Cô vừa ăn sáng xong chưa kịp tiêu hóa đã bị mẹ giục ra khỏi nhà.

Từ khi kết quả kỳ thi tháng vừa qua được mang về nhà, hể Trình Dư Hạ ở nhà, bố mẹ cô, người thì đọc sách, người thì viết giáo án, cả hai đều không xem phim hay bật âm thanh trên điện thoại nữa. Bầu không khí học tập trong nhà căng thẳng đến mức ngay cả một con muỗi bay qua cũng phải ngoan ngoãn ngồi vào chỗ mà học bài.

Vì vậy khi nghe Trình Dư Hạ nói rằng cô và Tề Duyệt cùng một vài bạn học khác sẽ dành thời gian rảnh để học cùng nhau, mẹ cô đã giơ cả hai tay đồng ý.

Và thế là sau khi vừa ăn sáng xong, Trình Dư Hạ bị "hai tay đồng ý" của mẹ đẩy ra khỏi nhà.

Cô bước vào quán mỉm cười chào hỏi họ: "Chào anh chị, trưa nay lại làm phiền anh chị nữa rồi ạ."

Trình Dư Hạ có gương mặt hơi giống khuôn mặt trái xoan, nhưng vì má có chút bầu bĩnh nên trông vẫn hơi tròn. Dù khi cười đôi mắt cong cong, nhưng hình dáng mắt lại di truyền từ mẹ cô với đôi mắt hạnh tiêu chuẩn.

Với gương mặt mềm mại, nụ cười tươi tắn và tính cách hướng ngoại, cô luôn là người dễ được yêu mến từ nhỏ đến lớn.

Nhưng nếu chỉ nhìn vào vóc dáng mà không nhìn mặt, thì thật ra cô thuộc dạng khá gầy trong độ tuổi này.

Ông chủ quán đặt máy ảnh xuống và hỏi: "Hôm nay chỉ có mình em à?"

"Có hai người ạ." Trình Dư Hạ đáp, "Lộ Dương chắc lát nữa mới đến, hôm nay em đến sớm hơn." Cô chợt nhận ra họ đang chụp ảnh các món mới, liền kinh ngạc hỏi bạn gái của ông chủ: "Chị giỏi quá, mấy món này là chị mới làm trong mấy ngày nay phải không ạ? Nhìn là thấy ngon rồi!"

Ông chủ nhìn bạn gái với ánh mắt thăm dò, chờ cô ấy cười và gật đầu, rồi mới giới thiệu với Trình Dư Hạ: "Đây là bạn gái của anh, Thẩm Tiêu, chắc em đã gặp rồi."

Trình Dư Hạ nhận thấy rằng Thẩm Tiêu thường nhìn vào miệng người khác khi họ nói chuyện, nên cô đoán rằng chị ấy có thể đọc được khẩu hình.

Vì vậy, Trình Dư Hạ nhìn vào mắt Thẩm Tiêu, rồi từng từ một, cô chào: "Chào chị Tiêu Tiêu." Cô cố ý nói chậm một chút để Thẩm Tiêu có thể phân biệt được cô đang nói gì qua khẩu hình.

Thẩm Tiêu nghe xong, lập tức làm một vài động tác bằng tay, trông cô ấy có khí chất trầm lặng, nụ cười cũng rất dịu dàng.

Ông chủ quán đứng bên cạnh dịch lại những ký hiệu đó: "Cô ấy nói em rất dễ thương."

Trình Dư Hạ mỉm cười và chấp nhận lời khen đó, đôi mắt lấp lánh khi nhìn Thẩm Tiêu nói: "Wow, chị là người đầu tiên khen em dễ thương đấy!"

Ông chủ quán tiếp tục dịch lại ký hiệu của Thẩm Tiêu: "Thế mọi người thường khen em như thế nào?"

Trình Dư Hạ bắt đầu đếm trên đầu ngón tay: "Ví dụ như là hoạt bát, cởi mở, trung thực, rộng lượng, kiên cường, dũng cảm, nhanh như thỏ, không ai kéo nổi..."

Nghe đến đây, cả hai người kia đều bật cười: "Đúng là những từ miêu tả một đứa trẻ cùng độ tuổi với em." Ông chủ quán nói.

Sau đó, Trình Dư Hạ cũng cười theo, không khí trở nên nhẹ nhàng và vui vẻ hơn nhiều.

Khoảng mười phút sau, Lộ Dương đến, rồi lại là khoảng thời gian mà Trình Dư Hạ phải vất vả trong biển kiến thức.

Buổi trưa họ ăn uống qua loa rồi lại tiếp tục học đến tận tối mới tan học.

Hôm nay Tề Duyệt không đến, Lộ Dương không mất chút thời gian nào mà lập tức đưa Trình Dư Hạ đến cổng khu chung cư nhà cô.

Lộ Dương nói: "Đợi cậu vào trong rồi tôi sẽ đi."

Trình Dư Hạ miệng thì nói: "Nếu cậu cứ như vậy thì tôi sẽ hiểu lầm đấy, tôi sẽ hiểu lầm thật đấy nhé." Nhưng trong lòng lại vui mừng không tả nổi.

Thế nhưng Lộ Dương chẳng có vẻ gì là muốn phản bác, anh chỉ nói: "Vào nhà đi, đừng để gia đình lo lắng."

"Cậu cũng lo lắng à?" Trình Dư Hạ nhìn thẳng vào Lộ Dương rồi hỏi: "Nếu tôi mong cậu cũng lo lắng thì sao?"

Ánh mắt của Lộ Dương thoáng hiện lên vẻ ngạc nhiên, anh lập tức dời tầm nhìn, không dám nhìn thẳng vào cô nữa: "Muộn rồi, mau vào nhà đi."

Trình Dư Hạ nói: "Vào đây, vào đây." Nói xong, cô nhét vào tay Lộ Dương một thứ gì đó: "Cảm ơn cậu đã đưa tôi về, mai gặp lại ở trường nhé." Rồi cô quay lưng bước vào khu chung cư.

Lộ Dương nhìn vào thứ mà Trình Dư Hạ đã đưa cho mình, phát hiện đó là một thanh sô-cô-la.

Đến thứ Hai, như thường lệ, họ lại gặp nhau trên cùng một chuyến xe buýt. Hai người chưa bao giờ hẹn giờ trước nhưng việc gặp nhau nhiều lần như vậy trong suốt nửa học kỳ đầu lớp 12 khiến Trình Dư Hạ bắt đầu nghi ngờ liệu có phải trí nhớ của mình có vấn đề hay không.

Khi đến lớp, ngay từ lúc bước vào cửa, ánh mắt của nhiều người với những lời thì thầm và nụ cười mỉa mai không rời khỏi cô.

Đi trước là Tề Duyệt, bỗng nhiên cô nàng giận dữ hét lớn: "Ai viết cái này!"

Trình Dư Hạ nhìn về phía bảng đen bên cạnh Tề Duyệt, thấy trên đó có những dòng chữ to rõ ràng: "Trình Dư Hạ thích Lộ Dương, Trình Dư Hạ và Lộ Dương hẹn hò yêu đương sớm." Thậm chí còn có một dòng nhỏ hơn, viết một cách cố ý không rõ ràng: "Trình Dư Hạ quyến rũ Lộ Dương."

Thấy Tề Duyệt đang định xóa đi những chữ đó, Trình Dư Hạ lập tức ngăn cô nàng lại: "Đừng xóa, mày tránh sang một bên chút." Cô lấy điện thoại ra và nói: "Để tao chụp lại làm bằng chứng trước đã." Tiếng xì xào bàn tán bên dưới đột nhiên im bật khi cô đưa điện thoại lên chụp bảng đen.

Sau khi chụp xong, Trình Dư Hạ không vội vàng mà bước lên bục giảng. Cô liếc qua cả lớp rồi nói: "Không biết bạn nào viết những dòng chữ này có biết rằng chữ viết của mình có thể bị đối chiếu để tìm ra không. Bây giờ tôi đã chụp lại rồi, lát nữa tôi sẽ

ngồi đây đợi xem ai lên xóa những dòng chữ này. Nếu không có ai xóa thì để đó đợi giáo viên chủ nhiệm lên giải quyết."

Sau khi Trình Dự Hạ bình tĩnh nói xong, trong lớp rõ ràng chỉ có gương mặt của Phùng Nguyên là thay đổi sắc mặt.

2483 words

08.09.2024

Chương 21: Giải tán nhóm học

Editor: Sel

Có lẽ do đã nghe những gì Trình Dư Hạ nói và thấy cô chụp ảnh lại thật, nên người đã viết những chữ đó lên bảng không còn giãy giụa được nữa. Cho đến khi chuông vào lớp vang lên, giáo viên chủ nhiệm xuất hiện ở cửa lớp, cũng không ai đứng lên để xóa những chữ đó đi.

Trong khoảng thời gian đó, Trình Dư Hạ cũng có chút do dự. Ban đầu cô muốn tự mình xóa những chữ đó, nhưng sau khi suy nghĩ lại vì chuyện này liên quan đến cô và Lộ Dương, hơn nữa còn dính dáng đến hai chữ nhạy cảm "yêu sớm," nên cô không thể bỏ qua cơ hội để chứng minh "sự trong sạch" của mình được.

Khi thấy giáo viên chủ nhiệm bước vào, Trình Dư Hạ chủ động chỉ tay lên bảng: "Thưa cô, có người đã tung tin đồn về em và Lộ Dương."

Giáo viên chủ nhiệm nhìn qua, nhíu mày rồi nói với Trình Dư Hạ: "Cô biết rồi, em xóa những chữ này đi." Sau đó quay lại và đập mạnh vật cầm trong tay xuống bàn giáo viên: "Là em nào đã viết lên bảng?"

Ngay lập tức, cả lớp im phăng phắc.

Giáo viên chủ nhiệm nói: "Không ai nhận đúng không? Có phải các em muốn cô mời phụ huynh đến trường không?"

Lúc này, Phùng Nguyên bất ngờ đứng dậy: "Thưa cô, em đã thấy Trình Dư Hạ và Lộ Dương hẹn hò ở quán cà phê." Quả nhiên ai cũng sợ câu thần chú "mời phụ huynh".

"Thưa cô." Tề Duyệt giơ tay đứng dậy: "Không biết Phùng Nguyên thấy bằng con mắt nào, nhưng ở quán cà phê đó không chỉ có Trình Dư Hạ và Lộ Dương, em cũng có mặt."

Phùng Nguyên nói: "Hôm qua em hoàn toàn không thấy ai khác, rõ ràng chỉ có hai người bọn họ."

"Thưa cô." Tề Duyệt giơ tay nói: "Mặc dù hôm qua em không đến, nhưng bình thường chúng em luôn đi cùng nhau."

Giáo viên chủ nhiệm hỏi: "Ba người các em?"

Văn Tư Tư cũng giơ tay nói: "Thưa cô, bình thường còn có em và Tống Tân cùng học với các bạn nữa. Năm người tụi em đã hẹn nhau học nhóm ở đó, chỉ là hôm qua cuối tuần cả ba người chúng em có việc nhà nên không đến, nhưng bình thường chúng em chắc chắn là đi cùng nhau. Nếu cô không tin có thể kiểm tra camera giám sát và hỏi chủ quán cà phê để xác minh ạ."

Giáo viên chủ nhiệm nhìn về phía Tống Tân.

Tống Tân đứng dậy nói: "Đúng như Văn Tư Tư nói, chúng em thường xuyên cùng nhau ôn bài ở đó."

Nói ra cũng trùng hợp, hôm qua lại đúng lúc ba người họ không đi cùng, và cũng tình cờ bị Phùng Nguyên nhìn thấy.

Giáo viên chủ nhiệm nói: "Được rồi, Trình Dư Hạ, em về chỗ ngồi đi. Cô đã hiểu rõ chuyện này, sau giờ học các em đến văn phòng của cô một chuyến." Cô cầm lên vật mà mình vừa đập xuống bàn trước đó và nói: "Thực ra hôm nay cô định thông báo về việc lớp chúng ta đạt giải xuất sắc trong dịp kỷ niệm ngày

thành lập trường..."

Vì Trình Dư Hạ hoàn toàn không tham gia vào hoạt động kỷ niệm lần này, mấy tuần qua cô lại bận rộn trong việc học nên cô hoàn toàn bỏ qua những chuyện liên quan đến tập luyện cho lễ kỷ niệm.

Trong số những điều để lại ấn tượng sâu sắc cho cô là có một nam sinh hát rất nhẹ nhàng, và vài nữ sinh múa cổ điển đẹp đến kinh ngạc. Còn lại cô không nhớ gì cả, thậm chí trong giấc mơ cũng toàn thấy mình đang học bài.

Sau tiết học đầu tiên, sáu người theo giáo viên chủ nhiệm đến văn phòng.

Trước tiên cô giáo hỏi đám Trình Dư Hạ: "Có phải do các em thân nhau nên mới nói đỡ giúp nhau không?"

Tề Duyệt đáp: Thưa cô, những gì tụi em nói đều là thật, hơn nữa dù hai bạn có gặp riêng nhau thì cũng không thể vin vào đó để nói hai người yêu sớm, như vậy chẳng lẽ sau này ra đường nhìn thấy bạn cùng lớp mà không dám chào hỏi nữa ă? Nếu không để Phùng Nguyên nhìn thấy, có khi em đã "yêu sớm" với không biết bao nhiêu người rồi."

Chủ nhiệm lớp lại hỏi Phùng Nguyên: "Những chữ trên bảng đen là em viết đúng chứ?"

Phùng Nguyên lắp bắp: "Là em... Nhưng mà em thấy họ hôm qua thực sự rất thân mật..."

"Thân mật?" Nghe từ này, Trình Dư Hạ cũng cảm thấy khó tin. Hôm qua cô làm bài tập đến mức suýt chút nữa thì phát điên, làm gì còn sức mà thân mật với Lộ Dương.

"Thưa cô." Trình Dư Hạ nói, "Nếu bạn Phùng Nguyên thực sự

không tin, em có thể mượn đoạn băng camera giám sát của quán cà phê từ chủ quán."

Phùng Nguyên lập tức nói: "Em... hôm qua em thấy họ ở quán cà phê, nhưng người đông quá... có thể em không nhớ rõ..."

Cô giáo chủ nhiệm nghiêm nghị nói với Phùng Nguyên: "Vậy là khi chưa làm rõ sự thật, em đã viết những lời không hay lên bảng về bạn mình? Đã là học sinh lớp 12 rồi, không tập trung vào học hành mà lại cố tình dựng chuyện về bạn bè, đó có phải là việc một học sinh gương mẫu nên làm không?"

Học sinh gương mẫu Phùng Nguyên lặng lẽ cúi đầu, không nói một lời nào.

Nhưng Trình Dư Hạ vẫn nhớ rõ rằng dạo gần đây họ từng nghe nói rằng cậu "học sinh gương mẫu" này đang theo đuổi Chu Mai Mai ở lớp nào đó.

Cô giáo chủ nhiệm nói: "Chuyện hôm nay dừng lại ở đây. Phùng Nguyên, em hãy xin lỗi Trình Dư Hạ và Lộ Dương đi."

Phùng Nguyên vẫn cúi đầu nói: "Xin lỗi."

"Ngày mai buổi sáng trước khi vào lớp, em phải nộp cho cô một bản kiểm điểm. Trong giờ tự học sáng mai, em sẽ đọc to bản kiểm điểm trước cả lớp."

"Gì cơ ạ?" Phùng Nguyên giật mình ngẩng đầu lên: "Phải đọc trước lớp sao ạ?"

Cô giáo chủ nhiệm nói: "Trình Dư Hạ và Lộ Dương bị cả lớp bàn tán vì những gì em viết trên bảng, nên em đã làm thì phải chịu trách nhiệm về hành vi của mình."

Phùng Nguyên nói: "Em biết rồi ạ."

Cô giáo chủ nhiệm nói: "Em về lớp trước đi, những bạn khác ở lại."

Sau khi Phùng Nguyên rời đi, cô giáo nói: "Cô tin rằng các em đã cùng nhau học tập, nhưng điều cô mong muốn nhất là thấy được kết quả của việc học đó. Tống Tân, Lộ Dương, và Văn Tư Tư, thành tích của ba em luôn khiến cô hài lòng, nhưng nếu việc giúp đỡ bạn bè làm ảnh hưởng đến thành tích của chính mình, thì cô sẽ không ủng hộ việc các em tụ tập với nhau."

Nghे có vẻ như cô giáo lo rằng việc học cùng Trình Dư Hạ và Tề Duyệt sẽ ảnh hưởng đến thành tích của ba người kia.

Cô giáo chủ nhiệm nói tiếp: "Những gì cô nói hôm nay hy vọng rằng các em về suy nghĩ kỹ, vì lớp 12 là giai đoạn quan trọng quyết định tương lai của các em. Các em cần nhớ rằng không chỉ bản thân các em đang nỗ lực, mà còn có sự kỳ vọng từ gia đình và thầy cô." Cô ngừng lại vài giây, rồi nói: "Được rồi, cô nói nhiều đây thôi. Các em về lớp đi, Trình Dư Hạ ở lại."

Chân của Trình Dư Hạ vừa bước ra khỏi cửa đã phải lùi lại chỗ cũ.

Các bạn khác đã bắt đầu rời đi, nhưng Lộ Dương đứng lại bên cạnh Trình Dư Hạ, không nhúc nhích.

Anh nói: "Thưa cô, em nghĩ giúp đỡ Trình Dư Hạ sẽ không ảnh hưởng đến việc học của em, em có thể giúp cậu ấy bổ sung kiến thức để nâng cao điểm số."

"Cô hiểu rồi." Cô giáo nói, "Em về lớp cùng các bạn đi, cô cần nói chuyện với Trình Dư Hạ một chút."

Tề Duyệt vừa rời khỏi cửa thì quay đầu lại nói: "Phải đó, cô ơi, thành tích của Trình Dư Hạ đâu phải lúc nào cũng kém, chỉ là

lần này cậu ấy thi không tốt thôi."

Cô giáo chủ nhiệm đứng dậy khỏi ghế: "Mau về lớp đi, trừ Trình Dư Hạ ra. Không được lộn xộn nữa."

Trình Dư Hạ nhớ lần cuối cùng bị gọi riêng vào văn phòng là hồi tiểu học, khi cô nhổ cây lan mà hiệu trưởng trồng ngoài nắng vì tưởng đó là cỏ dại. May mắn là cây lan đó không phải loại hiếm, nên hiệu trưởng cũng không truy cứu nhiều. Tuy nhiên sau đó, ba của Trình Dư Hạ đã nghe chuyện và nhờ người tìm hai cây lan khác để bù lại cho hiệu trưởng.

Bây giờ là lần thứ hai trong đời cô bị gọi vào văn phòng.

Cô giáo chủ nhiệm hỏi: "Bây giờ không còn ai nữa, em nói thật cho cô biết, em và Lộ Dương rốt cuộc là có chuyện gì?"

Trình Dư Hạ nghĩ rằng trước đó mọi người đã giải thích rõ ràng rồi, nhưng không ngờ bây giờ lại phải tiếp tục bàn luận về chủ đề này. Dù cô không phải là Trình Dư Hạ với tư tưởng của một người 22 tuổi, thì cô cũng đã 18 tuổi, đủ tuổi trưởng thành. Cô thừa nhận rằng mình có tình cảm đặc biệt với Lộ Dương, nhưng dù trong ký ức về lớp 12 hay trong lần trải nghiệm lại năm lớp 12 này, trước khi tốt nghiệp, Trình Dư Hạ chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ ở bên Lộ Dương.

Kể từ ngày trở lại lớp 12 cho đến nay, cô hoàn toàn không có bất kỳ hành động thân mật nào với Lộ Dương mà không phù hợp với vai trò của một học sinh.

Trình Dư Hạ nói: "Là em chủ động nhờ Lộ Dương giúp em bổ sung kiến thức." Ánh mắt cô bắt ngờ bị thu hút bởi đám mây trôi qua cửa sổ, trông rất giống một con hươu nhỏ.

Cô giáo chủ nhiệm hỏi: "Vậy cô sẽ nói thẳng, em có thích Lộ Dương không?"

"Em hiểu ý của cô." Trình Dư Hạ thành thật đáp: "Lộ Dương giúp em học bài, vì vậy em rất biết ơn cậu ấy, nhưng em không có ý nghĩ nào khác."

"Vậy cô sẽ tin em lần này." Cô giáo nói: "Kết quả thi tháng vừa rồi khiến cô rất lo lắng cho em. Nếu em không tự mình chú tâm vào học tập mà còn phân tâm vào những việc không phù hợp ở độ tuổi này, thì người khác thật sự không thể giúp được em."

Trình Dư Hạ gật đầu: "Em hiểu rồi, cô yên tâm, bây giờ ngoài việc học ra, em chắc chắn không có bất kỳ suy nghĩ nào khác."

Cô giáo chủ nhiệm nói: "Dù cô mới nhận lớp từ kỳ hai lớp 11, nhưng cô luôn nhận thấy em là một đứa trẻ thông minh và ngoan ngoãn. Lần thi này cô chỉ xem như em không phát huy tốt, nhưng nếu kỳ thi tới thành tích của năm người các em đều giảm sút, thì cô nghĩ các em không nên học chung với nhau nữa để tránh ảnh hưởng lẫn nhau."

Dù bây giờ Trình Dư Hạ đã biết kết quả cuối cùng của kỳ thi đại học, nhưng lời của cô giáo về việc ảnh hưởng lẫn nhau thực sự khiến cô băn khoăn. Dù sao thì thành tích hiện tại của cô đã hoàn toàn khác so với ký ức, cô làm sao có thể chắc chắn rằng họ sẽ không bị ảnh hưởng?

Suốt cả ngày hôm đó, cô đều suy nghĩ về vấn đề này.

Ngồi trong quán cà phê quen thuộc, nhìn thấy cảnh mọi người cùng nhau học tập mà cô không hề có trong ký ức, Trình Dư Hạ vừa suy nghĩ liệu có nên để mọi thứ diễn ra tự nhiên, vừa lo lắng rằng những thay đổi này có thể ảnh hưởng đến tương lai của mọi người.

Cắn đầu bút và suy nghĩ rất lâu, cuối cùng Trình Dư Hạ mới thử dò hỏi mọi người: "Tôi cũng thấy thế này không ổn lắm, việc này

thật sự không ảnh hưởng đến tiến độ học tập của mọi người chứ?"

Bốn người kia đồng loạt nhìn cô, Tề Duyệt nói: "Nhìn mày nhăn nhó cả ngày, bọn tao cũng không dám làm phiền, hóa ra là mày đang băn khoăn về vấn đề này hả?"

Trình Dư Hạ nói: "Tao nghĩ cô giáo nói đúng, hay là sau hôm nay chúng ta giải tán nhóm học này đi."

2249 words

09.09.2024

Chương 22: Ngốc nghếch và dần dần

Editor: Chu

Sắc trời hôm nay tối nhanh hơn những ngày trước, chưa đến 8 giờ, những dây đèn rực rỡ đủ màu quần trên giàn hoa làm bằng sắt đã sáng lên.

Chỉ trước đó mấy ngày, nó vẫn luôn chăm chỉ sáng đèn ngay đúng 8 giờ để thông báo thời gian cho mọi người.

Giàn hoa đặt dựa vào tường phía bên phải bàn bọn họ, những ánh đèn sáng màu thay phiên nhau rọi trên mặt Trình Dư Hạ, khiến đôi mắt hạnh to tròn và gương mặt bầu bĩnh của cô trông chân thành và ngây thơ.

Tề Duyệt nhìn chăm chăm Trình Dư Hạ vài giây, sau đó bưng mặt cô, nói: "Nhị sư huynh* nhập vào người mày rồi hả, sao lại muốn giải tán?"

*(*Theo mình thì Nhị sư huynh này là nói nhân vật Trư Bát Giới trong Tây Du Ký.)*

Văn Tư Tư nói: "Tao không cảm thấy mọi người cùng học chung sẽ làm ảnh hưởng đến tao, trái lại mấy hôm nay tao còn suy nghĩ rõ ràng hơn rất nhiều."

Trình Dư Hạ giẫy giụa khỏi tay Tề Duyệt: "Nhưng với thành tích hiện tại của tao, không phải sẽ kéo chân mọi người lại hả..."

"Trình Dư Hạ, muốn kéo chân người khác cũng không dễ dàng đâu." Tống Tân chậm rãi cất lời: "Còn phải xem cậu có kéo nổi không đã."

"Hả?" Trình Dư Hạ thắc mắc nhìn về phía Tống Tân, lần đầu tiên nghe thấy việc muốn giữ chân người khác còn phải xem xét năng lực cá nhân.

Tề Duyệt khen: "Lớp trưởng nói đúng lắm đó." Rồi quay sang nói với Trình Dư Hạ: "Cả hai đứa mình cũng vậy, đừng nói mấy câu kiểu như ai sẽ làm ảnh hưởng đến ai."

Lộ Dương đẩy tập của mình đến trước mặt Trình Dư Hạ: "Thay vì dành thời gian để suy nghĩ mấy chuyện đó thì nên dùng để giải những bài chưa làm xong đi."

Trình Dư Hạ nhận lấy tập, nhìn đến đồng bài tập in đầy trang giấy thì không thể tin vào mắt mình, cô vô cùng kinh ngạc mà hỏi: "Hả?"

Dưới sự giám sát của Lộ Dương, mấy ngày sau đó Trình Dư Hạ luôn bận rộn với việc làm quen với những công thức và các con số, quả nhiên đã không còn thời gian rảnh rỗi để suy nghĩ đến những chuyện tầm phào.

Mãi đến khi kết quả kiểm tra giữa kỳ được công bố, Trình Dư Hạ vốn đắm chìm trong nỗi băn khoăn cuối cùng cũng đã có thể thở phào nhẹ nhõm.

Tề Duyệt uống nước trái cây mà chủ tiệm cafe bung đến rồi nói: "Thiên tài Hạ Hạ ơi, mới có bao lâu đâu mà đã mà thành tích của mày đã cầm cờ đi trước rồi."

Trình Dư Hạ nói: "Xếp hạng hơn một trăm cũng tính là dẫn trước được à?"

Tề Duyệt nói: "Tao nói sao thì chính là như vậy..." Hỏi Lộ Dương: "Lộ Dương, cậu phát biểu đi?"

Hôm nay là thứ sáu, sau tan học, Văn Tư Tư và Tống Tân đều có việc riêng nên không đến quán cafe cùng ba người họ.

Lộ Dương thành thật nói: "Hạng 153 trong khối, đúng thật là không tính, hơn nữa còn có rất nhiều câu sai không đáng..."

Tề Duyệt buông ly thủy tinh xuống, nhìn thẳng Lộ Dương: "Tôi hỏi này, sao cậu phải đả kích Hạ Hạ vậy?"

Lộ Dương nói bằng chất giọng không kiêu ngạo không nịnh hót: "Tôi không thích lừa gạt người khác."

"Lừa gạt?" Tề Duyệt nháy dưng khỏi ghế: "Ý cậu là tôi đang nói dối hả?"

Trình Dư Hạ thấy tình hình không ổn liền kéo Tề Duyệt lại: "Bình tĩnh, đừng tức giận, chắc chắn ý cậu ấy không giống như mày nghĩ đâu."

Tề Duyệt quay đầu hỏi Trình Dư Hạ: "Mày còn muốn nói giúp cậu ta à?"

Trình Dư Hạ lập tức nói: "Tao không có!"

"Mày thay đổi rồi." Tề Duyệt cắn răng nói với Trình Dư Hạ: "Bây giờ tao không muốn nói chuyện với đứa vì sắc quên bạn như mày." Dứt lời, cô nàng giận dỗi đứng dậy, xoay người đi về phía vào trong quán cafe.

Trình Dư Hạ đứng lên hỏi cô nàng: "Đi đâu vậy?"

Tề Duyệt trả lời nhưng không quay đầu lại: "Từ giờ trở đi, hai chúng ta cắt đứt quan hệ, tao không thích nói chuyện với người

lạ."

Trình Dư Hạ nói với bóng lưng Tề Duyệt: "Ông chủ nói dâu tây hôm nay không được tươi nên không mua."

Nghe thấy câu này, Tề Duyệt quả nhiên quay đầu lại hỏi: "Thật hả?"

Trình Dư Hạ nói: "Mày không thấy trên quầy bar có để bảng thông báo hôm nay không bán đồ ngọt có nguyên liệu là dâu tây sao?"

"Tao không chú ý." Tề Duyệt nói: "Thôi, để tao đi hỏi thử."

"Mua giúp tao một cái pudding." Trình Dư Hạ nói.

Tề Duyệt hỏi: "Caramel đúng không."

Trình Dư Hạ gật đầu: "Ừ."

"Ok." Tề Duyệt nói: "Đã biết." Mỗi quan hệ với Trình Dư Hạ vừa mới bị cắt đứt, chưa đầy một phút đã được nối lại.

Về điểm này, Trình Dư Hạ thật sự hiểu quá rõ cô nàng.

"Tề Duyệt chỉ nói giỡn thôi." Trình Dư Hạ ngồi xuống ghế đối diện Lộ Dương rồi giải thích: "Nó mà giận thật thì không thể hiện giống bây giờ đâu."

"Tôi biết." Lộ Dương nói.

Dù sao mọi người cũng chơi chung lâu nay, đối với tính cách của đối phương ít nhiều cũng hiểu đôi chút, nếu thật sự không hợp, ngay từ lúc đầu đã không hợp thành một nhóm.

Trình Dư Hạ cười cong mắt: "Nếu hai cậu thật sự xích mích với

nhau thì tôi sẽ khó xử lắm, cậu biết đó, bất kể ai đúng ai sai, tôi đều chọn đứng về phía Tề Duyệt."

"Không nói phải trái luôn?" Lộ Dương hỏi.

Trình Dư Hạ thành khẩn gật đầu: "Một chút cũng không nói."

Lộ Dương nói: "Trước giờ cậu luôn như vậy..." Thấy ánh mắt nghi ngờ của Trình Dư Hạ cứ nhìn mình chằm chằm, anh bỗng mỉm cười: "Nhưng lần này cậu thật sự đã tiến bộ rất nhiều, đáng được khen ngợi."

Không thể không nói, nụ cười mỉm này thật sự quá đẹp mắt, Trình Dư Hạ vui vẻ không thôi, áp đến hỏi anh: "Chỉ khen chứ không thưởng gì à?"

Lộ Dương vừa cúi đầu đọc sách, vừa trả lời Trình Dư Hạ: "Không có."

"Ồ..." Trình Dư Hạ ỉu xiu ngồi xuống ghế lại: "Nhưng người khác tiến bộ đều sẽ được thưởng mà..."

"Người khác là người khác." Lộ Dương cũng không ngẩng đầu lên mà nói: "Cậu là cậu."

Trình Dư Hạ nói: "Vậy tôi cũng muốn làm người khác."

Lộ Dương nói: "Không thể..." Vốn định muốn nói gì thêm nhưng chợt bị một câu hỏi thăm đánh gãy.

"Trùng hợp quá, không ngờ gặp được bạn cùng trường ở đây."

Trình Dư Hạ quay đầu lại xem, bỗng nhiên giật mình.

"Chào hai cậu, tôi là Chu Mai Mai." Chu Mai Mai mỉm cười, đi về phía nhóm Trình Dư Hạ: "Tôi cũng học ở Nhất Trung, hẳn là

chúng ta đã từng gặp nhau rồi." Câu "hẳn là chúng ta đã từng gặp nhau" là nói với Lộ Dương.

Có tổng cộng hai người đang ngồi, Trình Dư Hạ cảm thấy Chu Mai Mai không định chào hỏi ai khác ngoài Lộ Dương, nên lặng lẽ quay đầu nhìn về phía anh.

Song, khi cô quay đầu lại, đúng lúc nhìn thấy Lộ Dương đang cầm bài thi môn toán của mình, cho tới nay toán học luôn là môn khiến Trình Dư Hạ đau đầu vô cùng.

"Hôm nay chỉ có hai người các cậu thôi sao?" Chu Mai Mai tự nhiên kéo ghế ngồi cạnh Trình Dư Hạ.

Mới vừa ngồi xuống, âm thanh u ám của Tề Duyệt tức khắc vang lên giữa Trình Dư Hạ và Chu Mai Mai: "Đây là chỗ của tôi."

"Ồi!" Chu Mai Mai sợ tới mức lập tức đứng bật dậy, cô ta vừa lui về sau vỗ ngực, vừa trách móc: "Cậu dọa người khác làm gì vậy, người ta nhát lắm đó."

Vừa lui liền lui tới bàn bên kia.

Tề Duyệt đặt mâm đồ ngọt trong tay xuống, trước khi Chu Mai Mai lui đến cạnh Lộ Dương, cô nàng vọt hai ba bước ngồi vào ghế trống bên phải anh.

Sau đó cô nàng cười hìhì, nói với Chu Mai Mai: "Ngại quá, đây cũng là chỗ của tôi."

Chu Mai Mai nói: "À..." Ánh mắt vừa mới rơi vào chỗ ngồi bên trái Lộ Dương, Tề Duyệt lập tức nói tiếp: "Xin lỗi nha, mấy chỗ kia cũng là của tôi tất."

Chu Mai Mai hỏi: "Đây là bàn ghế của quán cafe, chẳng phải ai cũng đều ngồi được à?"

"Đúng vậy." Tề Duyệt nói: "Mấy bàn khác thì cậu cứ tùy ý ngồi, nhưng mỗi bàn này thì không được."

"Lí do?" Chu Mai Mai cảm thấy thật khó hiểu: "Cậu bao bàn này hả?"

Tề Duyệt hất cằm lên: "Bị cậu nói đúng rồi."

Chu Mai Mai: "....." Lúng túng nhìn về phía Trình Dư Hạ vẫn giữ im lặng từ nãy giờ.

Trình Dư Hạ cảm thấy bất kỳ ai cũng có thể nhìn ra Tề Duyệt đang cố tình làm khó Chu Mai Mai, nhưng trong nhất thời cô không nghĩ ra được nguyên nhân, dù sao hiện giờ bọn họ căn bản không quen biết Chu Mai Mai.

"Bạn này." Trình Dư Hạ nói: "Chỗ đó đúng là có người ngồi, chẳng qua mấy người bạn của chúng tôi hôm nay không tới."

Chu Mai Mai thuận thế ngồi xuống bàn đơn bên cạnh: "Tôi biết nhóm các cậu có năm người, nhưng không phải hiện tại chỉ có ba cậu thôi sao, hơn nữa thành tích của tôi cũng không tệ, hay để tôi tham gia vào nhóm học của các cậu?"

Trong lúc Trình Dư Hạ đang nghĩ tại sao cô ta lại biết nhóm họ có năm người, chợt nghe Tề Duyệt hỏi: "Cậu hạng nhất lớp hả?"

"Không, không phải." Chu Mai Mai suýt bị câu hỏi của Tề Duyệt làm cho cứng họng: "Không phải nhất lớp thì không thể học cùng các cậu à?"

"À, không phải vậy đâu." Tề Duyệt chìa tay về phía Lộ Dương ngồi cạnh để giới thiệu với Chu Mai Mai: "Cậu xem, hạng hai hạng ba ở lớp đều có trong nhóm chúng tôi, nên tôi tương đối tò mò với thành tích tốt của cậu, cụ thể là đạt tới trình độ nào."

Gương mặt Chu Mai Mai từ từ đỏ lên, cô ta đột nhiên đứng lên, khẽ hừ một tiếng: "Dù sao so với hai cậu cũng tốt hơn, đâu phải ai cũng thèm khát tham gia vào nhóm các cậu..." Sau đó lập tức đi ra ngoài, không hề ngoảnh đầu lại.

Bị công kích vô cớ, Trình Dư Hạ ngơ ngác hỏi Tề Duyệt: "Hai người có xích mích?"

"Mày ngốc thế." Tề Duyệt bên cạnh Lộ Dương đứng lên: "Mày thật sự không nhìn ra mục đích của nhỏ đó hả?"

"Chẳng phải cậu ta chỉ muốn tham gia vào nhóm tụi mình sao?" Trình Dư Hạ nói.

Tề Duyệt trở lại chỗ ngồi của mình, vỗ vai cái lên vai Trình Dư Hạ: "Tao thấy đừng gọi mày là Hạ Hạ nữa, đổi lại là đồ ngốc sẽ thích hợp hơn."

Trình Dư Hạ phủi tay Tề Duyệt: "Mày mới là đồ ngốc á."

Tề Duyệt duỗi tay quơ quơ trước mặt Lộ Dương đang ngồi đối diện: "Lộ Dương, nói gì đi."

Lộ Dương vẫn đang cúi đầu xem lỗi sai trong đề toán học của Trình Dư Hạ đột nhiên bị cue*, anh ngẩng đầu lên suy nghĩ hai giây rồi nói: "Với cùng một cách giải, tại sao câu trước cậu làm đúng nhưng đến câu sau lại giải sai?"

*(*cue: nguyên văn tác giả dùng từ này, có thể hiểu là bị réo tên vào chuyện gì đó.)*

Tề Duyệt buông tay: "Chịu, một người ngốc nghếch, một người thì như trên trời rơi xuống."

Trình Dư Hạ nói: "Còn mày là nhỏ đàn độn."

Tề Duyệt lập tức phản bác: "Tao là người đẹp, mời mày gọi là mỹ nhân."

Trình Dư Hạ che kín lỗ tai: "Không nghe, không nghe thấy gì hết."

Hôm sau là thứ bảy, ngốc nghếch và đàn độn dậy khá sớm, tình cờ gặp chủ quán đang tự chụp hình cho sản phẩm mới.

Trình Dư Hạ và Tề Duyệt quan sát trong chốc lát, ước chừng chụp khoảng mười phút, ông chủ Thẩm Xuyên than ngắn thở dài: "Sao chụp kiểu nào cũng không cảm giác thu hút được người khác nhỉ..."

Tề Duyệt hỏi: "Ảnh trong quán trước đó đều là anh chụp?"

Thẩm Xuyên nói: "Không thì sao, cái quán nhỏ này của anh không đủ điều kiện để thuê nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp."

"Thật ra trông cũng không tệ lắm." Tề Duyệt nói: "Chỉ nhìn hơi khác so với sản phẩm thật do chị Tiêu Tiêu làm thôi, điều này không phải chứng minh ông chủ anh đây có gu thẩm mỹ độc đáo à."

Thẩm Xuyên vừa xem ảnh chụp vừa nói: "Cô bé đang khen anh đó hả?"

Tề Duyệt nói vô cùng chân thành: "Đương nhiên rồi, ngoại trừ Hạ Hạ, em rất ít khi khen ngợi kỹ năng chụp ảnh của người khác."

Thẩm Xuyên nghe vậy thì nhìn về phía Trình Dư Hạ: "Em gái Hạ Hạ biết chụp ảnh?"

Trình Dư Hạ bên này đang giúp đỡ Thẩm Tiêu sắp xếp ly đĩa,

nghe thấy Thẩm Xuyên hỏi mình, ngẩng đầu nói: "Chỉ là sở thích thôi ạ, em còn nghiệp dư lắm."

"Tới đây đi em gái." Thẩm Xuyên như trút được gánh nặng, đưa máy ảnh qua: "Giúp anh chụp mấy tấm đi."

2387 words

11.09.2024

Chương 23: Lo lắng

Editor: Sel

Trình Dư Hạ nhận lấy chiếc máy ảnh từ Thẩm Xuyên rồi nói: "Nói trước nhé, nếu anh không hài lòng với ảnh thì cũng đừng nói thẳng mặt em, em dễ bị tổn thương lắm đấy."

Thẩm Xuyên vỗ ngực nói: "Không sao đâu, em cứ tự nhiên chụp đi. Nếu chụp không tốt thì cứ coi như để tham khảo cũng được."

Trước tiên Trình Dư Hạ chỉnh chế độ chụp của máy ảnh thành chế độ chụp tĩnh vật, rồi vừa điều chỉnh các thông số, vừa nói: "Có mấy lời này của anh thì em yên tâm rồi."

Dù khiêm tốn là cần thiết, nhưng cô cũng không phải là người học nghề chỉ để cho có. Sau bốn năm học chuyên ngành nhiếp ảnh ở đại học và thêm vài hoạt động nhiếp ảnh thương mại cùng Tế Duyệt ngay sau khi ra trường, việc chụp những món bánh ngọt này không phải là điều khó khăn.

Thẩm Xuyên đứng bên cạnh xem Trình Dư Hạ thành thạo điều chỉnh các thông số, trầm trồ khen: "Em gái này, kỹ thuật của em trông rất chuyên nghiệp đấy."

"Cũng bình thường thôi." Trình Dư Hạ đưa ống kính về phía chiếc bánh trên bàn: "Máy ảnh của em cũng là loại này, nên em chỉ điều chỉnh theo thói quen của mình thôi." Sau đó, cô quay ống kính ra ngoài: "Chúng ta chụp ở ngoài nhé." Đặt máy ảnh xuống, Trình Dư Hạ hỏi Thẩm Xuyên: "Có bát màu cam hoặc

màu gần giống không? Em còn cần một bát nước nữa."

Khi Thẩm Xuyên mang nước đến, Trình Dư Hạ và mọi người đã chuyển địa điểm chụp ra ngoài. Anh ấy để bát xuống và nhìn vào sảnh phía sau: "Những người khác vẫn chưa đi làm, hiện tại có bốn, năm khách đã đến. Hay là để anh làm xong công việc rồi chụp sau?"

Trình Dư Hạ nói: "Em không cần nhiều người vậy đâu, có em với Tề Duyệt là được rồi."

Thẩm Xuyên đáp: "Vạy vạy vạy cho hai em rồi, anh vào làm trước nhé."

Khoảng hai mươi phút sau, ánh sáng trước ống kính của Trình Dư Hạ đột nhiên giảm xuống.

Tề Duyệt hỏi: "Ai vậy trời?" Cả hai cùng nhìn về phía người đã che mất ánh sáng.

Chỉ thấy Chu Mai Mai mặc một chiếc váy màu xanh dương đứng cách đó không xa, mỉm cười nhìn hai người: "Các cậu đang chụp gì thế?"

Trong ký ức của Trình Dư Hạ thì lúc này cô chưa từng nói chuyện với cậu ta, huống chi là thường xuyên gặp nhau thế này.

Lúc này Tề Duyệt lẩm bẩm một câu: "Đối thủ của mày tới rồi đó."

Trình Dư Hạ còn đang thắc mắc về ý nghĩa của từ "đối thủ" mà Tề Duyệt nói, thì Chu Mai Mai đã đi đến trước mặt.

Chu Mai Mai quan sát Trình Dư Hạ và Tề Duyệt: "Đừng nói hai cậu đang làm thêm ở quán cafe này đấy nhé?"

Bấy giờ Tề Duyệt mới bỏ bát nước trên tay xuống, hỏi: "Đúng đó

rồi sao? Tụi tôi làm ở đây thì có vấn đề gì hả?"

Chu Mai Mai ngạc nhiên nói: "Nhưng chúng ta vẫn còn là học sinh mà, không phải chuyện quan trọng nhất là việc học sao? Vậy mà bố mẹ các cậu vẫn cho các cậu đi làm thêm..."

Trình Dư Hạ nói: "Cậu nói đúng đấy, đúng là học sinh phải lấy việc học làm đầu."

Tề Duyệt cố ý nói: "Vậy phải làm sao đây? Không đi làm thêm thì chờ chết đói hả?"

"Xin lỗi." Nghe Tề Duyệt nói vậy, Chu Mai Mai đột nhiên xin lỗi: "Tôi không biết điều kiện nhà hai cậu khó khăn vậy..."

Với bộ đồ thể thao không có nhãn hiệu mà Tề Duyệt mua từ quầy hàng lưu động dưới khu chung cư của họ, thật khó để ai đó có thể nhận ra điều kiện gia đình của cô nàng.

"Đúng vậy." Tề Duyệt nói: "Vậy xin cậu đừng làm phiền tụi này nữa, nếu không lát nữa ông chủ trừ vào tiền lương mất."

"Trừ lương của ai cơ?" Đúng lúc này Văn Tư Tư và Tống Tân đến nơi.

Tề Duyệt nói: "Tao với Hạ Hạ đang làm thêm mà, chụp ảnh thuê đó."

Trình Dư Hạ giơ máy ảnh lên: "Sắp xong rồi." Cô nhìn ra ngoài nhưng không thấy Lộ Dương đâu, hiếm khi anh là người đến cuối cùng thế này.

Văn Tư Tư tò mò: "Chụp món mới à?"

"Cậu cũng chụp cho tôi vài bức đi." Chu Mai Mai ngây thơ nói: "Tôi sẽ trả tiền cho cậu, như vậy hôm nay cậu có thể kiếm được

hai phần lương rồi."

Trình Dư Hạ thấy Chu Mai Mai thật sự khá ngây thơ, ở thời này chẳng có mấy ai mà người ta nói gì là tin cái đó như cậu ta.

"Xin lỗi nhé." Trình Dư Hạ nói: "Đây là máy ảnh của ông chủ."

Chu Mai Mai kiêu ngạo nói: "Thì sao, cậu chụp ảnh cho tôi thì tôi trả tiền cho cậu, chẳng phải cậu đang thiếu tiền sao? Hơn nữa tôi là khách của quán, nếu để tôi yêu cầu với ông chủ thì cậu sẽ không nhận được một xu nào đâu."

Thái độ của Chu Mai Mai khiến Trình Dư Hạ cảm thấy hơi khó hiểu, nhưng máy ảnh đúng là của Thẩm Xuyên, cô dĩ nhiên không có quyền sử dụng máy ảnh của người khác để chụp những bức ảnh không liên quan được.

Tề Duyệt: "Thế cậu đi ý kiến với ông chủ đi, Hạ Hạ nhà tôi chụp một bức ảnh không có rở đâu nha, chẳng biết cậu đủ tiền để chụp mấy tấm?"

"Tôi...." Ánh mắt của Chu Mai Mai muốn vô tội bao nhiêu thì có bấy nhiêu: "Tôi nghe nói làm thêm vất vả nên muốn giúp các cậu thôi mà...." Nói xong cậu ta còn giả vờ chực rơi nước mắt.

Dù không biết cậu ta có thật lòng không, nhưng diễn xuất của cậu ta quả thật có thể làm nhiều ngôi sao mạng phải chào thua.

Trong khi Tống Tân đang ngồi múa bút thành văn trên ghế, thì Trình Dư Hạ, Tề Duyệt và Văn Tư Tư đều chăm chú nhìn Chu Mai Mai đang diễn xuất hết mình.

Chu Mai Mai lấy ra một chiếc khăn giấy từ trong túi, rồi dùng nó lau khóe mắt không có nước mắt của mình: "Từ nhỏ gia đình tôi đã dạy rằng không được phân biệt đối xử với các bạn học có hoàn cảnh khó khăn, phải giúp đỡ họ trong khả năng của mình."

Chờ cậu ta nói xong, ba người quay qua nhìn nhau.

"Sao thế?" Thẩm Xuyên đi tới: "Anh thấy tụi em đứng tụ tập ở chỗ này."

"Em chụp xong rồi." Trình Dư Hạ nhanh chóng đưa "củ khoai nóng bỏng tay" cho Thẩm Xuyên: "Anh có thời gian thì xem thử đi." Cô vốn định chụp lại những bức ảnh ánh sáng không tốt, nhưng giờ nhìn tình hình, cô nhanh chóng thuyết phục bản thân không nên quá khắt khe.

"Được đó em gái." Thẩm Xuyên vừa xem ảnh chụp vừa khen không dứt miệng: miệng: "Chuyên nghiệp thật đấy, vừa nhìn là biết có kỹ thuật chứ không phải chụp chơi chơi, xem ra hôm nay phải học hỏi em cách chụp ảnh rồi."

"Không thành vấn đề." Trình Dư Hạ chỉ vào đạo cụ chụp ảnh, hỏi: "Mấy cái này cất được chưa ạ, để chúng em cất giúp cho."

"Em gái đùa gì vậy?" Thẩm Xuyên nói: "Em đã chụp ảnh giúp anh rồi, sao anh có thể bắt các em dọn đồ được?"

Lúc này Chu Mai Mai đột nhiên hỏi: "Không phải các cậu ấy đến đây làm thêm sao?"

Tề Duyệt vội vàng nói: "Đương nhiên là tới làm thêm rồi, nhưng hôm nay là cuối tuần, ông chủ có tấm lòng nhân hậu đây cho tụi tôi được nghỉ một ngày đó."

Thẩm Xuyên nửa đùa nửa thật nói tiếp Tề Duyệt, hỏi Chu Mai Mai: "Sao thế em gái? Cũng muốn đến đây làm thêm à?"

"Tôi không phải em gái của anh...." Chu Mai Mai lập tức cảnh giác rồi lùi lại nửa bước: "Tôi không thiếu tiền, cũng chẳng cần phải đi làm thêm."

Từ đầu Trình Dư Hạ cũng không quen với cách xưng hô "em gái" của Thẩm Xuyên, nhưng dần dà cô mới nhận ra chỉ cần ít hơn anh ấy mấy tuổi, anh ấy đều gọi người ta là em gái.

Thẩm Xuyên hơi xấu hổ cười nói với Chu Mai Mai: "Giỡn thôi." Rồi quay sang nói với đám Trình Dư Hạ: "Tiểu Trần vừa đến rồi, lát nữa anh sẽ bảo cậu ấy dọn mấy cái này. Các em mau đi học đi, làm mất nhiều thời gian của mấy em lắm rồi." Cuối cùng anh ấy còn nói thêm: "Hôm nay có dưa hấu ngọt lắm, lát nữa anh sẽ cắt mấy miếng để tụi em thưởng thức."

Ba người Trình Dư Hạ đồng thanh nói: "Cảm ơn ông chủ!"

Đang chuẩn bị rời đi thì thấy Thẩm Xuyên ngập ngừng hỏi: "Thế cô bạn này... là bạn học của mấy em hả?"

Câu hỏi này khiến tất cả đều ngập ngừng, nói thật Trình Dư Hạ không có ấn tượng đặc biệt sâu sắc về Chu Mai Mai, sau này nếu không phải trong buổi họp lớp Tế Duyệt có nhắc đến sự kiện "chụp lén" thì cô cũng chẳng nhớ nổi Chu Mai Mai là ai.

"Chúng tôi học cùng một trường." Chu Mai Mai lập tức vòng qua, đứng cùng phía với Trình Dư Hạ: "Chúng tôi ngồi cùng nhau."

"...."

Khoảng 35 phút sau, Lộ Dương vẫn chưa đến, Trình Dư Hạ bắt đầu cảm thấy có chút lo lắng.

Tế Duyệt ngồi cạnh thì thầm: "Mày không cần cứ cách một phút lại xem đồng hồ thế đâu."

Trình Dư Hạ nói: "Mày không hiểu đâu, trước kia cậu ấy chưa bao giờ đến muộn."

Tề Duyệt hỏi nhỏ: "Nếu mày lo thì sao không gọi điện hỏi thằng cậu ấy?"

Trình Dư Hạ: "Nhờ đâu cậu ấy đang bận gì đó, tao gọi đến thành làm phiền người ta mất."

Tề Duyệt cảm thán: "Con nhỏ này, mày ngốc vãi."

"Không được bảo tao ngốc." Trình Dư Hạ túm lấy cánh tay của Tề Duyệt: "Tao chỉ tôn trọng sự riêng tư của người khác thôi."

Vì ngồi chung bàn nhưng không phải để học, Chu Mai Mai vẫn đang mải chơi điện thoại. Nghe thấy cuộc trò chuyện giữa Trình Dư Hạ và Tề Duyệt, cậu ta ngẩng đầu lên nhìn về phía họ.

Cảm nhận được ánh nhìn đó, Trình Dư Hạ liền nói lỏng tay đang nắm cánh tay Tề Duyệt: "Ngày mai tao phải về nhà ông bà với bố mẹ rồi."

"Ờ." Tề Duyệt đáp: "Tao biết rồi, mày đang báo cáo với tụi tao là mai mày không đến được chứ gì?"

"Đúng đúng đúng." Trình Dư Hạ từ bỏ ý định tranh cãi với Tề Duyệt, rồi lại liếc nhìn đồng hồ.

Mãi đến hơn một tiếng sau, quả nhiên Thẩm Xuyên bưng tới một đĩa dưa hấu cắt sẵn, đằng sau là Lộ Dương - người đã muộn được một lúc lâu.

Nhìn thấy Lộ Dương, Trình Dư Hạ mới thở phào nhẹ nhõm. Cô không thể chịu đựng được việc anh lại một lần nữa biến mất khỏi thế giới của cô mà không để lại dấu vết. Dù anh có muốn tránh mặt cô thì cô cũng nhất định phải biết anh đi đâu.

Thẩm Xuyên đặt đĩa dưa hấu lên bàn: "Ăn dưa hấu đi, ngọt lắm, các em thử xem."

Trình Dư Hạ đứng dậy để nhường chỗ cho Thẩm Xuyên đặt đĩa dưa hấu xuống.

Trong khi mọi người vui vẻ chia nhau dưa hấu, Trình Dư Hạ lặng lẽ chặn Lộ Dương lại, sau đó ghé sát hỏi: "Có chuyện gì xảy ra à?"

"Không có gì." Lộ Dương nói: "Sáng nay tôi đưa bà ngoại đi kiểm tra sức khỏe nên mới đến muộn."

"Vậy kết quả kiểm tra thế nào?" Trình Dư Hạ hỏi: "Sức khỏe của bà thế nào?"

Lộ Dương mỉm cười: "Bà vẫn khỏe, chỉ là mấy ngày gần đây bà bị rối loạn tiêu hóa một chút, bác sĩ dặn tôi phải nhắc bà ăn ít bánh hơn."

Nghe rằng bà bị rối loạn tiêu hóa do ăn bánh, Trình Dư Hạ chợt nhớ ra hôm thứ Năm mình đã nhờ Lộ Dương mang bánh về cho bà, mặt cô lập tức đỏ bừng: "Tôi thấy bà thích nên mới... Thôi, từ giờ tôi ít mang bánh cho bà vậy."

Lộ Dương gần như vô thức giơ tay lên, nhưng giờ được một nửa anh lại lúng túng chỉ vào bên kia: "Ăn dưa hấu đi." Bàn tay giơ lên của anh vốn dĩ muốn chạm vào đầu Trình Dư Hạ.

2218 words

13.09.2024

Chương 24: Đường Bình Viễn

Editor: Chu

Chạng vạng ngày hôm sau, lúc cả nhà Trình Dư Hạ từ quê trở về, tiện đường ghé sang nhà cô cả đưa một ít đồ nên chạy đến nhà cô cả trước.

Mọi người ngồi trong phòng khách trò chuyện, Trình Dư Hạ ngồi im trên ghế, tựa khuỷu tay vào lưng ghế nhắn tin.

Tin nhắn gửi cho Lộ Dương, cô hỏi, "Nếu bây giờ tôi bất ngờ xuất hiện ở trước mặt cậu thì có khiến cậu ngạc nhiên không nhỉ?"

Đợi hai phút, Lộ Dương trả lời cô, "Không."

Trình Dư Hạ trầm mặc nhìn đăm đăm điện thoại hai giây, sau đó đột nhiên đứng lên nói với ba mẹ Trình: "Ba mẹ, con đi ra ngoài một chút."

Mẹ Trình nói: "Cỡ mười phút nữa chúng ta sẽ về nhà, đưa đồ cho bạn xong thì tranh thủ quay lại."

Trình Dư Hạ cầm một túi đồ từ huyền quan lên, trả lời ngắn gọn: "Biết rồi ạ."

Cô cả tò mò hỏi một câu: "Đưa đồ cho ai?"

Mẹ Trình đáp: "Bạn cùng lớp với Hạ Hạ, chị không biết đâu, lần này về nó như một tên cướp vậy, vườn rau nhỏ của bà nội bị nó

hái sạch sẽ, nói là muốn biếu mấy người bạn học rau quả do chính tay bà nội trồng, chị thấy có ai lấy mấy thứ này làm quà cho bạn không."

"Tặng mấy món này tốt hơn mấy thứ vô dụng kia mà, bên ngoài khó kiếm mua được lắm." Cô cả nói: "Con bé Hạ Hạ thật có lòng."

"Cô cả nói đúng đấy ạ." Trình Dư Hạ vừa cột dây giày vừa nói: "Bạn của con sẽ không để ý con tặng gì cho họ mà chỉ quan tâm người tặng là ai thôi."

Mẹ Trình nói: "Được rồi, đừng tự luyện nữa, qua mười phút mà không quay lại thì con tự về nhà nhé, mẹ với ba không đợi con đâu."

"Sao mẹ lại nhắc lại nữa rồi." Trình Dư Hạ cầm theo túi đồ đứng ở cạnh cửa: "Không cần mười phút, con đảm bảo trong vòng năm phút sẽ trở về." Nói xong, cô lập tức đóng cửa lại, không chậm trễ một giây một phút chạy xuống lầu.

Cô đứng ngoài nửa ấn chuông cả một buổi nhưng bên trong vẫn không có ai trả lời.

Trình Dư Hạ buông đồ trong tay xuống, đang định gọi điện cho Lộ Dương, lúc này có một người đàn ông trung niên đi tới hỏi thăm: "Đây là nhà con hả?"

Dáng người đàn ông thiên gầy, mái tóc thưa thớt, sắc mặt cực kỳ hồng hào nhưng thần sắc dường như không được tỉnh táo, dấu hiệu điển hình của người uống rượu.

Trình Dư Hạ nói: "Con tới tìm bạn."

Người đàn ông nắm tay vịn cầu thang, khó khăn đi về phía trước hai bước: "Người sống ở đây là một học sinh tên Lộ Dương đúng không?"

Trình Dư Hạ cảnh giác, đánh giá ông ta: "Chú là ai?"

"Chú là ai á! Là ba của nó!" Người đàn ông đột nhiên ợ lên một cái, sau đó vừa vào tay vịn cầu thang vừa mắng chửi: "Thằng nhóc thúì này đi tới đâu cũng nói với người ta là chú chết rồi đúng không, cái đồ vô ơn giống hệt mẹ nó, ba ngày không đánh liền quên mất cái nhà này là của ai."

Trình Dư Hạ bỗng nhiên nhớ tới vết thương trên mặt Lộ Dương hôm rày: "Chú tìm nhầm nhà rồi, người bạn sống ở nhà này họ Vương, ba cậu ấy là cảnh sát, công tác ở đồn công an cạnh tiểu khu, vả lại hiện giờ chắc gần tới giờ tan làm trở về nhà."

Người đàn ông xoay đầu nhổ nước bọt, tiếp tục mắng: "Đồ vong ân bội nghĩa dám lừa gạt ông đây, đợi xem tao bắt được có lột da mày không." Xoay người loạng choạng đi ra ngoài.

Trình Dư Hạ xem thấy ông ta đã đi xa, lập tức đến góc khuất cầu thang gọi điện cho Lộ Dương.

Tiếng chuông vang lên mười mấy giây, bên kia mới nghe máy.

Không đợi Lộ Dương mở miệng, Trình Dư Hạ sốt ruột, vừa nhìn từ hiên cửa sổ ra bên ngoài vừa nói: "Cậu và bà ngoại ở bên ngoài thêm một lúc đi, khoan hãy về nhà."

"Tôi không có ra ngoài." Lộ Dương nói.

Thấy người đàn ông đã đi ra khỏi cổng lớn của tiểu khu, Trình Dư Hạ mới dựa vào vách tường thở phào một hơi: "Vừa có người tới nhà tìm cậu, may mà cậu không có ở nhà, thoát nhìn ông ta đã xỉn lắm rồi, trông còn có vẻ rất giận dữ..."

"Cậu ở đâu?" Lộ Dương nói: "Đứng yên đó không được đi lung tung, tôi đến tìm cậu."

Trình Dư Hạ cảm giác được sự lo lắng của Lộ Dương thông qua điện thoại, cô trấn an anh: "Không sao đâu, người đó đi rồi, đợi ông ta đi xa hơn xíu nữa tôi sẽ lập tức trở lại nhà cô cả, bây giờ cậu khoan hãy tới đây sẽ tốt hơn, người đó nhìn qua thật sự rất hung dữ, nếu cậu ở trong nhà thì hôm nay đừng ra ngoài, cả bà ngoại nữa, đừng để bà đi ra khỏi nhà..."

"Trình Dư Hạ." Lộ Dương nói: "Lên sân thượng đi."

Trình Dư Hạ cầm theo mấy món đồ mang từ quê về, hì hục leo cầu thang để lên sân thượng.

"Hoá ra cậu ở đây." Cô đưa túi đồ trong tay qua, giọng nói mang theo tiếng thở dốc dữ dội: "Nhanh mang về cho bà ngoại đi, bảo sao vừa nãy gõ cửa mà không thấy ai ra mở."

"Hôm nay cậu không nên tới nơi này." Tuy Lộ Dương nhận lấy đồ trong tay Trình Dư Hạ, nhưng sắc mặt là không được tốt lắm.

"Hả?" Trình Dư Hạ kinh ngạc nói: "Sao cậu biết ba mẹ tôi đi nửa đường thì đột nhiên quyết định đi tới nhà cô cả?"

"Không phải chuyện này." Lộ Dương nói: "Rất nhiều thứ đều đã thay đổi, đáng lẽ không nên giống thế này...."

Giọng nói của anh rất nhẹ, nghe càng giống như đang lẩm nhẩm.

"Cái gì thay đổi?" Trình Dư Hạ nghe không hiểu.

Lộ Dương nhìn Trình Dư Hạ nói: "Cậu không nên gặp gỡ hẳn ta, tôi đã làm nhiều chuyện như vậy, kết quả vẫn không có gì thay đổi..."

Trình Dư Hạ hỏi: "Lúc thì cậu nói mọi thứ đều thay đổi, chốc lát

thì lại chưa, rốt cuộc là có thay đổi hay không?"

Hôm nay Lộ Dương có hơi kỳ lạ, trước giờ Trình Dư Hạ chưa lần nào nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc này của anh.

Cô thận trọng hỏi anh: "Người đó không phải là ba cậu à? Hay cậu trách tôi xen vào việc người khác, nói với ông ta cậu không sống ở đây?" Anh chưa từng nhắc tới ba mẹ trước mặt cô, có lẽ thật sự có nguyên nhân nào đó.

Lộ Dương nói: "Cậu không có xen vào việc người khác."

Trình Dư Hạ hỏi: "Vậy là cậu để ý đến việc tôi nói ba cậu rất hung dữ? Nhưng tôi không biết ông ta là..."

"Đúng vậy." Lộ Dương đột nhiên nắm lấy cổ tay Trình Dư Hạ: "Thế nên sau này có nhìn thấy ông ta ở bất cứ đâu thì phải lập tức tránh xa nhất có thể."

"Tại sao?" Trình Dư Hạ hỏi: "Cậu không muốn để người nhà cậu biết tôi à?"

Lộ Dương lập tức đáp: "Người đó không phải người nhà của tôi."

Trình Dư Hạ thấy cảm xúc của anh dường như không thích hợp, bèn nói: "Nghe theo cậu, tôi bảo đảm sau này sẽ tránh mặt ông ta." Sau đó nói lảng sang chuyện khác: "Mấy thứ này đều mới hái trong vườn rau nhỏ của bà tôi hôm nay, cậu nhớ mang về cho bà ngoại. Đúng rồi, bên trong còn có hai trứng cạp cạp nhà ông nội tôi nuôi, một trứng để hôm qua, một trứng hôm nay, mặc dù tôi đã gói lại nhưng lúc xách về cậu vẫn phải cẩn thận chút đó, còn có...."

Nghe Trình Dư Hạ lải nhải xong, khi này Lộ Dương mới thả cánh tay Trình Dư Hạ ra.

Thần sắc của anh đã hoà hoãn đôi chút, hỏi cô: "Cạp cạp là gì?"

Trình Dư Hạ nói: "Cạp cạp là hai con vịt ông nội tôi nuôi, trong đó có một con tên cạp cạp, con còn lại tên Oa Oa, là tên tôi đặt cho tụi nó." Cô nói rất tự hào: "Thấy sao, tôi đặt tên đặc biệt hay đúng không."

"....." Lộ Dương nói: "Ừ, đặc biệt hay."

Trình Dư Hạ chống nạnh hai tay, nhìn chăm chăm vào mắt Lộ Dương: "Cảm giác cậu trả lời cho có quá à."

Lộ Dương không né tránh, trực tiếp đối mắt với Trình Dư Hạ, anh nói: "Tôi nói thật mà."

Trình Dư Hạ lập tức nở nụ cười: "Được rồi, thấy cậu cũng chân thành nên tin cậu lần này."

Đúng như Lộ Dương nói, thực chất hôm nay Trình Dư Hạ sẽ không xuất hiện ở đây, nhưng có rất nhiều chuyện thật sự đã khác hẳn so với trong trí nhớ.

Ví dụ như hôm nay cô vốn dĩ đang ở nhà, nên căn bản sẽ chịu cảnh kẹt xe.

Tối chủ nhật đồng nghĩa với việc kẹt xe, cả gia đình Trình Dư Hạ từ nhà cô cả về cùng lắm chỉ mất mười phút đi xe, nhưng đã đợi gần hai mươi phút mà xe vẫn chưa chạy được 500m.

Radio trên xe đang cập nhật về tình hình giao thông, nghe nói còn kẹt thêm hai mươi phút.

Trình Dư Hạ ấn mở cửa sổ ghế sau, giơ máy ảnh chụp những chùm đèn hậu màu đỏ hoành tráng phía trước."

Mẹ Trình ngồi ở ghế nói: "Con đường này đã phản ánh bao nhiêu

lần vẫn không có ai quản lý, ngày nào cũng kẹt từ sáng đến tối."

Ba Trình nói: "Người nhiều nên đành chịu thôi, cứ từ từ đi, chúng ta cũng không gấp."

Trình Dư Hạ hướng máy ảnh về phía biển quảng cáo lớn bên đường, vừa chụp xong một tấm, cô bỗng phát hiện có một người đàn ông đứng gần thùng rác bên cạnh biển quảng cáo đang trừng mắt nhìn cô.

Không phải hoa mắt hay ảo giác, Trình Dư Hạ cực kỳ chắc chắn bản thân nhìn thấy hắn ta đang hung dữ trừng mắt về phía mình, sau đó ném túi rác trong tay vào thùng rác.

Trình Dư Hạ chỉ nghĩ có lẽ người kia cảm thấy cô bất lịch sự khi tự ý chụp hình hắn ta nên mới tức giận, nhưng nhìn thêm một lúc, cô bỗng nhận ra người kia có hơi quen mắt.

Trình Dư Hạ đã gặp qua gương mặt này không dưới một lần, lần đầu tiên là lúc hắn ta suýt nữa đã xô ngã cô và Tề Duyệt, lần thứ hai chính ảnh chụp của người bị bắt giữ vì ngược đãi mèo.

Trình Dư Hạ vô cùng tin tưởng vào trí nhớ của mình, cô tin chắc là mình không nhận lầm người.

Tuy nhà nước không có luật xử phạt cụ thể đối với những người ngược đãi động vật, nhưng nếu hành vi của người này thật sự độc ác như những lời trên mạng, vậy tại sao chỉ mới qua một khoảng thời gian ngắn mà hắn ta lại xuất hiện ở đây.

Trình Dư Hạ đóng cửa sổ xe lại, sau đó móc điện thoại ra, lên mạng tìm kiếm tin tức gần nhất của vụ việc này.

Không tra thì không biết, nhưng một khi đã tìm hiểu, cô suýt đã tức giận đến mức quăng luôn điện thoại.

Người này không chỉ được thả ra, mà còn thả vào ngày thứ ba từ khi bắt giữ.

Sau đó, dù hẳn ta đã đăng một video xin lỗi công khai và bày tỏ sự hối hận sâu sắc, nhưng phía dưới phần bình luận mới gửi gần đây, có người lại nói hẳn ta vẫn bạo hành mèo như cũ, hơn nữa còn livestream quá trình đánh đập trong nhóm y hết lúc trước.

Trong video xin lỗi tỏ ra hối hận bao nhiêu, ngược lại càng ra tay hung ác bấy nhiêu.

Trình Dư Hạ quay đầu nhìn thoáng ra ngoài cửa sổ, phát hiện người kia đã đi rồi.

Nửa đêm, cô quả nhiên gặp ác mộng.

Sáng sớm hôm sau, Tề Duyệt nhìn thấy Trình Dư Hạ với cặp mắt gấu trúc, cuối cùng vẫn không nhìn được mà hỏi cô: "Mày mơ thấy gì mà sợ đến nỗi không dám ngủ cả đêm vậy?"

Trình Dư Hạ nói với Tề Duyệt bằng vẻ mặt nghiêm túc: "Nói là ác mộng nhưng tao lại cảm giác đặc biệt chân thật, như thể đang thật sự xảy ra."

Tề Duyệt nghiêm túc gật đầu: "Ừ, vậy mày đã mơ thấy gì?"

Trình Dư Hạ nói: "Ở trong một căn phòng rất tối, tao nghe thấy âm thanh cực lớn như tiếng của máy móc đang cắt đồ vật nào đó, sau đó tao liều mạng muốn chạy ra ngoài, nhưng tao lại không cảm giác được tay chân của mình, giống như tụi nó không còn thuộc về tao ấy."

Tề Duyệt mím môi nói: "Nghe đáng sợ thật sự, nhất định là vì hôm qua mày coi mấy cái tin kia nên mới nằm mơ gặp cảnh này, không sao đâu, đừng tự hù bản thân."

Trình Dư Hạ nói: "Chắc vậy."

Vừa tới lớp, hai người đã nhìn thấy rất nhiều bạn học đang tụm lại một chỗ.

Có người nói: "Cậu không thấy hả? Trong mấy cái thùng rác trên đường Bình Viễn, có xác một con mèo nhỏ bị chặt thành nhiều mảnh rồi ném vào những thùng rác khác nhau, ác độc dữ thần."

Nghe nhắc đến đường Bình Viễn, lông tóc Trình Dư Hạ chợt dựng lên, đường Bình Viễn chính là con đường cô đã chụp tấm biển quảng cáo vào đêm qua.

2427 words

17.09.2024

Chương 25: Khăn choàng cổ

Editor: Chu

Sau khi điểm số cuối kỳ được công bố, không làm mọi người thất vọng, Trình Dư Hạ tiếp tục tiến lên, điểm thi lần này thậm chí còn cao hơn trước đó rất nhiều.

Bởi vì mỗi người đến có kế hoạch ở nhà sau khi nghỉ đông, nên lần tụ họp này đã trở thành lần gặp mặt cuối cùng trước kỳ nghỉ.

Tiết trời đặc biệt lạnh và âm u, cũng vì thế mà họ dời địa bàn từ ngoài ban công vào trong quán cafe.

Ông chủ Thảm Xuyên bung tới vài ly cacao nóng cho mọi người, thời điểm trong quán gần như không có người khách nào khác, anh ấy bèn ngồi xuống tám chuyện cùng bọn họ.

Thảm Xuyên nói: "Lâu rồi không thấy người bạn kia của mấy đứa tới đây."

Năm người trong nhóm Trình Dư Hạ đều có mặt, cô tưởng anh ấy đang nhắc đến Chu Mai Mai.

"Vâng." Trình Dư Hạ nói: "Chắc cậu ta không quen đến nơi đông người."

Thật ra Chu Mai Mai từng gặp nhóm Trình Dư Hạ ở quán ba lần, cô ta vốn không học cùng lớp với họ, quan hệ cũng chẳng thân

thiết gì, hơn nữa nhóm Trình Dư Hạ cũng không định mời cô ta tham gia cùng, sau đó thì không còn gặp cô ta đến đây nữa.

Sau này Tề Duyệt nói cho Trình Dư Hạ biết Chu Mai Mai rõ ràng đang nhắm tới Lộ Dương, cả người ngoài cuộc như cô nàng còn có thể nhận ra, nhưng Trình Dư Hạ lại không cảm giác được chút nguy hiểm nào.

Sự thật thì Trình Dư Hạ cũng nhìn ra Chu Mai Mai luôn cố tình tìm Lộ Dương để nói chuyện, song cô biết rõ mối quan hệ giữa cô ta với Phùng Nguyên, nên không nghĩ nhiều về phương diện lắm.

Nếu cứ đề phòng với bất kỳ bạn nữ nào nói chuyện với Lộ Dương, Trình Dư Hạ cảm thấy bản thân sớm muộn gì cũng mệt đến chết.

Đang nói chuyện bên này, bỗng nhiên nghe thấy phục vụ Tiểu Trần đứng sát cửa kính kính hỉ nói: "Tuyết rơi rồi!"

Mọi người đồng loạt nhìn ra bên ngoài, thành phố này nằm thiên về phía Bắc, nên thời gian tuyết rơi vào mỗi năm đều khá trùng nhau.

Tuy năm nào cũng có, nhưng trận tuyết đầu mùa vẫn đáng để người ta bất ngờ và vui vẻ đôi chút.

Tề Duyệt kích động kéo Trình Dư Hạ: "Đi xem tuyết lạ nè Hạ Hạ." Hai người chưa kịp mặc áo khoác đã phấn khích chạy ra ngoài.

Tuyết rơi đến rạng sáng hôm sau, sau bữa ăn sáng không được tính là quá sớm, mẹ Trình nói mình có hẹn với cô cả của Trình Dư Hạ đi dạo phố.

Trình Dư Hạ bị cảm nhẹ, hai bên mũi thay phiên mau nghẹt cứng cả đêm hại cô không thể ngủ ngon được, cô vốn định ăn

sáng xong sẽ tiếp tục ngủ nướng, thế nhưng mong muốn ngủ nướng của cô không thể thành hiện thực.

Mẹ Trình nói cô cả muốn đi mua quần áo, bảo Trình Dư Hạ đi theo để tư vấn cho bà ấy, sẵn tiện đến chiều sẽ dẫn cô đi ăn món vịt hầm gừng ở hàng mà cô thích.

Trình Dư Hạ hỉ mũi rồi nói: "Mẹ với cô cả đi đi ạ, hôm nay con không muốn ăn canh vịt."

"Canh vịt có thể trị cảm đó." Mẹ Trình nói: "Vả lại, tuy phần lớn góp ý của con đều không được tiếp thu, nhưng dù sao cũng đâu thể thiếu vai trò này, hiểu không?"

Trình Dư Hạ tiếp tục hỉ nước mũi, hỏi: "Có thể không hiểu không ạ."

Mẹ Trình trông chiếc áo khoác dày dặn lên người Trình Dư Hạ: "Không thể."

Đợi đến khi mua sắm ở trung tâm thương mại xong, lúc ngồi trong tiệm canh vịt, cả người Trình Dư Hạ đã ướt đầm mồ hôi.

Bên trong trung tâm thương mại và bên ngoài, cho dù là đông hay hè, vẫn luôn là hai mùa trái ngược nhau.

Trình Dư Hạ vừa lau mồ hôi trên mặt vừa nói: "Mẹ, con đi rửa mặt cái, ở đây nóng quá."

Lúc đi từ trong toilet ra, vô tình nhìn thoáng qua tủ kính phía bên trái, vừa quét mắt Trình Dư Hạ đã bị chiếc chăn quàng cổ màu xám khói trên cổ người mẫu thu hút.

Cô thay gương mặt người mẫu thành gương mặt của Lộ Dương, nhận ra chiếc khăn choàng màu xám khói này vô cùng hợp với Lộ Dương.

Trình Dư Hạ đang định đi vào trong cửa hàng xem thử, chợt nghe thấy âm thanh quen thuộc ở sau lưng: "Em không cần anh tặng đâu, chẳng phải đã nói tháng sau có tiền tiêu vật em sẽ trả lại cho anh rồi à."

Giọng nói của một người khác vang lên: "Đã nói không cần rồi mà, để anh tặng em nhé Mai Mai."

Trình Dư Hạ xoay người nhìn, trông thấy Chu Mai Mai và Phùng Nguyên đứng bên cạnh rào kính, đưa lưng về phía cô.

Phùng Nguyên kéo tay Chu Mai Mai, đau khổ cầu xin cô ta: "Để anh tặng cho em không được hả Mai Mai, xin em đấy."

Cũng may là bọn họ đưa lưng về phía Trình Dư Hạ, nếu không Trình Dư Hạ nhất định sẽ xấu hổ khi chứng kiến cảnh tượng này, không biết phải chào hỏi thế nào mới có vẻ tự nhiên.

Cô đẩy cửa đi vào trong cửa hàng, lấy khăn choàng cổ trong tủ kính ra nhìn ngắm, sau khi phát hiện Chu Mai Mai và Phùng Nguyên rời đi mới đi ra khỏi cửa hàng.

Đi chưa được mấy bước, cô lại nhìn thấy hai người họ trong một cửa hàng chuyên bán túi xách hàng hiệu đắt đỏ nhưng ít người biết đến.

Chu Mai Mai cười tươi như hoa, cầm một cái túi xách nói chuyện với Phùng Nguyên bên cạnh, nhìn sơ qua có thể nhận ra quan hệ của họ rất thân mật.

Mẹ Trình thấy Trình Dư Hạ rốt cuộc đã trở lại, mức chén canh đặt trước mặt cô: "Rửa có cái mặt mà lâu thế." Cúi đầu nhìn túi giấy Trình Dư Hạ đặt xuống, hỏi cô: "Mua gì vậy?"

Trình Dư Hạ cười nói: "Con mua một cái khăn choàng cổ."

Mẹ Trình nhìn thoáng trong túi giấy: "Nhìn màu này hẳn không phải là mua cho con?"

Cô cả nói: "Chắc Hạ Hạ mua cho ba đấy."

Mẹ Trình nói: "Chị không biết rồi, ba con bé có choàng khăn cổ bao giờ."

Trình Dư Hạ uống một muống canh, cười hìhì nói: "Tặng cho một người bạn học của con ạ."

"Nghiêm túc lại coi Trình Dư Hạ." Mẹ Trình nghiêm mặt nói: "Tặng cho bạn nào, con trai phải không."

"Mẹ, mẹ đừng hiểu lầm." Trình Dư Hạ lập tức giải thích: "Mẹ cũng biết người bạn này của con, cậu ấy ở cùng một toà nhà với cô cả đấy ạ, lần này thành thích của con tiến bộ nhiều như vậy, ít nhiều cũng là nhờ cậu ấy dạy kèm, mà người ta lại không chịu nhận học phí, dù sao con cũng nên tặng một món quà nhỏ để tỏ lòng biết ơn chứ."

Cô cả gấp một cái chân vịt bỏ vào trong chén trình Dư Hạ: "Hạ Hạ nói đúng đó, vả lại chuyện bạn bè tặng quà cho nhau cũng rất bình thường, mấy hôm trước Phàm Phàm cũng vừa tặng tiêu bản cho bạn của nó."

Mẹ Trình nói: "Không phải đâu chị, nhóm kia của nó có tổng cộng năm người, nhưng nó cố tình chỉ mua một món quà..."

"Đâu phải chỉ tặng quà cho một người..." Trình Dư Hạ liệt kê ra: "Con còn đưa cho một bạn khác mấy phiếu mua bánh kem giảm giá, một bạn thì tặng nguyên bộ đề thi đại học mô phỏng, còn nhỏ Tế Duyệt thì bảo con không cần đưa quà, mẹ xem chỉ thừa mỗi bạn con tính tặng khăn choàng thôi."

Mẹ Trình suy nghĩ rồi thúc giục nói: "Canh sắp nguội rồi, uống nhanh đi, có điều mẹ còn tò mò hỏi một câu, sao con lại trả lời lảm thế."

"Được rồi mà." Trình Dư Hạ lập tức cúi đầu húp canh.

Mẹ Trình đột nhiên hỏi: "Mấy phiếu giảm giá đó con lấy đâu ra?"

Trình Dư Hạ vừa gặm vệt chân vừa nói: "Không phải trong ngăn tủ của mẹ có nhiều lắm hử, con sợ mẹ để lâu hết hạn nên giúp mẹ dùng bớt một ít."

Mẹ Trình nghiêng răng nói: "Con hay quá ha Trình Dư Hạ, đó là quà cuối năm mẹ dành để phát cho hội viên trong chỗ làm."

Trình Dư Hạ nói: "Con đếm trong danh sách hội viên tổng chỉ có 56 người, số phiếu bánh ngọt lẽ phát hành nhiều hơn hẳn, nên mẹ chắc chắn không dùng hết được đâu."

Thấy mẹ Trình chuẩn bị tung chiêu, cô cả lập tức khen ngợi: "Em xem con bé Hạ Hạ lớn lên không chỉ xinh đẹp mà còn thông minh như em nữa."

"Nó mà thông minh gì, lảm mư nhiều kế thì đúng hơn." Mẹ Trình nói: "Nó mà thông minh được như một nửa Phàm Phàm nhà chị, em đã không phải lo về việc nó có đậu đại học hay không."

Cô cả đáp lại: "Em nói gì kỳ vậy, Hạ Hạ thông minh như vậy không thể đậu đại học được?"

Trình Dư Hạ gật đầu: "Đúng đó ạ, cô cả phân xử công bằng cho con đi, mẹ cứ chê con hoài."

Mẹ Trình nói: "Thế hôm nay có mặt cô cả ở đây, nói thử xem con định thi vào Bắc Đại hay Thanh Hoa."

"Mẹ làm khó người ta quá à." Trình Dư Hạ khóc không ra nước mắt: "Nào có ai bắt con mình chọn giữa Thanh Hoa với Bắc Đại chứ."

"Hạ Hạ nhà chúng ta đâu nhất thiết phải học hai trường này." Cô cả nói tiếp: "Hơn nữa, nếu con bé thật sự muốn đi học xa, vợ chồng tụi em có thể yên tâm chắc."

Trình Dư Hạ tủi thân mà nói: "Không phải mẹ nói chỉ cần con có thể đi đậu Nam Đại* là mẹ đã mãn nguyện rồi sao."

*(*Nam Đại: Đại học Nam Kinh.)*

"Con nghĩ dễ đậu vào Nam Đại lắm hả?" Mẹ Trình nói: "Tuy rằng Nam Đại không nổi tiếng bằng Thanh Bắc*, nhưng cũng nằm trong top đại học hàng đầu cả nước đấy."

*(*Thanh Bắc: Đại học Thanh Hoa và Đại học Bắc Kinh.)*

Trình Dư Hạ trả lời vô cùng tự tin: "Mẹ yên tâm, con chắc chắn sẽ đậu Nam Đại." Câu này không hề nói quá, sau này cô thật sự thi đậu Nam Đại, hơn nữa còn thể hiện rất xuất sắc trong kỳ thi đại học, trúng tuyển Nam Đại với số điểm cực cao.

Thư thông báo trúng tuyển sau này còn được mẹ Trình lồng vào khung ảnh, đặt ở nơi dễ nhìn thấy nhất trên tủ TV trong phòng khách cả năm trời, nếu không do mẹ Trình sợ sẽ bắt cần làm vỡ vì giữa chừng gia đình đổi một cái tủ TV nhỏ hơn, có lẽ nó còn được trưng rất lâu.

Song, hiện giờ Trình Dư Hạ không có cách nào để chứng minh, cô không thể nói với hai người rằng mình đã xuyên không trở về và từng học ở Nam Đại bốn năm.

"Được." Mẹ Trình nói rất dứt khoát: "Nếu con có thể đậu Nam

Đại, mẹ sẽ đồng ý để con tham gia cuộc thi nhiếp ảnh."

Trình Dư Hạ nói: "Vậy con không cần lo lắng nữa, chắc chắn mẹ sẽ đồng ý thôi."

Mẹ Trình nói: "Xem biểu hiện của con sao đã."

Cô cả nói với Trình Dư Hạ: "Đừng sợ, cô cả ủng hộ con. Đợi con tốt nghiệp, nếu mẹ con không đồng ý, cô sẽ khuyên nhủ giúp con."

Nụ cười của Trình Dư Hạ đặc biệt khiến người ta yêu thích: "Cảm ơn cô ạ, quả nhiên vẫn là cô cả thương cho con nhất."

Ăn xong món vịt hầm gừng, hai người lớn vẫn đang lưỡng lự có nên mua chiếc áo khoác mà họ vừa ý trước đó không, mẫu áo đó chỉ có hai màu, lại còn là hai màu rất tối.

"Chắc chị không được hưởng gen này." Mặt cô cả ủ rũ: "Nếu chị trắng như Hạ Hạ thì có thể dễ dàng chọn quần áo rồi, muốn mặc màu nào cũng được."

Điều kỳ lạ chính là, rõ ràng cô cả làm việc ở bệnh viện, đã hơn mười mấy năm nhưng nước da vẫn không trắng hơn được tí nào.

Trình Dư Hạ nói: "Da của cô là nước da khỏe mạnh, có rất nhiều người nổi tiếng thích màu da của cô, họ còn cố tình phơi nắng để có được như này đấy ạ."

"Hạ Hạ khéo ăn khéo nói thật." Cô cả nói: "Vậy là có nhiều người nổi tiếng muốn có màu da như cô lắm à?"

Trình Dư Hạ hết sức chân thành nói với cô cả: "Đương nhiên rồi, màu da của cô trông rất có gu, cô chắc chắn là người dẫn đầu xu hướng thời trang trong tương lai."

Cô cả bật cười, nói: "Đã mấy chục tuổi còn dẫn đầu xu hướng gì nữa, cô đã sớm bị xu hướng bỏ rơi rồi."

Trình Dư Hạ nói: "Cô đừng nghĩ vậy ạ, xu hướng thời trang nào có phân biệt tuổi tác."

"Đã bàn xong chưa?" Mẹ Trình hỏi: "Có muốn theo đuổi xu hướng hay không?"

Cuối cùng cô cả vẫn quyết định đi theo xu hướng, trở lại cửa hàng mua chiếc áo khoác kia.

Mẹ Trình lái xe, đưa mọi người về nhà cô cả trước.

Trên đường đi, Trình Dư Hạ gửi tin nhắn hỏi Lộ Dương có ở nhà không, nếu có thì mười phút sau gặp nhau trên sân thượng của toà nhà anh.

Không lâu sau, Lộ Dương trả lời ngắn gọn: "Được."

Trình Dư Hạ buông điện thoại xuống rồi nói: "Mẹ, hồi nữa tới nhà cô cả, mẹ có thể chờ con một lát không."

Mẹ Trình nói: "Năm phút thôi nhé, con hỏi thử xem thằng bé có ở nhà không."

"Hỏi rồi ạ." Trình Dư Hạ nói: "Con đưa đồ cho cậu ấy rồi về."

Cô cả bồng nói: "Nhóc Lộ Dương đó ngoan ngoãn với lễ phép lắm, trong nhà chỉ có thằng bé với bà ngoại, cũng là một đứa nhỏ hiếu thuận."

Mẹ Trình hỏi: "Ba mẹ thằng bé không sống cùng sao?"

"Nói đi cũng phải nói lại, thằng bé này rất đáng thương." Cô cả

thở dài: "Nghe nói vào hôm thi tuyển sinh cấp 3, mẹ nó bị ba bạo hành đến mức mất mạng, sau đó hẳn ta cũng bị bắt vì chuyện này. Em nghĩ xem, vào thời điểm thi chuyển cấp quan trọng mà trong nhà lại xảy ra chuyện này, không biết lúc đó thằng bé đã làm thế nào để vượt qua."

2599 words

17.09.2024

Chương 26: Tặng quà

Editor: Sel

"Cô cả, cô nói thật đấy ạ?" Cả người Trình Dư Hạ rướn về phía trước, chen vào giữa hai ghế, nghiêng đầu về phía trước để nghe rõ hơn.

"Chắc chắn là thật rồi." Cô cả nói: "Chuyện này thì ai lại bịa ra làm gì."

Trình Dư Hạ ngồi sững lại trên ghế, nhớ đến việc Lộ Dương luôn tránh nói về bố mẹ, giờ cô mới hiểu anh làm vậy vì không muốn nhớ lại quá khứ đó.

Khi đẩy cánh cửa sắt trên sân thượng ra, một cơn gió lạnh đột ngột thổi vào mặt Trình Dư Hạ, cô lập tức rút cổ vào trong áo.

Vừa xoa tay, cô vừa nói: "Lạnh quá, ở đây còn có tuyết đọng nữa này."

"Cậu bị cảm rồi à?" Lộ Dương tiến lại gần Trình Dư Hạ: "Cậu đã uống thuốc chưa?"

"Rồi." Trình Dư Hạ nói: "Tôi còn uống cả canh gà nấu gừng, tiện thể mang cho cậu một món quà cảm ơn nữa."

Lộ Dương nhận túi giấy Trình Dư Hạ đưa, không hiểu lắm: "Sao đột nhiên lại tặng quà cảm ơn tôi?"

Trình Dư Hạ chớp mắt nhìn Lộ Dương, nói: "Tất nhiên là vì thành tích của tôi tiến bộ như thế này không thể thiếu sự hướng dẫn tận tình của cậu được. Nếu cậu không muốn nhận quà cảm ơn thì tôi sẽ phải trả tiền học thêm cho cậu đấy."

Lộ Dương vốn đang do dự, cuối cùng cũng buông tay xuống: "Thực ra cậu không cần cảm ơn tôi đâu, vốn dĩ cậu đã rất thông minh mà. Nếu không thì làm sao có thể dễ dàng đậu vào Đại học Nam Kinh được chứ..."

Trình Dư Hạ thắc mắc: "Sao cậu biết tôi sẽ đậu vào Đại học Nam Kinh?" Nghe giọng điệu của Lộ Dương, cứ như anh đã biết chắc chắn cô sẽ đậu, chứ không phải chỉ là có khả năng đậu.

Lộ Dương đứng trước Trình Dư Hạ để chặn bớt gió thổi vào cô, thần thái bình tĩnh, không hề giống như đang bịa ra lý do: "Tôi nghe cậu nói nguyện vọng của cậu là Đại học Nam Kinh, nên tôi tin chắc cậu sẽ đậu."

"Ồ." Trình Dư Hạ quan sát ánh mắt của Lộ Dương, nói: "Vậy thì tôi cảm ơn cậu đã tin tưởng tôi nhé."

"Không có gì." Lộ Dương nói: "Trời lạnh rồi, sau này cố gắng đừng ra ngoài nữa."

Trình Dư Hạ hỏi: "Cậu đang nói tôi hả? Hay là nói chính mình vậy?"

"Tôi nói chúng ta." Lộ Dương xoa nhẹ mái tóc rối trên đầu Trình Dư Hạ: "Nếu cậu muốn tìm ai đó nói chuyện thì có thể gọi điện cho tôi bất cứ lúc nào, nhưng gặp mặt thì thôi nhé."

Trình Dư Hạ cau mày, chất vấn anh: "Hiểu rồi, hóa ra là cậu không muốn gặp tôi nữa, cậu thấy tôi xuất hiện trước mặt cậu mỗi ngày là phiền phức đúng không?"

Lộ Dương cười bất lực: "Tôi chỉ thấy lo lắng vì cậu dễ bị ốm quá thôi."

Sức khỏe của Trình Dư Hạ khá đặc biệt, cô thuộc kiểu người dễ bị bệnh khi gặp gió lạnh. Chỉ cần thời tiết thay đổi đột ngột, cô chắc chắn sẽ bị ốm, nhưng dù là cảm cúm hay sốt thì cũng chỉ là những triệu chứng nhẹ, không cần quá hai ngày là cô sẽ tự khỏi.

Trình Dư Hạ nói: "Vậy chúng ta thỏa thuận nhé, nếu tôi gọi điện thì cậu không được không nghe máy."

Lộ Dương nói: "Tôi hứa với cậu."

Trước khi rời đi, Trình Dư Hạ lấy ra một món đồ từ túi áo khoác lông vũ, nhét vào tay Lộ Dương: "Đây là món tôi thích, hy vọng cậu cũng thích." Sau đó, cô chỉ vào Lộ Dương, nói: "Còn đây cũng là người tôi thích, nên làm ơn hãy chăm sóc cậu ấy cẩn thận nhé."

Nhìn theo bóng Trình Dư Hạ đi xa dần, Lộ Dương siết chặt thanh socola trong tay. Đó vẫn là loại socola mà cô thường đưa cho anh, hương vị mà cô luôn yêu thích.

Mặc dù Lộ Dương đã đồng ý với việc Trình Dư Hạ nên hạn chế ra ngoài, nhưng cho đến trước Tết, ngoại trừ hai lần đi tái khám ở bệnh viện, Trình Dư Hạ thật sự không ra ngoài thêm lần nào nữa.

Vậy mà xui xẻo thay, ngay hôm sau khi đưa khăn quàng cổ cho Lộ Dương, Trình Dư Hạ đã trượt ngã trong nhà tắm, gãy xương cẳng chân phải.

Tề Duyệt biết tin nên đặc biệt mua một bó hoa đến thăm Trình Dư Hạ tại nhà. Cô nàng ngồi bên giường, lo lắng hỏi: "Mày không sao chứ?"

Trình Dư Hạ với chân phải đang gác lên, di chuyển khó khăn, buồn bã nói: "Không sao đâu, không nghiêm trọng lắm, chỉ là làm gì cũng hơi bất tiện thôi."

Tề Duyệt quay đầu ho một tiếng, rồi quay lại nhìn Trình Dư Hạ, nói: "Nghe dì nói mày tự làm mình ngã à?"

Trình Dư Hạ nói: "Khăn tắm rơi xuống đất, tao định nhặt lên thì..." Chưa kịp nói hết câu, Tề Duyệt đã không nhin được mà bật cười.

"Sao lại có người tự vấp vào chân mình rồi ngã gãy xương chứ." Nhìn thấy Trình Dư Hạ đang giận dữ nhìn mình, Tề Duyệt cố nhin cười một chút rồi nói: "Mày hậu đậu quá rồi đó!"

Trình Dư Hạ lạnh lùng nói: "Mày đến để cười trên nỗi đau của tao đúng không?"

Tề Duyệt nói: "Sao lại thế được, tao vừa nghe nói mày bị gãy xương đã lo lắng đến thăm ngay mà."

"Thật là cảm ơn mày quá đi." Trình Dư Hạ nói: "Mày cứ cười to thêm một chút nữa là tao sẽ tin ngay..."

Sau đó, Trình Dư Hạ kể chuyện mình bị gãy xương cho Lộ Dương nghe. Cô nghĩ rằng Lộ Dương sẽ trách cô không cẩn thận, nhưng không ngờ mười mấy phút sau, Lộ Dương lại gửi đến một đồng lời dặn dò và khuyên cô nên yên tâm ở nhà nghỉ ngơi, đừng cứ nghĩ đến chuyện ra ngoài.

Trình Dư Hạ không thể hiểu nổi, trong mắt Lộ Dương cô có bao nhiêu hoang dã, cứ thích ra ngoài đến vậy. Cô nhắc lại: "Có câu nói rằng có thể giữ người nhưng không giữ được lòng, cậu đã nghe chưa? Vì thế cậu không thể ngăn trái tim tôi hướng ra ngoài được."

Chẳng mấy chốc, Lộ Dương đáp lại: "Không sao, chỉ cần người không ra ngoài là được, dù sao trong thời gian ngắn cậu cũng không thể đi đâu được."

Trình Dư Hạ tức điên, phải mất đến năm phút mới trả lời tin nhắn của Lộ Dương: "Chờ đến khi chân tôi khỏi rồi, nhất định tôi sẽ chạy đến làm phiền cậu mỗi ngày."

Chờ mãi cho đến ngày 30 Tết, Trình Dư Hạ cuối cùng cũng tháo bỏ được cái băng bó gây trở ngại cho việc di chuyển, nhưng do bác sĩ dặn không nên đi lại và đứng quá lâu, nên ba Trình và mẹ Trình đã hủy kế hoạch ra ngoài thành phố để bắn pháo hoa vào đêm 30.

Do Trình Dư Hạ bị gãy xương, năm nay gia đình họ không về quê ăn Tết. Bây giờ lại đột ngột không đi bắn pháo hoa, Trình Dư Hạ cảm thấy cái Tết này thật quá nhạt nhẽo.

Ba Trình nói: "Khó khăn lắm năm nay mới có chỗ được phép bắn pháo hoa, nếu không đi thì có phải uổng quá không."

Trình Dư Hạ lập tức hòa theo: "Đúng rồi, đúng rồi, mẹ nghĩ xem, bắn pháo hoa chẳng phải thú vị hơn ở nhà xem Xuân Vãn (chương trình Gala Tết) sao? Mấy năm nay, Xuân Vãn mẹ xem lần nào chẳng được một nửa là ngủ gật."

Mẹ Trình nói: "Ý anh là gì, Trình Văn Viễn? Không đi bắn pháo hoa là do mình tôi quyết định chứ gì? Vậy tại sao hôm qua trước mặt bác sĩ, anh không nói rằng anh nhất định muốn đưa con gái đi chơi?"

Ba Trình lập tức cười gượng: "Tôi chỉ nghĩ là Hạ Hạ mong đợi nhiều ngày rồi, không nỡ để con bé thất vọng thôi mà."

Mẹ Trình đứng dậy từ ghế sofa: "Ô, anh không muốn con thất vọng, vậy là định để tôi đóng vai người xấu phải không?" Nói

xong, bà không quay đầu lại mà bước thẳng ra cửa.

"Mẹ, mẹ!" Trình Dư Hạ vừa khập khiễng vừa chạy theo: "Không đi thì không đi, mẹ đừng bỏ nhà đi chứ."

Mẹ Trình nói: "Mơ đi, đây là nhà tôi, tôi việc gì phải đi." Sau đó bà chuyển hướng bước vào phòng chứa đồ.

Trình Dư Hạ quay lại nhìn ba Trình một cái, rồi nghe thấy mẹ Trình gọi từ trong phòng chứa đồ: "Trình Văn Viễn, còn chờ gì nữa mà không vào giúp tôi?"

Trong phòng chứa đồ có một chiếc xe lăn, là cái mà ba Trình đã mua để đón mẹ Trình xuất viện hai năm trước sau khi bà phẫu thuật, nhưng mua rồi lại chưa sử dụng lần nào.

Mẹ Trình vừa quyết đoán vừa có cá tính, tư tưởng độc lập và rất quan tâm đến hình ảnh của mình trước mọi người. Hôm đó khi thấy ba Trình đẩy chiếc xe lăn vào phòng bệnh, bà ngó người ra.

Mẹ Trình chỉ vào chiếc xe lăn và nhìn ba Trình với ánh mắt đầy khó tin, hỏi: "Anh đã thấy ai phẫu thuật ruột thừa xong mà cần ngồi xe lăn chưa?"

Đến bây giờ Trình Dư Hạ vẫn còn nhớ rõ, sau khi mẹ Trình bước vào nhà với dáng đi như bay, mãi một lúc sau ba Trình mới lò dò mang chiếc xe lăn vào theo.

Mẹ Trình vừa lau chiếc xe lăn vừa nói: "Hai ba con đừng tưởng tôi không biết hai người đã lén lút tính toán gì ở sau lưng tôi."

Trình Dư Hạ đi vòng quanh mẹ Trình, dùng tay quạt quạt cho bà: "Ba con con biết mẹ dễ mềm lòng mà."

"Lòng mẹ cứng như đá đấy." Mẹ Trình vừa lau xe lăn vừa đuổi Trình Dư Hạ: "Tránh ra, đừng có ở đây mà làm phiền. Nếu không

phải vì đang Tết, xem hôm nay ai dám bước ra khỏi nhà này."

Trình Dư Hạ vội vàng đồng tình: "Đúng, đúng, mẹ nói phải. Nếu không phải vì Tết, thật ra cũng chẳng ai muốn ra ngoài cả."

Mẹ Trình liếc cô một cái sắc như dao: "Trình Dư Hạ, nhà mình đâu có cái phong tục Tết là không được đánh con."

"Không nói nữa ạ hehehe..." Trình Dư Hạ cười khúc khích, cầm lấy một quả táo trên bàn: "Con ăn táo đây, ăn táo ngon, ăn táo bổ sung canxi ha ha ha..."

Đến 11 giờ, ba Trình lái xe đến ngoại thành. Giờ này trên đường vẫn còn nhiều xe cộ, hầu hết xe đều đang hướng đến khu vực bắn pháo hoa.

Nơi này đông người đông xe, chỉ tìm một chỗ đỗ xe thôi mà đã mất hơn mười phút. Sau khi đỗ xe xong, cả ba mẹ Trình cùng đẩy Trình Dư Hạ tiếp tục tiến lên. Điểm bắn pháo hoa, vì lo ngại vấn đề an toàn nên cách xa chỗ đỗ xe một đoạn, và con đường này chỉ có thể đi bộ.

Trình Dư Hạ nhớ lại rằng, ban đầu năm nay cô không bị gãy chân, cả gia đình cô vẫn về quê đón Tết, nên họ cũng không đến đây bắn pháo hoa.

Khó khăn lắm mới đi đến nơi, nhìn quanh chỉ thấy người đứng thành từng nhóm nhỏ lẻ tẻ.

Ba Trình nói: "Tới đây thôi, Hạ Hạ. Con như thế này chúng ta không tiện đi sâu hơn."

Trình Dư Hạ giơ máy ảnh lên nói: "Ở đây là được rồi ba, từ đây có thể nhìn rất rõ."

Mẹ trình nói: "Người ta đến để bắn pháo hoa, con thì đến để

chụp ảnh, Tết nhất mà cũng không để cái máy ảnh của con nghỉ ngơi chút."

"Nếu nghỉ thêm nữa thì nó rỉ sét mất rồi." Trình Dư Hạ nói: "Với lại khi con đi học, chẳng phải ngày nào nó cũng được nghỉ ngơi hay sao."

Không xa lắm, cách mấy bước chân, Trình Dư Hạ phát hiện ra một cô gái dường như đang nhìn chăm chăm vào mình. Cô thấy cô gái này lạ mặt, cố gắng nhớ lại nhưng không nhớ ra đã gặp ở đâu.

Lúc này, cô gái tiến lại gần Trình Dư Hạ: "Chị ơi, chân chị bị sao vậy?"

Trình Dư Hạ quan sát cô gái từ đầu đến chân, còn mẹ Trình hỏi: "Đây là bạn học của con à?"

Cô gái lập tức mỉm cười ngọt ngào: "Không phải đâu ạ, thưa cô. Con gặp chị này trên chuyến xe buýt xuống núi, lúc đó con ngồi cùng hàng với em họ của chị ấy."

Trình Dư Hạ chợt nhớ ra, đây chính là cô gái đã xin số liên lạc của Lộ Dương. Tuy nhiên, lúc đó cô gái này chỉ nói chuyện với cô qua lưng ghế, không ngờ sau một thời gian dài như vậy mà cô ấy vẫn nhận ra Trình Dư Hạ.

Dường như nhìn ra sự ngạc nhiên của Trình Dư Hạ, cô gái giải thích: "Em học mỹ thuật nên thường chú ý và ghi nhớ đặc điểm khuôn mặt của người khác. Chị ơi, chân chị không sao chứ?"

"Bị gãy chân." Trình Dư Hạ nói: "Nhưng sắp khỏi rồi."

Cô gái cười nói: "Vậy thì tốt rồi. Chị ơi, em còn mấy cây pháo bông, nhưng giờ em phải về với bạn rồi. Em để lại, chị giúp em đốt nhé." Nói rồi, cô gái đặt mấy cây pháo bông lên chân Trình

Dư Hạ, sau đó quay người chạy về hướng ban này, vừa chạy vừa vẫy tay nói với Trình Dư Hạ: "Chị ơi, pháo bông này đẹp lắm đấy, hy vọng chị vui vẻ và sớm khỏi bệnh!"

Trình Dư Hạ ngơ ngác đáp lại: "À, cảm ơn em nhé!" Chính cô cũng không biết từ bao giờ mình lại có nhân duyên tốt như vậy.

Trong lúc cô còn đang tự hỏi, bỗng nghe thấy hình như có người đang gọi tên mình.

2463 words

17.09.2024

Chương 27: Ngày 1 tháng 6 năm 2022

Editor: Sel

"Sao cậu lại ngồi xe lăn thế?"

Trình Dư Hạ nghĩ thầm, thành phố này đúng là nhỏ thật, cùng một chỗ mà lại gặp được hai người quen. Cô nói: "Ba mẹ, đây là bạn học cùng trường với con, tên là Hà Ninh."

Hà Ninh lễ phép cúi đầu chào: "Con chào cô chú ạ."

Ba Trình và mẹ Trình đáp lại: "Chào con, chào con, thì ra là bạn học của Hạ Hạ, con đi cùng với ba mẹ đến đây à?"

"Ba mẹ con không đến." Hà Ninh nói: "Con đi cùng anh trai. Cô chú ơi, Hạ Hạ bị sao vậy? Tự nhiên sao lại ngồi xe lăn thế này?"

"Ai bình thường mà ngồi xe lăn?" Trình Dư Hạ giải thích lại: "Chân tôi bị gãy xương nhưng mà cũng sắp khỏi rồi, chỉ không đứng được lâu thôi."

"Gãy xương!" Hà Ninh kêu lên, khiến mọi người xung quanh đều nhìn về phía họ: "Nghiêm trọng lắm không?"

Trình Dư Hạ lập tức xua tay ra hiệu: "Nói nhỏ thôi, tôi đã bảo là sắp khỏi rồi mà."

Hà Ninh cúi người xuống hỏi nhỏ: "Sắp khỏi rồi sao còn phải ngồi xe lăn?"

Mẹ Trình nói: "Vì bác sĩ bảo nó chưa thể đi bộ lâu hay đứng lâu được, cần phải nghỉ ngơi thêm một thời gian nữa." Rồi bà quay sang hỏi ba Trình: "Cái chân vừa bảo anh lấy để đắp cho Hạ Hạ đâu rồi?"

Ba Trình bưng tỉnh: "Mải lo tìm chỗ đỗ xe, xuống xe rồi quên mất, để anh quay lại lấy."

Trình Dư Hạ nói: "Không cần đâu ba, con không lạnh chút nào."

"Không lạnh cái gì chứ." Mẹ Trình nói: "Con muốn mới tí tuổi đã phải sống chung với bệnh thấp khớp cả đời sao?"

Hà Ninh ngẩng đầu lên hỏi: "Cô ơi, sau này Hạ Hạ đi lại có bị ảnh hưởng gì không ạ?"

Mẹ Trình nói: "Không đâu, còn trẻ nên xương cốt lành nhanh lắm, ăn nhiều vài miếng sườn heo là khỏe lại thôi."

Trình Dư Hạ nói: "Sao cậu lại lo chân tôi có bị gì không làm gì? Giờ tôi không giúp người khác đánh nhau nữa đâu nhé."

Hà Ninh bỗng nhiên hơi ngượng, quay đầu đi chỗ khác: "Ai bảo cậu giúp đánh nhau chứ."

Mẹ Trình hỏi: "Trình Dư Hạ, con còn đánh nhau với người ta à?"

Hà Ninh lập tức lên tiếng giải thích cho Trình Dư Hạ: "Không phải đâu cô ạ, cô đừng hiểu lầm, Hạ Hạ giúp cháu khi còn ở mẫu giáo thôi."

Mẹ Trình nghe thấy thì càng ngạc nhiên hơn: "Cái gì! Mới mẫu giáo mà con đã bắt đầu đánh nhau rồi à?"

"Chỉ là giúp đỡ thôi ạ." Trình Dư Hạ vội vàng nói: "Con chỉ đẩy

người ta một cái thôi, chứ có đánh đắm gì đâu."

Đúng lúc đó, trên bầu trời đêm vang lên một tiếng nổ lớn, một chùm pháo hoa đầy màu sắc bùng nổ, vô số điểm sáng li ti trong giây lát biến thành hàng loạt pháo hoa nhỏ, như một tấm màn đầy sao, bao phủ trên đầu mọi người.

Hà Ninh nói với Trình Dư Hạ: "Pháo hoa này là do anh trai tôi mang đến đây, lúc thử bắn tôi thấy có nhiều hình dạng lắm."

Trình Dư Hạ ngẩng đầu lên, hướng máy ảnh về phía bầu trời đêm: "Mấy thứ thay đổi nhanh thế này chụp khó lắm, mấy cái trước tôi không chụp kịp."

"Không sao, vẫn còn một cái nữa mà." Hà Ninh nghĩ ngợi rồi nói với Trình Dư Hạ: "Để tôi đi hỏi anh trai xem khi nào bắn tiếp, cậu chuẩn bị trước thì sẽ không sợ chụp hụt nữa."

"Không cần đâu, không cần đâu." Trình Dư Hạ nói: "Tôi chỉ chụp chơi thôi, không cần phải làm phiền người khác đâu."

"Đây đâu phải là người khác, không phiền đâu." Hà Ninh nói: "Chờ tôi đi hỏi rồi sẽ quay lại ngay, cô với Hạ Hạ đợi một chút nhé." Nói xong cậu ta liền chạy nhanh về phía đông người.

Mẹ Trình nói: "Bạn học của con cũng nhiệt tình thật đấy."

Trình Dư Hạ quay đầu nhìn mẹ: "Mẹ, bạn học của con nhà có xưởng pháo hoa, mẹ nói xem cậu ấy có định quảng cáo pháo hoa nhà mình cho con không?"

Mẹ Trình vươn tay gõ nhẹ lên đầu Trình Dư Hạ: "Pháo hoa bây giờ không rẻ đâu, xem con đáng giá bao nhiêu cái."

Trình Dư Hạ ôm đầu, uất ức nói: "Mẹ không thể đổi con lấy pháo hoa đâu nhé."

Lúc này, một lon bia từ đâu lăn đến, dừng lại ngay cạnh xe lăn của Trình Dư Hạ.

"Của tôi." Một người chạy tới nhặt lon bia lên, khi đứng dậy liếc nhìn Trình Dư Hạ một cái, rồi huýt sáo về phía cô: "Xin lỗi nhé, em gái nhỏ." Sau đó vừa lẩm bẩm vừa quay người bước đi.

Người này mặc một chiếc áo khoác đen, quần jean màu tối, đi lại lắc lư, gót chân không chạm hẳn xuống đất.

"Nhìn gì thế?" Ba Trình cầm chân lên đạp lên chân Trình Dư Hạ.

Mẹ Trình nói: "Loại người say rượu không biết chọn hoàn cảnh thế này thì tốt nhất nên tránh xa."

Ba Trình nói: "Vậy nên trong thời gian Tết mới kiểm tra gắt gao lái xe khi say rượu đấy."

"Chúng ta cũng đừng ở đây muộn quá." Mẹ Trình nhìn đồng hồ: "Qua mười hai giờ là về nghe chưa."

"Con biết rồi mà." Trình Dư Hạ ngoan ngoãn gật đầu.

"Hạ Hạ!" Lúc này, Hà Ninh từ phía trước chạy lại: "Trước khi bắn pháo hoa vào đúng lúc giao thừa, tôi đã nhờ anh tôi báo cho một tiếng, như vậy cậu sẽ không bị lỡ mất cảnh để chụp nữa." Cậu ta cười rạng rỡ.

Trình Dư Hạ cảm thấy thái độ của Hà Ninh với mình có chút kỳ lạ, cậu ta rất nhiệt tình, thậm chí là quá nhiệt tình.

Mặc dù họ là bạn cùng mẫu giáo và cô cũng đã từng giúp cậu ta một lần, nhưng cách gọi "Hạ Hạ" nghe có vẻ hơi quá thân mật.

"Cảm ơn cậu nhé, Hà Ninh." Trình Dư Hạ nói: "Tôi sẽ tự canh giờ,

với lại còn có ba mẹ tôi ở đây rồi, cậu nên đi với gia đình đi, dù gì cũng là đêm giao thừa."

"Anh ấy đâu cần tôi bên cạnh." Hà Ninh nói: "Anh ấy có người đi cùng rồi, tôi không muốn làm cái bóng đèn."

Trình Dư Hạ hỏi: "Vậy sao cậu còn đi cùng anh ấy?"

Hà Ninh tức giận nói: "Ai mà biết anh ấy lại ra ngoài hẹn hò vào đêm giao thừa, lại còn lấy lý do đưa tôi ra ngoài chơi làm cái cớ."

"....."

Hà Ninh trở thành cái bóng đèn khi đi cùng anh trai, còn nếu không thì một mình vào đêm giao thừa thật sự là cô đơn, nghĩ lại thấy cậu ta cũng tội nghiệp.

Khoảng mười phút sau mười hai giờ, những dấu vết cuối cùng của sự náo nhiệt đã tan biến, gia đình Trình Dư Hạ cũng chuẩn bị về nhà.

Ban đêm rất lạnh, Trình Dư Hạ vừa thở hơi ấm để làm ấm tay, vừa tạm biệt Hà Ninh: "Chúng tôi phải về rồi, các cậu không về sao?"

Hà Ninh nói: "Ừ, sắp về rồi." Lịch sự chào tạm biệt ba Trình và mẹ Trình: "Tạm biệt cô chú ạ."

"Có khi nào Hà Ninh thích con không?" Câu hỏi đột ngột của mẹ khiến Trình Dư Hạ giật mình, làm tay cô lỡ gửi một biểu tượng "hôn hôn" cho đối phương.

Trình Dư Hạ vội vàng rút lại biểu tượng "hôn hôn": "Mẹ nghĩ gì vậy, chúng con chỉ là bạn học bình thường, hơn nữa từ khi còn mẫu giáo đến giờ chưa gặp lại, cậu ấy cũng không thể thích con từ hồi mẫu giáo được."

Phía bên kia nhanh chóng trả lời với sáu dấu chấm hỏi.

Trình Dư Hạ nhấn lại: "Tay bị run nên bấm nhầm, cậu đừng để ý."

Mẹ nói: "Thì sao, ba con hồi mẫu giáo cũng từng được tỏ tình đấy."

Trình Dư Hạ háo hức hỏi: "Thật ạ? Mẹ kể cho con nghe đi, ba con bị cô bé tỏ tình như thế nào?"

"Làm sao mà lại lôi chuyện của ba vào đây rồi?" Ba Trình hơi ngượng ngùng nhìn vào gương chiếu hậu, quan sát biểu cảm của mẹ: "Đang nói chuyện của Hạ Hạ mà."

"Đúng vậy, bây giờ nói chuyện của Hạ Hạ trước đã." Mẹ đổi đề tài, hỏi: "Con có thích người tên là Lộ Dương không?"

"Ba ơi." Trình Dư Hạ muốn khóc không ra nước mắt, nháy mắt hỏi mẹ: "Mẹ ơi, con đói rồi, tối nay có ăn sủi cảo không ạ?"

Mẹ Trình không dao động: "Đừng có mà đánh trống lảng...." còn chưa nói hết câu, tai Trình Dư Hạ đột nhiên nghe thấy một tiếng phanh xe chói tai.

Chỉ trong giây lát khi tiếng phanh vừa vang lên, mắt cô đột nhiên tối sầm lại, sau đó xảy ra chuyện gì thì hoàn toàn không biết.

Thời gian như trôi qua rất lâu. Trong bóng tối mịt mờ, Trình Dư Hạ nghe thấy tiếng chuông báo thức của điện thoại mình.

Tiếng chuông lặp đi lặp lại bên tai cô, cô muốn giơ tay tắt chuông nhưng cảm thấy tay mình cứng ngắc và nặng nề như đá, không thể nhấc lên được.

"Trình Dư Hạ, chuông báo thức đã reo bao nhiêu lần rồi mà vẫn không dậy hả?"

Trình Dư Hạ đột ngột mở mắt, trong phòng tối tăm cô không thể phân biệt được mình đang ở đâu. Cô cố gắng cử động cánh tay bị tê.

"Lát nữa mà đi muộn là tội nhóc đó lại làm loạn cả lên." Tề Duyệt đi giày cao gót, kéo phăng tấm rèm cửa phòng Trình Dư Hạ ra: "Nhanh nhanh dậy rửa mặt cho tao, giờ tao xuống gara đợi mày."

Trình Dư Hạ nghe thấy vậy ngồi dậy hỏi Tề Duyệt: "Đi đâu vậy?"

Tề Duyệt buộc tóc dài xoắn của mình lại một cách tùy tiện ở phía sau: "Chụp ảnh cho bọn trẻ ở trường mẫu giáo chứ đi đâu. Mày mới ngủ một đêm mà đã mất trí nhớ rồi hả?"

Trình Dư Hạ từ dưới chăn lấy điện thoại ra, màn hình sáng lên hiển thị ngày hôm nay là ngày 1 tháng 6.

Không phải là ngày 1 tháng 6 năm 2018, mà là ngày 1 tháng 6 năm 2022.

"Tao về rồi?" Trình Dư Hạ như muốn nhảy dựng lên: "Tao về thật rồi?"

Tề Duyệt nói: "Mày vẫn ở đây suốt mà, về là về đâu?"

Trình Dư Hạ vội kéo tay Tề Duyệt lại: "Tao đã về lại từ năm 2018 đấy."

"Ai mà không phải từ năm 2018 trở lại chứ?" Tề Duyệt gạt tay Trình Dư Hạ ra, vội vàng ra ngoài: "Chuẩn bị rồi xuống dưới nhanh lên, còn việc mày trở về từ đâu thì nói sau đi, chứ đi

muộn là bị trừ nửa tháng lương đấy bà trẻ ạ."

"Mày nói không hiểu sao mày lại xuyên về năm lớp 12 á?" Tề Duyệt đạp ga vượt qua chiếc G63 phía trước.

Trình Dư Hạ nói: "Tao biết chắc chắn mày không tin, đổi lại là tao thì tao cũng thấy khó tin nữa."

Không ngờ Tề Duyệt nói: "Tin chứ, hơn nữa sau khi nghe mày nói xong tao lại càng tin hơn."

Trình Dư Hạ hỏi: "Mày không cảm thấy mấy lời tao nói nó không bình thường à?"

"Đương nhiên là không." Tề Duyệt nói: "Tao bảo rồi mà, cho dù mày nói gì thì tao cũng tin mày vô điều kiện."

Trình Dư Hạ cảm động vô cùng, lại nghe Tề Duyệt hỏi: "Cho nên thật sự không phải mày đang nằm mơ đấy chứ?"

Trình Dư Hạ ném cho Tề Duyệt cái nhìn đầy châm chọc: "Không phải nói tin tao vô điều kiện sao?" Nhưng cô lại hơi thắc mắc tại sao mình lại quay về vào ngày mừng 1 tháng 6.

Vì xe chỉ có thể đỗ ở cổng trường mẫu giáo, nên Trình Dư Hạ và Tề Duyệt phải chuyển các đạo cụ chụp ảnh từ cốp xe đến địa điểm.

Lúc này, bọn trẻ vừa mới trang điểm xong, là thời điểm mà chúng sẵn sàng hợp tác chụp ảnh nhất trong suốt cả ngày.

Khi Tề Duyệt đang thảo luận với cô Lý về vị trí đứng, một cậu bé đi đến bên cạnh Trình Dư Hạ đang chỉnh sửa máy ảnh, tự nhiên kéo lấy vạt áo của cô.

Trình Dư Hạ quay đầu nhìn cậu bé đang kéo mình, đôi mắt cậu

có màu sáng, khi cười lộ ra hai chiếc răng cửa rất dễ thương: "Chị Hạ Hạ, hôm nay chị sẽ chụp ảnh cho bọn em phải không?"

2220 words

17.09.2024

Chương 28: Buông bỏ

Editor: Sel

Trình Dư Hạ nhận ra cậu bé này. Sau lần chụp ảnh trước đó, cô còn thảo luận với Tề Duyệt về màu mắt của cậu bé. Theo lý mà nói, cậu bé không nên nhận ra cô, nhưng giờ đây, cậu lại kéo áo cô và hỏi: "Chị Hạ Hạ, hôm nay chị đến chụp ảnh cho bọn em à?"

"Đúng vậy, chị sẽ chụp ảnh cho các em." Trình Dư Hạ ngồi xuống trước mặt cậu bé: "Nhưng em là ai nhỉ, sao em biết tên của chị?"

"Mày nói gì vậy Trình Dư Hạ?" Lúc này, Tề Duyệt bước tới, nhẹ nhàng đặt tay lên đầu cậu bé: "Nhất Nhất ngoan, chị Hạ Hạ hôm nay còn hơi ngái ngủ, em về chỗ cô giáo đi, chúng ta sẽ chụp ảnh ngay thôi."

Khi thấy cậu bé quay lại chỗ cô giáo, Trình Dư Hạ hỏi: "Mày biết đứa bé này à?"

"Thẩm Duy Nhất." Tề Duyệt đáp: "Con của Thẩm Xuyên và chị Tiêu Tiêu, đừng nói với tao là mày không nhận ra đấy nhé. Mấy ngày trước tao với mày còn chơi với cậu bé ở quán cà phê mà."

Trình Dư Hạ ngạc nhiên: "Mày biết Thẩm Xuyên à?"

"Đùa gì thế?" Tề Duyệt nhìn Trình Dư Hạ bằng ánh mắt dò xét: "Cả năm lớp 12 hầu như tụi mình đều học bài ở quán cà phê của Thẩm Xuyên mà, làm sao tao không biết anh ấy được?"

"Không đúng." Trình Dư Hạ hoàn toàn bối rối: "Thời gian đó chúng ta và Thẩm Xuyên không có bất kỳ mối liên hệ nào, làm sao mà có thể quen anh ấy được?"

Tề Duyệt nói: "Nhưng mà thử nghĩ mà xem, nếu mà quen Thẩm Xuyên, thì làm sao tao lại không quen được?" Cô nàng đặt ra một câu hỏi khiến Trình Dư Hạ nhận ra mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

Giờ đây, có lẽ trong ký ức của mọi người, những gì xảy ra trong năm lớp 12 đã trở thành những sự kiện mà Trình Dư Hạ đã trải qua khi cô quay trở lại thời gian đó.

Ban đầu cô nghĩ rằng những lựa chọn khác với ký ức của mình sẽ không thay đổi kết quả đã định sẵn. Nhưng giờ đây, cô và Tề Duyệt lại quen biết Thẩm Xuyên, và biết rằng đứa trẻ này là con của Thẩm Xuyên và Thẩm Tiêu.

Điều này có nghĩa là mỗi quyết định mà Trình Dư Hạ đưa ra sau khi quay trở lại lớp 12 sẽ thay đổi kết quả hiện tại.

Buổi trưa, khi các em nhỏ biểu diễn xong chương trình và chụp ảnh tập thể, có một điều không thay đổi là Thẩm Duy Nhất vẫn bị cướp mất bông hoa mặt trời và khóc rất thương tâm, giống như lần trước. Tuy nhiên, điều thay đổi là Tề Duyệt đang cầm một chú gấu bông hình ngôi sao để dỗ dành cậu bé.

Mặc dù lúc này Trình Dư Hạ đã quen biết Thẩm Xuyên, nhưng cô thực sự không biết Thẩm Duy Nhất là ai. Điều này khiến cô bất ngờ liên tưởng đến tiếng phanh xe chói tai mà họ nghe thấy khi cả gia đình đang trên đường về nhà sau khi xem pháo hoa vào đêm giao thừa.

Sau khi nghe thấy tiếng phanh, cô mất đi ý thức. Dù không thể chắc chắn liệu có tai nạn xảy ra hay không, nhưng lúc này,

Trình Dư Hạ chỉ mới trải qua nửa đầu học kỳ của lớp 12. Sau đó cô lại tỉnh dậy vào sáng nay, tức ngày 1 tháng 6 năm 2022.

Sau khi chụp ảnh xong, Tề Duyệt lái xe và hỏi Trình Dư Hạ muốn ăn ở đâu, điều này lại hoàn toàn trùng khớp với ký ức của Trình Dư Hạ.

"Ba mẹ tao đâu? Họ thế nào rồi?" Trình Dư Hạ ngồi ở ghế phụ lái hỏi.

"VẬY MÀY NÓI XEM, MÀY ĐÃ TRẢI QUA NHỮNG GÌ KHI QUAY TRỞ LẠI?" Tề Duyệt hỏi. "Hôm nay cả chú với dì đều đi làm mà, mày hỏi họ thế nào là sao?"

Trình Dư Hạ nói: "Tối 30 Tết năm 2019, cả nhà tao đi ra ngoài thành phố xem pháo hoa. Trên đường về hình như nhà tao đã gặp tai nạn xe, nhưng tao không thể chắc chắn đó có phải là tai nạn hay không..."

"Tết năm 2019 à?" Tề Duyệt nhớ lại: "Tết năm 2019, không phải cả nhà mày đã về quê rồi sao? Mà mày nói xem pháo hoa, đó là ở ngoại ô chứ không phải ngoài thành phố chứ?"

Trình Dư Hạ nói: "Lúc đó tao bị gãy xương nên không về quê được."

Tề Duyệt khẳng định: "Không đúng rồi, mày bị gãy xương và cần nghỉ ngơi nên mới về quê sớm. Nếu mày nói về những thời điểm khác thì có thể tao không nhớ rõ lắm, nhưng mày nhắc đến chuyện gãy xương thì tao nhớ rất rõ đấy."

Những gì Tề Duyệt nói lại hoàn toàn là điều mà Trình Dư Hạ không biết.

Cô hỏi: "VẬY CÒN CHUYỆN CHÚNG TA CÙNG GẶP ÔNG CỦA TỔNG TÂN VÀ MUA HỘP NHẠC THÌ SAO?"

"Đúng vậy." Tề Duyệt đỗ xe bên lề đường: "Đúng là tụi mình có gặp ông nội của Tống Tân mấy lần, rồi còn mua hộp nhạc nữa."

Trình Dư Hạ nói: "Cái hộp nhạc hình hoa hướng dương đó, chính là món quà mà Lộ Dương tặng tao trước kỳ thi đại học..."

Tề Duyệt bất ngờ nhìn Trình Dư Hạ: "Lộ Dương?"

"Đúng vậy, Lộ Dương." Trình Dư Hạ gật đầu, hỏi: "Có chuyện gì với Lộ Dương sao?"

"Đã nhiều năm trôi qua rồi..." Tề Duyệt nhìn Trình Dư Hạ với ánh mắt đầy lo lắng: "Quả nhiên, mày vẫn chưa buông bỏ được cậu ấy."

Trình Dư Hạ không hiểu: "Mày nói gì mà "vẫn chưa thể buông bỏ"?"

"Không có gì." Tề Duyệt thở dài: "Cái hộp nhạc hình hoa hướng dương đó là do Hà Ninh tặng mày mà, mày nhớ nhầm rồi."

Giọng điệu của Tề Duyệt khi nhắc đến Lộ Dương khiến Trình Dư Hạ cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy.

"Sao Hà Ninh lại tặng tao hộp nhạc?" Trình Dư Hạ hỏi: "Tao và Hà Ninh cũng không thân thiết gì mà."

Tề Duyệt hỏi lại: "Mày gọi "không thân" là khi người ta tỏ tình với mày một lần thì mày từ chối một lần sao?"

"Hả?" Trình Dư Hạ ngẩn người: "Mày nói Hà Ninh tỏ tình với ai cơ?"

"Tất nhiên là với mày rồi." Tề Duyệt nói: "Từ khi vào đại học, Hà Ninh đã bắt đầu theo đuổi mày, theo đuổi suốt mấy năm. Mỗi

lần mày đều từ chối rất dứt khoát."

"Tao với Hà Ninh sao có thể?" Trình Dư Hạ nói: "Mày biết rõ người tao thích luôn là Lộ Dương mà."

Tề Duyệt im lặng nhìn Trình Dư Hạ: "Mày hãy buông bỏ đi. Nếu Lộ Dương vẫn còn ở đây..." Đến đây, cô nàng bỗng dừng lại.

Trình Dư Hạ cúi đầu, im lặng một lúc: "Bây giờ tao thực sự không biết cậu ấy đang ở đâu. Cậu ấy đột ngột rời đi mà không nói lời nào, biến mất suốt bao lâu nay mà không hề để lại tin tức gì." Ngừng một lúc, cô lại nói: "Nhưng sự thật là người tao thích vẫn là Lộ Dương, không ai có thể thay đổi điều đó, trừ khi chính miệng cậu ấy nói với tao rằng cậu ấy không còn thích tao, bảo tao đừng làm phiền cậu ấy nữa."

"Mày đang trốn tránh thôi." Tề Duyệt bất lực nói: "Trình Dư Hạ, rõ ràng mày biết chuyện đã xảy ra với Lộ Dương, nhưng mày lại không chịu tin, thà sống trong thế giới ảo mà mày tự tạo ra còn hơn là đối diện với sự thật."

"Khoan đã, khoan đã." Trình Dư Hạ ngồi thẳng người lên: "Có lẽ ký ức của chúng ta có sự sai lệch. Tao nhớ rõ là sau kỳ thi đại học, Lộ Dương đột ngột rời đi mà không nói lời nào. Mặc dù tao không thể liên lạc được với cậu ấy, nhưng chắc chắn cậu ấy không gặp phải chuyện gì bất trắc. Thế mày nói cậu ấy gặp chuyện là sao, xảy ra chuyện gì và khi nào?"

"Thật không?" Tề Duyệt cũng ngạc nhiên không kém: "Mày thật sự không phải vì tự trách mình quá lâu mà dẫn đến ký ức rối loạn sao? Mày thực sự nhớ rằng Lộ Dương chỉ là bỏ đi mà không phải vì cứu mày mà gặp nạn à?"

Trình Dư Hạ khẳng định: "Tất nhiên rồi, hơn nữa tại sao Lộ Dương lại phải cứu tao? Từ nhỏ đến giờ tao chưa từng gặp nguy hiểm, cũng không có mâu thuẫn với ai, với lại trong ký ức của

tao, mà chính là người đã cùng tao đi báo cáo người mất tích mà."

"Là tao đi cùng mày báo cáo người mất tích?" Tề Duyệt tỏ vẻ ngạc nhiên: "Mày nói Lộ Dương chỉ mất tích sau kỳ thi đại học chứ không phải trước kỳ thi vì cứu mày mà bị thương rồi..."

"Không thể nào." Trình Dư Hạ lập tức hoảng hốt: "Theo những gì mày nói thì có phải tao đã hại chết Lộ Dương khi quay lại quá khú sao? Sao có thể như thế được?"

"Mày đừng vội." Tề Duyệt nói: "Vậy ý mày là trước khi mày quay lại quá khú, Lộ Dương chỉ mất tích, nhưng sau khi mày quay lại, cậu ấy đã gặp chuyện?"

Trình Dư Hạ trầm ngâm: "Mày đang nói là vì tao quay lại quá khú nên đã làm cậu ấy gặp nạn sao..."

Tề Duyệt nói: "Tao không có ý đó, nhưng nếu đúng là mày đã thay đổi mọi thứ khi quay lại thì mày có thể quay lại một lần nữa để sửa chữa nó."

"Mày nói cũng đúng." Trình Dư Hạ ngược lên nhìn Tề Duyệt: "Nhưng làm thế nào để quay lại bây giờ?"

Tề Duyệt nói: "Làm theo cách trước đây, mày đã quay lại như thế nào thì giờ làm lại như vậy."

Nếu chuyện này xảy ra với người khác, có lẽ họ đã bị xem là điên hoặc có vấn đề về thần kinh, nhưng Tề Duyệt lại không hề nghi ngờ gì về việc Trình Dư Hạ đã quay trở lại thời cấp ba.

Trình Dư Hạ cau mày nhìn Tề Duyệt: "Ước gì tao biết cách tao đã quay lại lần trước như thế nào."

Ngồi trong nhà hàng, Tề Duyệt bắt đầu giúp Trình Dư Hạ nhớ lại

cô đã làm gì, ăn gì và tiếp xúc với những thứ gì trước khi quay lại quá khứ lần đầu tiên.

Họ ngồi hồi tưởng một lúc lâu, nhưng không có chuyện đặc biệt nào hiện ra trong đầu. Đồ ăn trên bàn đã nguội lạnh mà hai người vẫn chưa nhớ ra điều gì kỳ lạ về ngày hôm đó.

Trình Dư Hạ nói: "Sau buổi họp lớp, tao về nhà rồi đi ngủ. Trừ việc nửa đêm nghe thấy tiếng sấm thì tao không hề tỉnh giấc hay làm điều gì khác cả."

"Tốt, vậy mày thử nhớ lại xem vào thời điểm sớm hơn có xảy ra sự kiện gì đặc biệt không, chẳng hạn như những việc đã xảy ra vào ban ngày ý." Tề Duyệt nói.

Trình Dư Hạ suy nghĩ một lúc rồi nhớ lại: "Vào ban ngày thì tao có đi lấy hộp nhạc hoa mặt trời đã được sửa xong từ chỗ ông nội của Tống Tân." Cô đột nhiên ngạc nhiên: "Rồi tao nhìn thấy một người trông giống như Lộ Dương hồi cấp ba trên con phố đó!"

"Trông giống như Lộ Dương hồi cấp ba?" Tề Duyệt hỏi: "Tại sao lại nói 'trông giống như'?"

"Tại tao không chắc chắn." Trình Dư Hạ giải thích: "Cậu ấy mặc đồng phục cấp ba, nhìn giống hệt hồi đó, nhưng tao cảm thấy không đúng. Mày nghĩ sao, liệu một người năm năm sau có thể giống như năm năm trước không?"

Tề Duyệt đáp: "Tao tin mày đã quay lại thời cấp ba, thì còn gì không thể tin nữa?" Câu nói này thật sự rất hợp lý.

Tề Duyệt tiếp tục: "Vậy thì ngày mai hãy làm lại những việc mà mày đã làm vào ngày hôm đó, thử theo đúng trình tự của ngày hôm đó nhé."

"Chỉ còn cách đó thôi." Trình Dư Hạ nói: "Vậy tối nay tao sẽ về

nhà với ba mẹ."

"Cần tao đi cùng không?" Tề Duyệt hỏi.

Trình Dư Hạ trả lời: "Không cần đâu. Nếu muốn hoàn toàn theo đúng sự phát triển của ngày đó, thì chỉ có tao tự làm thôi."

Tề Duyệt nói: "Hiểu rồi, vậy tối mai tao sẽ đến nhà đón mày."

Nhưng mọi việc thường không đơn giản như suy nghĩ, đặc biệt là liên quan đến tương lai.

Tối cô về đến nhà, thấy ba mẹ vẫn bình an thì Trình Dư Hạ mới dám thở phào nhẹ nhõm.

Sau bữa tối, Trình Dư Hạ giúp mẹ dọn dẹp đồ đạc trong kho, hiếm khi mẹ cô có hứng dọn dẹp thế này.

Mẹ cô đứng trên thang, lấy một hộp giấy từ trên cùng của kệ: "Trong này toàn là đồ của con, nếu không cần thì mẹ vứt đi nhé."

Trình Dư Hạ nhận hộp giấy và đặt nó xuống đất. Trên hộp phủ một lớp bụi dày, có vẻ đã lâu không được động đến.

"Đồ của con sao?" Trình Dư Hạ mở nắp hộp và ngay lập tức nhìn thấy chiếc hộp nhạc hoa mặt trời mà đáng lẽ cô đã gửi đi sửa chữa từ lâu.

2356 words

17.09.2024

Chương 29: Cậu tỉnh lại đi

Editor: Chu

Trình Dư Hạ lấy hộp nhạc trong thùng giấy ra, vẻ mặt đầy nghi ngờ: "Sao nó lại ở đây?"

Mẹ Trình nhìn thoáng qua chỗ Trình Dư Hạ: "Đồ đều là do con tự mình cất hết, mẹ làm sao biết được."

Trình Dư Hạ quay đầu hỏi mẹ Trình: "Mẹ còn nhớ cái hộp nhạc con mang đi sửa không?"

"Nhớ chứ, chắc là con lấy nhầm rồi, đây mới là cái bị hỏng nhỉ?"
Mẹ Trình nói: "Mẹ nói rồi mà, con có hai cái y đúc nhau nên ngay cả bản thân còn không phân biệt được."

"Hai cái giống nhau y đúc ạ?" Trình Dư Hạ hỏi: "Sao lại có hai cái?"

"Sao lại có hai cái á?" Mẹ Trình vừa lau kệ vừa nhớ lại: "Hình như cái đầu tiên là của Hà Ninh tặng con, rồi sau này còn lại mua thêm cái nữa."

"....." Trình Dư Hạ trầm mặc vài giây, lẩm bẫm: "Quả nhiên, ký ức của mọi người đều đã thay đổi, ai cũng nhớ là Hà Ninh tặng mình, rốt cuộc sau khi mình trở về đã xảy ra chuyện gì?"

"Nếu con đã chủ động nhắc tới Hà Ninh." Mẹ Trình quan sát vẻ mặt của Trình Dư Hạ: "Ba mẹ đều cảm thấy thằng bé Hà Ninh

khá tốt, quan trọng là nó đối xử và chăm sóc con rất tốt. Ngẫm lại xem, lần trước con bị bệnh, nó ở bệnh viện chạy tới chạy lui, còn lo lắng hơn cả ba mẹ."

"Mẹ suy nghĩ nhiều rồi, con với Hà Ninh vốn không có khả năng." Ngủ điệu của Trình Dư Hạ bình bình: "Con với cậu ta chỉ là bạn họ, cùng lắm chỉ coi nhau là bạn bè bình thường."

"Gì kỳ vậy?" Nghe Trình Dư Hạ nói xong, động tác của mình Trình bỗng dừng lại, bà nhìn Trình Dư Hạ chăm chăm mà nói: "Trước kia, lần nào nhắc đến Hà Ninh, con đều giận như quả bom sắp nổ, sao hôm nay lại nói như không quan tâm?"

"Đâu có." Trình Dư Hạ cúi đầu, phỉu lớp bụi bám ngoài mặt kính của hộp nhạc: "Là do con đột nhiên thông suốt mà thôi. Dù mẹ nó cố gán ghép thế nào thì tụi con cũng chẳng thành đôi được cả, con có người mình thích rồi."

Dứt lời, mẹ Trình không ừ hử gì với cô, ánh mắt bà dừng trên đỉnh đầu Trình Dư Hạ đang ngồi xổm trên mặt đất, muốn nói nhưng lại thôi, cuối cùng chỉ lẳng lặng thở dài.

Trình Dư Hạ cũng không để ý đến vẻ mặt của mẹ Trình, cô ấn mở nút hộp nhạc, điệu nhạc du dương lập tức vang lên.

"Không ngờ để lâu vậy rồi mà vẫn còn pin." Trình Dư Hạ có chút kinh hỉ: "Hơn nữa linh kiện hình như không hề bị kẹt chút nào, hoạt động rất trơn tru..." Chưa kịp hết vui mừng, âm thanh hộp nhạc chợt im bật.

"....." Trình Dư Hạ giơ hộp nhạc lên hỏi mẹ Trình: "Mẹ, đây là cái con mua hay là của Hà Ninh tặng?"

Mẹ Trình nhìn kỹ rồi đáp: "Chúng giống y hệt nhau, ngay cả con cũng không nhận ra thì làm sao mẹ biết được."

"Ồ....." Trình Dư Hạ cầm hộp nhạc nghiên cứu một phen: "Quả thật không khác tí nào, để con đem đi sạc cái đã."

Mẹ Trình nói: "Đừng có học ba con tìm cớ để trốn việc, lát nữa mà con còn chưa dọn xong đồng này, mẹ sẽ quyên góp hết cho tổ chức từ thiện dưới lầu đấy!"

Hôm sau, Trình Dư Hạ đi dọc theo con đường ven bờ sông hướng đến tiệm sửa chữa, thật sự lại nhìn thấy hai chú mèo con đang nằm phơi nắng trong bụi cỏ giống trong trí nhớ của cô.

Lần này cô không đá viên sỏi để đánh thức chúng, nhưng mèo nhỏ vẫn nghe thấy động tĩnh nên đuổi người, rồi từ trong bụi cỏ chạy đến bên chân Trình Dư Hạ, "meo meo" bước vòng quanh cô.

Hôm nay Trình Dư Hạ cố tình mang theo vài con tôm đã bóc vỏ còn dư từ tối qua, cô dẫn bé mèo đứng cạnh chân đi về phía mèo con còn lại, đặt những con tôm đã bóc vỏ lên cỏ cho chúng, bé mèo còn lại ngửi thấy mùi hương thì "meo meo" vọt tới.

Cô duỗi tay sờ lông mèo con mềm mại: "Đã hứa lần sau gặp lại sẽ mang đồ ăn ngon chọn bộn em, không có gạt hai em đâu nhỉ."

"Meo~" Mèo nhỏ ngẩng đầu, kêu một tiếng với Trình Dư Hạ.

Trình Dư Hạ mỉm cười, dùng đầu ngón tay vuốt ve đầu bé mèo: "Ừ ừ, chị hiểu, em muốn nói đây là lần đầu chúng ta gặp nhau chứ gì, thật ra không phải đâu..." Lúc cô đang nói chuyện với bé mèo, sau lưng có bóng dáng của một chàng trai mặc đồng phục đạp xe ngang qua.

Ánh ban mai nơi xa lơ mờ chuyển động, như bị bao phủ bởi sương mù, cậu thiếu niên rất nhanh đã biến mất trong những tia nắng sớm.

Trình Dư Hạ đứng dậy tạm biệt hai bé mèo nhưng không kịp nhìn thấy bóng dáng kia, lúc cô nhìn về phía xa, chỉ có những đốm sáng xuyên qua lá cây rọi xuống mặt đất.

Việc phủ xanh của khu phố cũ được thực hiện khá tốt, đi cả đoạn đường, chớp mũi Trình Dư Hạ đều ngửi được mùi hương nhàn nhàn của hỗn hợp cỏ cây.

Trước khi gặp Lộ Dương, cô chưa từng liên tưởng mùi hương này với bất kỳ người nào.

Nhưng hiện tại, hơi thở tự nhiên này không khỏi khiến cô nghĩ tới Lộ Dương, và khiến cô nhớ đến lần đầu tiên gặp anh trên sân thượng.

Nếu có thể thông qua một mùi hương để nhớ đến một người nào đó trong trí nhớ, Trình Dư Hạ cảm thấy Lộ Dương nhất định sẽ là mùi cỏ xanh phơi mình dưới ánh nắng, mang đến cảm giác tươi mát, sạch sẽ và rất mới mẻ.

Hai từ mới mẻ xuất hiện trong đầu, Trình Dư Hạ không nhận được mà mỉm cười: "Lộ Dương mà biết mình dùng từ này để miêu tả cậu ấy, không biết vẻ mặt sẽ như thế nào ha?"

Đi đến tiệm sửa chữa Tân Tân, Trình Dư Hạ quét mắt một cái đã nhìn thấy ông phương ngồi sau bàn.

"Ông khỏe ạ." Sau đó Trình Dư Hạ đi vào trong: "Con tới lấy hộp nhạc hoa hướng dương mới đem đến chỗ ông sửa mấy hôm trước."

Ông Phương ngẩng đầu, gỡ kính làn xuống, nhìn về phía Trình Dư Hạ: "Là Hạ Hạ à, mau vào đi."

Trình Dư Hạ hiếu kỳ nói: "Ông còn nhớ con ạ?"

Ông Phương đặt kính lên bàn rồi đứng lên: "Ông bị lán chứ có phải lẩn đâu, dám tụi con tới đây với Tân Tân nhiều lần như vậy, ông đương nhiên nhớ rõ rồi."

"....." Trình Dư Hạ đột nhiên quên mất sau khi trở lại từ năm học mười hai, hai người đã quen biết nhau rồi, nhưng khi nghe ông Phương nói bọn cô đã tới đây rất nhiều lần, Trình Dư Hạ lại không nhớ gì về điểm này, cô cười nói: "Ý là lâu rồi con không tới đây, không ngờ ông vẫn còn nhớ con rất rõ."

"Mấy hôm trước con đến đưa hộp nhạc ông đã nhận ra rồi, nhưng thấy con đang vội, ông còn chưa kịp nói thêm mấy câu thì con đã bỏ đi...." Ông Phương lấy hộp nhạc trên kệ sau lưng xuống, vẫy tay với Trình Dư Hạ: "Sửa xong cho con rồi nè, hộp nhạc này không hỏng gì nhiều, chỉ bị thiếu linh kiện thôi."

Trình Dư Hạ mở chốt mở hộp nhạc ra, điệu nhạc quen thuộc lại vang lên.

"Trình Dư Hạ?"

Nghe thấy có người gọi tên mình ở đằng sau, Trình Dư Hạ lập tức quay đầu nhìn ra bên ngoài.

Sau khi quan sát, nhìn thấy người kia có chút quen mắt: "Cậu là... Tống Tân?" Trình Dư Hạ hỏi.

"Là tôi." Tống Tân xách theo vali đi vào trong tiệm: "Mới không gặp một năm mà quên rồi hả?" Tiếp đó lại nói chuyện với ông Phương: "Con vừa đi công tác ở nơi khác về, tiện đường ghé đưa cho ông mấy món đặc sản của địa phương."

"Đã dặn biết bao lần là khi về đừng có mua gì cho ông rồi mà." Ông Phương nói: "Một mình ông có ăn hết đâu, quần áo cũng không thiếu, lãng phí tiền bạc làm gì."

"Mua cũng mua rồi, đâu trả lại được ông." Tống Tân nói: "Ông không nhận mới là lãng phí đấy ạ."

"Ôi chào, nhận nhận." Ông Phương cười ha hả nói: "Thằng nhóc này, từ nhỏ đã cố chấp." Sau đó đẩy vali của Tống Tân vào sát tường.

Tống Tân hỏi: "Nghe nói cậu với Tề Duyệt mới mở studio?"

Trình Dư Hạ nói: "Nào có, tôi chỉ coi như đang làm công cho người ta thôi."

Tống Tân thấy Trình Dư Hạ hay nhìn ra ngoài cửa, bèn hỏi: "Đang đợi ai à?"

"Không phải." Trình Dư Hạ yên lặng bái phục sự nhậy bén của Tống Tân, cô đánh lạc hướng: "Đúng rồi, cậu có đến buổi họp lớp tối nay không?"

Tống Tân trả lời không chút do dự: "Không đi."

"Hả?" Trình Dư Hạ kinh ngạc, cô nhớ rõ Tống Tân sẽ tham gia buổi tụ họp này.

"Không đi không được." Tống Tân nói: "Người nào đó sẽ không vui."

Trình Dư Hạ hỏi theo bản năng: "Ai cơ?"

Tống Tân bỗng nhiên nở nụ cười mờ ám: "Hiện giờ chưa nói được, à đúng rồi, không bận thì tìm chỗ nào đó mời cậu uống ly cà phê?"

Trình Dư Hạ nhìn thời gian trên đồng hồ, lại hướng nhìn ra ngoài cửa: "Uống cà phê thì không được rồi, dù sao tối nay cũng sẽ gặp lại."

Tống Tân hỏi: "Thật sự không đợi ai à?"

"Được rồi, đúng là đang đợi một người." Trình Dư Hạ nói: "Chỉ là không biết cậu ấy có đến hay không."

Tống Tân: "Chờ bạn trai cậu hả?"

Trình Dư Hạ: "Cứ cho là vậy đi."

Tống Tân: "Hai người..., cãi nhau?"

"Cãi nhau? Tôi cũng muốn lắm đó, nhưng bọn tôi ngay cả mặt còn không thấy thì nói chi là cãi nhau." Trình Dư Hạ nhớ rõ Tống Tân trước kia không có nhiều chuyện như bây giờ.

Tống Tân tiếp tục hỏi: "Thế hai người yêu xa à?"

Mặt trời ngoài cửa đã lên rất cao, độ ẩm cũng từ từ tăng lên, rất khó để nhìn thấy bóng người qua lại trên đường vào lúc này.

"Bọn tôi không có yêu xa." Trình Dư Hạ nghiêm túc suy nghĩ về định nghĩa của từ yêu xa, cô và Lộ Dương hoàn toàn không hề liên quan đến từ này, cô nói: "Là tôi đơn phương bị chia tay."

Tống Tân: "....."

Trình Dư Hạ nói: "Không từ mà biệt thì thôi đi, nhưng nhiều năm vậy rồi mà chẳng thêm liên lạc với tôi lần nào."

"Người mà cậu đang đợi..." Tống Tân thử hỏi dò cô: "Chẳng lẽ là Lộ Dương?"

Trình Dư Hạ nhìn về phía Tống Tân: "Đúng vậy, bằng không còn có thể là ai?"

Vừa dứt lời, hai người đều trầm mặc.

Ngay lúc sự im lặng sắp chuyển thành ngại ngùng, ông Phương cầm cái chậu tráng men nói với Tống Tân: "Hai đứa trông tiệm giúp ông một lát, ông đi múc chậu nước."

"Để con đi cho." Tống Tân lập tức đứng lên đi lấy chậu nước trong tay ông Phương.

"Lấy chậu nước thôi mà, không cần nhờ đến con đâu." Ông Phương nói: "Lâu rồi không gặp, hai đứa cứ hàn huyên với nhau đi."

Chờ ông Phương rời đi, bầu không khí yên tĩnh lại tiếp diễn.

Cuối cùng vẫn là Tống Tân cất lời trước: "Cậu biết Lộ Dương đã xảy ra chuyện gì chứ?"

"Biết." Trình Dư Hạ bình tĩnh nói: "Nhưng tôi vừa trải qua một vài chuyện, nên trí nhớ của tôi và các cậu không giống nhau lắm."

"Không giống nhau lắm?" Tống Tân tò mò hỏi: "Không giống là vì cậu không muốn tin Lộ Dương đã chẳng còn trên đời, nên mới ở đây chờ cậu ta?"

Trình Dư Hạ: "....."

"Không phải sao?" Tống Tân nói.

"Đương nhiên là không rồi." Trình Dư Hạ sờ nắp thủy tinh của hộp nhạc: "Cậu có tin tôi đã trải qua hai cuộc đời giống nhau không? Ở lần gặp đầu tiên, cậu ấy chỉ rời đi mà không báo trước..."

"Cứ coi như cậu đã trải qua hai cuộc đời giống nhau đi." Tống

Tân đột nhiên cắt ngang lời nói của Trình Dư Hạ: "Cậu cũng giống như hiện tại không muốn tin cậu ta không còn nữa, chẳng lẽ ở lần đầu tiên cậu ta cũng chỉ im lặng bỏ đi hả? Bất kỳ ai cũng nhìn thấy rõ mà, sao có thể xảy ra chuyện cậu ấy rời đi mà không có tiếng nào với cậu."

"Tôi..." Lồng ngực Trình Dư Hạ bỗng đau điếng, cô há miệng thở dốc, đầu óc trở nên trống rỗng.

Tống Tân nói: "Trình Dư Hạ, cậu nên tỉnh lại đi."

2290 words

17.09.2024

Chương 30: Lại trở về

Editor: Sel

"Trình Dư Hạ! Trình Dư Hạ!"

Khi nghe thấy giọng mẹ vang lên từ xa, Trình Dư Hạ nghĩ mình vẫn đang nằm mơ.

Sau khi trở về từ buổi gặp mặt bạn cũ, cô ngồi trên giường với hộp nhạc đã được sửa xong và không làm gì cả. Cô chỉ ngồi đó nghe đi nghe lại bản nhạc trong hộp.

Cô không nhớ mình đã ngủ lúc nào, nhưng giờ đây nếu đang mơ thì chắc chắn cô đã ngủ rồi.

"Trình Dư Hạ! Nếu không dậy thì đừng trách mẹ ra tay đấy."

Trình Dư Hạ lằm bằm, giả vờ làm nũng với mẹ: "Mẹ, cho con ngủ thêm chút nữa, chỉ một chút thôi."

Giọng mẹ đột nhiên rõ ràng hơn nhiều, bà hỏi: "Ngủ thêm một chút hả?"

Trình Dư Hạ đang định trả lời thì đột nhiên một bàn tay lạnh lẽo chạm vào lưng cô.

"Á!" Trình Dư Hạ giật mình, cúi đầu đập vào kính xe, ngay lập tức tỉnh táo lại.

"Mình đang ở trên xe sao?" Cô ôm đầu vì bị va đập, cảm thấy không thể tin nổi: "Không phải tối qua mình ngủ trên giường sao?"

"Còn tối qua nữa." Mẹ cô đã xuống xe, đứng bên cửa xe nói: "Chúng ta đã từ quê trở về rồi, nếu con không xuống xe thì mẹ không chờ con nữa đâu."

Cánh cửa xe mở ra để gió lạnh từ ngoài thổi vào, Trình Dư Hạ rụt cổ lại vì lạnh, lúc này mới chú ý thấy mẹ mình đang mặc áo bông.

Cô lấy điện thoại bên cạnh và bật sáng màn hình, vui mừng đến mức suýt nhảy lên: "Mình lại trở về rồi!"

"Mà không trở về thì con còn muốn làm phiền ông bà thêm bao lâu nữa?" Mẹ cô nói: "Nhanh xuống xe đi, hay là con muốn tự nhảy về nhà?"

Trình Dư Hạ không chắc chắn nguyên nhân gì đã khiến mình trở lại, nhưng hai lần đều trùng hợp vào tối cùng ngày, và mỗi lần đều xảy ra sau khi cô ngủ.

"Chẳng phải năm nay không về ông bà sao?" Trình Dư Hạ khập khiễng đi về phía thang máy với sự hỗ trợ của mẹ Trình.

Mẹ cô hỏi: "Ai bảo con là không về?"

Trình Dư Hạ đáp: "Không phải bác sĩ nói chân con không thể đi lâu sao?"

Mẹ cô ấn nút thang máy và nói: "Chính vì bác sĩ nói như vậy mà năm nay chúng ta mới về quê sớm. Chứ ở đây mẹ thấy con chẳng ngồi yên được giây nào cả, chân thì như vậy mà hôm đó còn lén lút đe dọa Duyệt Duyệt mang con đi ra ngoài."

Trình Dư Hạ lập tức tỏ ra vô tội: "Làm gì có chuyện đe dọa mẹ ơi, mẹ nói nghiêm trọng quá. Sao có thể đe dọa được Duyệt Duyệt chứ?" Mặc dù cô không có ký ức về việc mình đã bảo Tề Duyệt đưa mình đi đâu, nhưng năm nay gia đình họ về quê sớm trùng hợp với điều Tề Duyệt đã nói.

Cửa thang máy mở ra, tấm kính đối diện bị dán một tấm băng lớn.

Sau hai ngày trở về, Trình Dư Hạ đã gửi tin nhắn và gọi điện cho Lộ Dương vài lần.

Đáng ngạc nhiên là mỗi lần Lộ Dương đều trả lời gần như ngay lập tức, cuộc gọi cũng được nhận nhanh chóng. Thậm chí anh còn nói nhiều hơn bình thường.

Có cảm giác như anh luôn sẵn sàng chờ đợi điện thoại của cô.

Gần đến ngày khai giảng, sau khi đi kiểm tra lại ở bệnh viện, chân của Trình Dư Hạ cuối cùng đã hoàn toàn bình phục.

Chiều hôm đó, mọi người hẹn gặp nhau tại quán cà phê của Thẩm Xuyên để ăn mừng việc Trình Dư Hạ được tự do trở lại.

Khi Trình Dư Hạ và Tề Duyệt đến quán cà phê, Tống Tân và Văn Tư Tư đã đến trước. Tuy nhiên, cả hai trông có vẻ im lặng, khiến người khác cảm giác như hai người không quá quen thuộc với nhau.

Trong trí nhớ của cô, hai người này thực sự chưa bao giờ nói chuyện riêng với nhau. Văn Tư Tư mặc dù không nhút nhát nhưng dễ bị cuốn vào thế giới của riêng mình, còn Tống Tân thì thích nói chuyện về học tập hơn là giao tiếp xã hội. Có lẽ không phải là cảm giác không quen thuộc, mà là thực sự họ không quen nhau lắm.

Khi Trình Dư Hạ và Tề Duyệt vừa đến thì Lộ Dương cũng theo sau ngay sau đó. Từ khi bước vào quán cà phê, ánh mắt của anh không rời khỏi Trình Dư Hạ.

"Ra khỏi bệnh viện xong là bị mày kéo ngay đến đây." Trình Dư Hạ nói với Tề Duyệt, "Tao phải đi vệ sinh một chút." Vừa quay người, Lộ Dương đã đứng chắn ngay trước mặt cô.

Chưa kịp để Trình Dư Hạ mở lời, Lộ Dương đã hỏi: "Chân của cậu thế nào rồi? Đã khỏi hẳn chưa? Bác sĩ nói sao?" Anh hoàn toàn không để ý đến vẻ mặt kỳ lạ của những người khác.

"À... à?" Trình Dư Hạ ngẩn ra, cô ngẩng đầu nhìn vào mắt Lộ Dương: "Bác sĩ nói đã khỏi rồi."

Sắc mặt lo lắng của Lộ Dương dần ra nhiều: "Không có điều gì cần chú ý à?"

"Không có." Trình Dư Hạ đáp: "Tôi đã khỏi hẳn rồi, còn cần chú ý gì nữa." Nói xong, cô dịch sang một bên.

Lộ Dương cũng dịch sang trước mặt Trình Dư Hạ: "Như là không được chạy nhảy gì đó..."

Lúc này Tề Duyệt đặt tay lên vai Trình Dư Hạ rồi nói với Lộ Dương: "À, cậu để cho nó đi vệ sinh rồi quay lại hỏi có được không?"

"....."

Trình Dư Hạ để ý thấy khăn quàng cổ mà Lộ Dương đang đeo chính là chiếc mà cô đã tặng anh, cô cảm thấy hài lòng vì lựa chọn của mình, chiếc khăn quả thực rất hợp với anh.

Khi ra khỏi nhà vệ sinh, Thẩm Xuyên đứng ở quầy lễ tân gọi Trình Dư Hạ lại.

Thẩm Xuyên chỉ vào hai đĩa thức ăn trên quầy bar rồi nói: "Nhờ em một việc nhé, anh em mình mỗi người mang một đĩa qua cho các bạn nhé."

Trình Dư Hạ nhìn vào những món tráng miệng phong phú trong đĩa rồi nói với Thẩm Xuyên: "Tặng tụi em món vậy, anh đúng là hào phóng."

Thẩm Xuyên cười cười ra chiều thần bí: "Bạn nam kia trong nhóm em nói hôm nay cậu ấy mời." Nói xong, ánh mắt anh ấy hướng về phía Tống Tân.

"À, thì ra là lớp trưởng mời." Trình Dư Hạ nâng đĩa lên, cảm thấy hơi tò mò: "Sao tự dưng cậu ấy lại mời vậy?"

Thẩm Xuyên tỏ vẻ như biết mà không nói: "Còn có thể vì lý do gì khác chứ, chắc chắn là vì có người thích đó."

Trình Dư Hạ nghĩ đến chữ "người thích", trong số họ, người mê đồ ngọt như điều đồ có lẽ chỉ có Văn Tư Tư.

Một trong những mục đích của buổi tụ tập này là thảo luận xem có nên tiếp tục học nhóm vào học kỳ sau không. Mặc dù Trình Dư Hạ có chút lo lắng nhưng mọi người đều đồng thuận và quyết định tiếp tục học nhóm, vì vậy cô cũng không thể nói thêm gì.

Những sự việc sau đó, cô hoàn toàn không biết diễn ra như thế nào. Vì sự trở về bất ngờ của mình, cô cũng không kịp hỏi Tề Duyệt xem mọi chuyện có giống như trong trí nhớ của mình không.

Hiện tại, điều duy nhất Trình Dư Hạ biết là Lộ Dương sẽ gặp chuyện không may trong thời gian tới, và chỉ với điều này thôi đã khiến cô sợ hãi đến mức không dám làm sai lệch "kịch bản".

"Công viên giải trí ở Bắc Thành mới mở cửa đấy." Tề Duyệt vừa nhấm nháp ống hút vừa nói: "Chiều nay nếu mọi người không có việc gì thì cùng đi chơi nhé?"

Nghe được lời đề nghị của Tề Duyệt, Trình Dư Hạ lại cảm thấy phân vân.

Trình Dư Hạ nhớ rằng lần đi công viên giải trí này chỉ có cô và Tề Duyệt, nhưng giờ nếu mọi người cùng đi, cô không biết liệu có đúng là theo "kịch bản" hay không.

Văn Tư Tư nói: "Tao không bận việc gì cả."

Tống Tân nói: "Tôi cũng không có việc gì."

Trình Dư Hạ lén liếc nhìn Lộ Dương. Cô biết anh không thích tham gia những hoạt động đông người thế này, nên nghĩ anh sẽ từ chối, không ngờ Lộ Dương lại nhìn vào mắt Trình Dư Hạ và nói: "Tôi cũng đi."

Trình Dư Hạ tưởng mình nghe nhầm, chớp mắt hỏi Lộ Dương: "Cậu nói gì? Sao cậu lại muốn đi?"

"Có vấn đề gì à?" Tề Duyệt khoác tay lên vai Trình Dư Hạ, hỏi: "Nghe giọng của mày cứ như không muốn cậu ấy đi ấy nhỉ?"

"Đương nhiên không phải vậy." Trình Dư Hạ vội vàng giải thích: "Tao chỉ nghĩ Lộ Dương không thích những nơi đông đúc nên tưởng cậu ấy sẽ không đồng ý thôi."

Tề Duyệt nửa tin nửa ngờ, sau đó lại nhìn Lộ Dương: "Hai cậu cãi nhau hả? Cậu làm gì để Hạ Hạ nhà tôi giận rồi?"

"Không có cãi nhau, cũng không có giận." Trình Dư Hạ thúc giục Tề Duyệt: "Đi thôi, nếu không đi sớm một chút thì sắp đóng cửa

rồi."

Kỳ nghỉ mà ra ngoài cảm giác là nơi nào cũng đông người, đặc biệt là các điểm du lịch và khu vui chơi lớn như thế này.

Trình Dư Hạ và Lộ Dương tìm một nơi ít người để chờ ba người kia xếp hàng chơi đu quay. Từ nhỏ đến lớn, đây là trò duy nhất khiến Trình Dư Hạ bị say, khiến cô cảm thấy không thoải mái mỗi lần đứng gần đó, thậm chí còn có cảm giác chóng mặt nhẹ.

Trình Dư Hạ kéo tay áo Lộ Dương: "Tôi biết thực ra cậu không thích đến những nơi như thế này, cậu không cần phải để ý cảm nhận của mọi người đâu."

"Tôi không nghĩ nhiều như vậy." Lộ Dương nói: "Tôi muốn đến đây."

Trình Dư Hạ ngẩng đầu nhìn anh: "Sao có thể, trông cậu không giống người thích ở những nơi như thế này."

Lộ Dương nhìn xuống Trình Dư Hạ rồi hỏi: "Thế tôi là kiểu người như thế nào?"

"À..." Trình Dư Hạ do dự rồi nói: "Bởi vì trông cậu có vẻ sẽ thấy nơi này tẻ nhạt ồ ồ ào ào."

"Có rõ ràng như vậy sao?" Lộ Dương nghiêm túc nhìn Trình Dư Hạ.

Trình Dư Hạ vội vã xua tay: "Không, không đâu, tôi đảm bảo ngoài tôi ra không ai nhận ra đâu." Cô không biết phải giải thích thế nào về việc cô hiểu anh vì đã biết anh, chứ không phải vì đã nhìn ra cảm xúc của anh.

Lộ Dương lại nhìn Trình Dư Hạ một lúc với vẻ nghiêm túc, rồi đột nhiên cười: "Đùa thôi mà."

Trình Dư Hạ nhìn vào ánh sáng sáng lấp lánh trong mắt Lộ Dương, cảm giác như anh không giống như trong ký ức của cô, dù rằng cô đã cảm nhận được sự khác biệt này từ lần trở về trước. Lúc đó, Lộ Dương đã có sự thay đổi so với ký ức của cô, từ tính cách đến thái độ với cô, mọi thứ giữa họ dường như đã tiến triển với tốc độ gấp đôi.

"Đưa tay ra đây, tôi có quà cho cậu." Lộ Dương đưa tay ra trước mặt Trình Dư Hạ.

Trình Dư Hạ ngạc nhiên mở lòng bàn tay ra, ngay lập tức một cái kẹp tóc hình con thỏ xinh xắn rơi vào tay cô.

"Mua cho tôi à?" Cô nhìn vào cái kẹp tóc màu hồng nhạt trong lòng bàn tay mình, khó tin rằng đây là món quà mà Lộ Dương lại mua.

"Phần thưởng cho việc cải thiện kết quả học tập." Lộ Dương nói.

Trình Dư Hạ chợt hiểu ra: "À, cậu còn nhớ điều đó sao? Tôi chỉ đùa thôi mà."

Lộ Dương hỏi: "Không thích à? Không muốn nhận sao?"

"Thích chứ." Trình Dư Hạ lập tức cất cái kẹp vào túi: "Tất nhiên là thích rồi, cậu đã tặng tôi rồi thì đâu thể lấy lại được." Cô tò mò hỏi: "Nhưng tại sao lại là hình con thỏ?"

Lộ Dương đáp: "Giống cậu."

2165 words

17.09.2024

Chương 31: Cậu thích Phùng Nguyên đúng không?

Editor: Sel

Sau khi trở về lần nữa, ngoài việc cả nhóm hẹn nhau học tập, mọi hành động và lời nói của Trình Dư Hạ đều được cô cẩn thận thực hiện theo đúng ký ức của mình. Tuy nhiên, cô vẫn cảm thấy Lộ Dương đã thay đổi rất nhiều. Cụ thể hơn thì Trình Dư Hạ cảm thấy Lộ Dương trở nên có phần "dính dính" với cô.

Anh chủ động nhắn tin cho cô mỗi sáng và tối, để có cơ hội hai người xuất hiện cùng nhau, Lộ Dương cũng sẽ tự nguyện ngồi gần Trình Dư Hạ, thậm chí còn chủ động tìm đề tài để nói chuyện với cô. Những ngày tháng được cưng chiều như vậy kéo dài khoảng một đến hai tháng, cho đến một ngày sau giờ thể dục, khi Trình Dư Hạ và các bạn trở về lớp, họ thấy mọi người đang tụ tập lại, còn cô bạn bị vây quanh thì đang gục xuống bàn khóc rất thương tâm. Cảnh tượng quen thuộc này ngay lập tức khiến Trình Dư Hạ nhớ đến sự việc Chu Mai Mai buộc tội cô chụp lén.

Trình Dư Hạ không nói gì thêm, đi thẳng đến bên Chu Mai Mai rồi mở album ảnh ra, lấy tấm ảnh chụp phía sau đầu của Chu Mai Mai và nói: "Cậu nói tôi chụp lén cậu, đây là bức ảnh đó. Còn những chuyện khác thì đợi khi giáo viên chủ nhiệm đến rồi nói."

Ngay lúc đó, Chu Mai Mai đang khóc thương tâm bỗng ngừng đầu lên, nhìn Trình Dư Hạ một cách khó hiểu và nói: "Tôi đâu có nói cậu chụp lén tôi." Nhìn lướt qua tấm ảnh mà Trình Dư Hạ

đưa ra, Chu Mai Mai tiếp tục: "Trong ảnh này cũng đâu có tôi."

Trình Dư Hạ còn bối rối hơn Chu Mai Mai: "Vậy cậu lục album của tôi làm gì?" Mặc dù về sau Trình Dư Hạ được Tề Duyệt nhắc nhở mới nhớ ra chuyện này, nhưng diễn biến của sự việc cô nhớ rất rõ.

"Có chuyện gì thế?" Tề Duyệt chen vào đứng bên cạnh Trình Dư Hạ và hỏi: "Đây đúng là album ảnh của Hạ Hạ, đang yên đang lành cậu lại đi lục đồ của nó làm gì?"

Chu Mai Mai đỏ mắt, nước mắt cứ thế trào ra. Một cậu bạn đứng xem liền lên tiếng trêu chọc: "Trình Dư Hạ, cậu thích Phùng Nguyên đúng không?"

Trình Dư Hạ hỏi lại: "Ai thích Phùng Nguyên?" Tin đồn này còn hoang đường hơn cả việc có người đồn rằng cô và Tề Duyệt thật ra là một cặp.

Một cô bạn nói: "Chu Mai Mai bảo là cậu tỏ tình với Phùng Nguyên, bị từ chối nên tìm cô ấy, bạn gái chính thức của cậu ấy, gây sự, còn đe dọa..."

"Tôi tỏ tình với Phùng Nguyên?" Trình Dư Hạ sững sờ: "Bị từ chối còn đi gây sự đe dọa?" Cô cười phá lên: "Đây là trò cười kiểu mới gì vậy? Tôi mà lại đi tỏ tình với Phùng Nguyên à?"

Tề Duyệt bật cười: "Không phải đâu, Chu Mai Mai, chắc là cậu không nhầm người chứ?"

Chu Mai Mai ngẩng đầu lên, nước mắt lưng tròng, giọng đầy cảm xúc: "Chính cậu tìm đến tôi nói rằng thật ra cậu đã thầm thích Phùng Nguyên từ lâu. Cậu còn nói rằng cậu đã lén chụp rất nhiều ảnh của cậu ấy, rồi sau đó cảnh cáo tôi hãy tránh xa Phùng Nguyên ra. Tôi đã nói rằng ai cũng biết tôi và Phùng Nguyên luôn thích nhau, nhưng cậu lại đe dọa tôi rằng những

cô gái xuất thân từ gia đình giàu có như cậu chẳng bao giờ biết nói lý lẽ, đã thích thứ gì thì nhất định phải giành bằng được..."

Trình Dư Hạ nghe mà ngớ người, xung quanh các bạn học cũng đều ngạc nhiên không kém.

Cô đẩy cuốn album về phía Chu Mai Mai: "Cậu tìm trong album này một tấm ảnh của Phùng Nguyên cho tôi xem."

Chu Mai Mai mở album, nhanh chóng lật đến trang cuối, quả nhiên có một tấm ảnh của Phùng Nguyên: "Cậu còn định chối cãi thế nào?"

Có người thì thầm: "Không thể nào, Trình Dư Hạ không phải loại người như vậy chứ?"

Một người khác đáp lại: "Khó nói lắm, cậu chưa nghe câu tình yêu làm mờ mắt sao?"

Tề Duyệt lương: "Mờ mắt là mù đấy à? Không cần nói nhiều, tôi dám cá là Hạ Hạ nhà tôi chẳng bao giờ tự làm mình mù mắt vì một người như Phùng Nguyên đâu."

Trình Dư Hạ gần như bật cười vì tức giận. Chu Mai Mai đã nói rằng cô ta và Phùng Nguyên đều thích nhau, vậy thì không thể hiểu nổi tại sao lại nhắm vào cô như thế này.

"Chu Mai Mai à, cậu yên tâm đi. Chưa nói đến việc bức ảnh này rõ ràng không phải là phong cách của tôi, lần sau rửa ảnh nhớ xóa watermark của máy ảnh đi nhé." Trình Dư Hạ cố gắng nhin cười nói: "Tôi thề rằng nếu tôi có chút tình cảm nào với Phùng Nguyên, thì tôi không đỗ đại học được."

Sau khi Trình Dư Hạ nói xong, lớp học lập tức im lặng. Có người tò mò cầm ảnh lên xem.

"Cái này không phải từ máy ảnh, mà là watermark của điện thoại thì đúng hơn."

"Để tôi xem nào."

"Tôi nhớ Trình Dư Hạ không dùng điện thoại của hãng này, hơn nữa máy ảnh khác cũng không có watermark."

"Nhưng cậu cũng không có bằng chứng gì để chứng minh rằng bức ảnh không phải do cậu chụp." Chu Mai Mai mở to mắt nhìn Trình Dư Hạ mấy giây rồi nói: "Nếu không thích thì tại sao cậu lại tỏ tình với cậu ấy?"

"Ai nói với cậu rằng tôi đã tỏ tình với cậu ta? Là Phùng Nguyên nói à?" Trình Dư Hạ nói: "Tôi không quan tâm người ta nói gì về việc tôi không hòa thuận với bạn học. Sự thật là tôi không có chút cảm tình nào với Phùng Nguyên cả." Đặc biệt là sau khi sự việc xảy ra vào học kỳ trước.

Bỗng nhiên có người vỗ tay về phía cửa lớp: "Ê, Phùng Nguyên đến kìa."

Trình Dư Hạ cùng mọi người đồng loạt nhìn về phía cửa.

Phùng Nguyên đứng ở cửa, lúng túng hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Mấy nam sinh kéo Phùng Nguyên vào lớp, đẩy cậu ta vào trung tâm sự việc, trong khi một số bạn thích xem náo nhiệt thì hòa theo: "Bạn gái chính thức của cậu đang muốn cậu giải thích kìa."

Tề Duyệt lạnh lùng hỏi: "Phùng Nguyên, tôi chỉ muốn hỏi một câu, Hạ Hạ nhà tôi tỏ tình với cậu khi nào?"

Phùng Nguyên đột nhiên nhìn Trình Dư Hạ với vẻ mặt đầy nghi hoặc: "Tỏ tình?" Rồi như chợt hiểu ra điều gì, cậu ta quay ánh mắt về phía Chu Mai Mai.

"Tung tin đồn rằng Hạ Hạ tỏ tình với cậu thì cũng thôi đi, còn bịa ra chuyện bị cậu từ chối nữa chứ." Tề Duyệt đứng trước mặt Phùng Nguyên, cao giọng hỏi: "Khi nghe tin đồn này cậu có thấy nó buồn cười không?" Hiện tại, chiều cao của cô nàng đã vượt qua khá nhiều bạn nam trong lớp.

Phùng Nguyên lùi lại nửa bước: "Có lẽ là hiểu lầm thôi."

"Hiểu lầm kiểu gì?" Trình Dư Hạ hỏi: "Bạn gái chính thức của cậu ở đây thể thốt với mọi người rằng tôi đã tỏ tình với cậu, bị cậu từ chối rồi sau đó còn đe dọa cậu ta phải tránh xa cậu đấy."

Phùng Nguyên kinh ngạc nhìn Chu Mai Mai: "Đây là chuyện giữa hai chúng ta, tại sao em lại..."

Chu Mai Mai đột nhiên quay đầu đi: "Tôi không muốn nghe nữa, tôi chỉ tin vào những gì mình thấy thôi."

"Thấy cái gì? Ở đâu?" Trình Dư Hạ hỏi: "Nghe cậu nói như thật vậy, chỉ bằng nói ra để tôi nhớ lại xem sao."

Tề Duyệt khoanh tay nói: "Đúng rồi, nói ra để tôi cũng nhớ xem có lần nào chúng tôi không ở cùng nhau không."

Chu Mai Mai quay đầu lại, vừa khóc vừa nói: "Trước khi học kỳ này bắt đầu, ở Công viên Giải trí mới mở ở phía Bắc thành phố."

Trình Dư Hạ cố nhin để không buột miệng nói lời không hay: "Cậu nói chẳng lẽ là lần cách đây gần hai tháng?"

"Ừ." Chu Mai Mai gật đầu mạnh.

Chuyện từ một hai tháng trước mà bây giờ mới lôi ra, nếu không phải đang cố tình gây sự, Trình Dư Hạ thể sẽ viết ngược tên mình.

Ngày hôm đó, khi đến Công viên Giải trí, Trình Dư Hạ đúng là có gặp Phùng Nguyên, lúc cô vừa đi ra khỏi nhà vệ sinh và quay về thì Phùng Nguyên cũng tình cờ đang đứng đó đợi người.

Trình Dư Hạ vốn định giả vờ nhìn điện thoại rồi đi lướt qua, nhưng không ngờ Phùng Nguyên lại gọi tên cô trước, sau đó chào hỏi một câu. Vì lịch sự nên Trình Dư Hạ cũng chào lại, rồi nói mình đi tìm bạn, sau đó rời đi. Tổng cộng hai người không nói quá ba câu, vả lại lúc đó họ còn cách nhau một con đường lát đá đông người qua lại.

Lúc này, Trình Dư Hạ nghĩ có lẽ lúc đó Phùng Nguyên đang đợi Chu Mai Mai. Trong mắt Chu Mai Mai, ba câu mà họ nói có thể đã biến thành: "Tôi thích cậu" "Tôi không thích cậu," và "Tôi sẽ không từ bỏ cậu."

Tề Duyệt nói: "Cậu cứ bịa đi, hôm đó chúng tôi có năm người, Hạ Hạ không rời khỏi tầm mắt chúng tôi dù chỉ một phút. Ý cậu là Hạ Hạ tranh thủ thời gian chưa đầy một phút để đi tỏ tình với Phùng Nguyên à?"

Chu Mai Mai nói: "Tôi nhìn thấy rõ ràng, chính Trình Dư Hạ đã chủ động tìm Phùng Nguyên để nói chuyện."

Trình Dư Hạ bật cười: "Thời buổi này đến cả nhà trẻ cũng không tìm được người nào ngây thơ hơn cậu. Còn chuyện cậu nói tôi đã đe dọa cậu, tôi còn không nhớ mình đã từng nói chuyện với cậu, có phải cậu cũng tự tưởng tượng ra trong đầu không vậy?"

Ánh mắt của Chu Mai Mai thoáng dao động, rồi cậu ta nhìn sang Phùng Nguyên: "Cậu bị cậu Phùng Nguyên từ chối nên đương nhiên sẽ ghi hận trong lòng... Tôi chỉ muốn để mọi người biết rõ bộ mặt thật của cậu thôi."

"Phùng Nguyên, hôm đó tôi đã tỏ tình với cậu à?" Trình Dư Hạ

mỉm cười hỏi. "Còn Chu Mai Mai nữa, tôi đã đe dọa cậu sao?" Thấy cả Phùng Nguyên và Chu Mai Mai đều không nói gì, Trình Dư Hạ tiếp tục: "Nếu hai người không biết làm sao để bịa tiếp thì để tôi nói thay. Thứ nhất, hôm đó tôi định giả vờ không thấy và đi thẳng qua, nhưng chính cậu, Phùng Nguyên, là người đã chào hỏi tôi trước. Thứ hai, tôi và cậu, Chu Mai Mai, thực sự chẳng có mâu thuẫn gì lớn, hy vọng cậu đừng cứ chực chờ mà tìm cách gây phiền phức cho tôi. Và thế giới này ai cũng có thẩm mỹ riêng của mình, cái mà cậu coi là bảo bối thì chưa chắc người khác cũng nghĩ vậy, hiểu không hả?"

Câu nói cuối cùng của Trình Dư Hạ có phần châm biếm, nhưng so với việc họ bịa đặt và bôi nhọ cô thì những lời này thực sự chẳng có gì quá đáng.

Trong đám đông, có người lẩm bẩm: "Chắc, cứ tưởng có trò hay để xem, hóa ra chỉ là ảo tưởng của một số người."

"..." Phùng Nguyên đưa tay kéo tay Chu Mai Mai: "Chúng ta ra ngoài nói chuyện."

Chu Mai Mai né tránh tay của Phùng Nguyên: "Không cần, em không có gì để nói với anh hết."

Trình Dư Hạ lập tức ngăn Phùng Nguyên lại: "Đừng ra ngoài nói nữa, hai người các cậu cãi nhau mà kéo người vô tội vào có phải không hay lắm không?"

"Đang rải "cơm chó" à?" Một vài nữ sinh rì rầm với nhau: "Sợ người khác không biết hai người là một cặp à?"

Một người khác nói: "Chào hỏi thôi mà đã nói người ta là tỏ tình, không biết là mặt dày hay là trí tưởng tượng phong phú đây?"

Người khác nói thêm: "Ừ, từ giờ đừng nói chuyện với ai nữa, không lại bảo người ta cũng đang tỏ tình hay nhòm ngó gì đó."

Nói xong, mấy người đó cười rúc rích với nhau: "Đúng rồi, bảo bối nhà người ta được nhiều người thích quá mà."

Nếu nói Chu Mai Mai không thông minh thì cô ta vẫn biết cách tạo dư luận. Nhưng nếu nói cô ta thông minh, thì cái dư luận này lại tạo ra không hề kín kẽ. Hoặc có lẽ việc cô ta bày ra trò hôm nay chỉ để cho mọi người biết rằng cô ta và Phùng Nguyên mới là một cặp, còn Trình Dư Hạ chỉ là người xui xẻo bị kéo vào. Trong trường hợp đó, Trình Dư Hạ phải thừa nhận rằng Chu Mai Mai đúng là cũng có chút khôn ngoan.

Tề Duyệt nói: "Hai người các cậu mau xin lỗi Hạ Hạ đi, không thì đừng trách tôi không khách sáo!"

"Xin lỗi cậu nhé, Trình Dư Hạ." Phùng Nguyên nói: "Tôi thay mặt Chu Mai Mai xin lỗi cậu."

"Cậu thay cậu ta?" Trình Dư Hạ nói: "Xin lỗi thì phải thành tâm một chút chứ."

"Đã xin lỗi rồi mà cậu còn muốn thế nào nữa?" Chu Mai Mai trừng mắt nhìn Trình Dư Hạ: "Đừng có được đằng chân lân đằng đầu."

Trình Dư Hạ bất lực nhún vai: "Tôi được đằng chân lân đằng đầu?"

Trong lớp đột nhiên trở nên náo nhiệt.

Một người nói: "Ồ, có người nào mặt dày đến nỗi dám nói người khác được đằng chân lân đằng đầu đấy."

Người khác tiếp lời: "Chạy sang lớp người ta tung tin đồn thất thiệt mà không chịu xin lỗi, lại còn có người tình nguyện xin lỗi thay thật là thú vị."

Một người nữa nói: "Đúng là đẹp đôi thật, nôi nào úp vung nấy."

Sắc mặt của Phùng Nguyên thay đổi ngay lập tức, cậu ta kéo mạnh Chu Mai Mai ra khỏi lớp.

Cho đến khi tan học, cả hai vẫn không quay lại. Sau đó nghe nói họ xin nghỉ bệnh và về nhà.

Với tâm trạng của một người trưởng thành, Trình Dư Hạ chỉ thấy trò hề này thật trẻ con, nhưng ngược lại, Tề Duyệt lại tỏ ra rất phần nộ thay cho cô.

Tề Duyệt vừa khinh thường ánh mắt chọn người của Phùng Nguyên quá kém, vừa chất vấn Lộ Dương vì sao lại đứng nhìn Trình Dư Hạ bị bắt nạt như vậy.

2585 words

17.09.2024

Chương 32: Đôi mắt quen thuộc

Editor: Chu

Sau đó trường cấp ba lại thông báo thống nhất học tăng tiết để ôn thi đại học, ngay cả thứ bảy chủ nhật cũng không ngoại lệ.

Ngoại trừ ăn cơm và đi ngủ, ai cũng bận đến mức không tìm được chút thời gian rảnh rỗi, cũng vì vậy mà nhóm Trình Dư Hạ không còn đi đến quán cafe của Thẩm Xuyên.

Thành tích của Trình Dư Hạ tiến bộ không ít, hiện tại cô còn tự cảm thấy có lẽ bản thân không cần phát huy tốt hơn bình thường cũng có thể miễn cưỡng đậu vào Nam Đại, nên còn thầm mừng rỡ một hồi lâu.

Thắng đến ngày 2 tháng 6 hôm nay, Trình Dư Hạ bỗng nhận được cuộc gọi từ một số lạ, người gọi chính là chủ cửa hàng mà cô và Tề Duyệt đến mua hộp nhạc.

Ông chủ thông báo đã tìm được hộp nhạc giống với miêu tả của Trình Dư Hạ, bảo cô có rảnh thì đến xem.

Ngày 2 tháng 6 không còn cách kỳ thi đại học bao xa, dù là cuối tuần nhưng không phải học thêm.

Sau khi nhận cuộc gọi vào sáng sớm, cô lập tức đi ra ngoài.

Dựa theo trí nhớ của Trình Dư Hạ, hôm qua là ngày cô nhận được quà Tết thiếu nhi của Lộ Dương, thế nhưng hôm qua anh

lại không có chút biểu hiện gì.

Vả lại, lâu vậy rồi cô vẫn chưa gặp Hà Ninh lần nào, nên càng không nghĩ ra lý do Hà Ninh tặng hộp nhạc cho mình.

Lúc này, những người tập thể dục buổi sáng đều đã đi về, trên đường gần như không có ai.

Cạnh hàng rào bên bờ kênh có một người đàn ông, vốn Trình Dư Hạ không để ý đến hắn ta, ngay khi cô nghe thấy âm thanh rơi xuống nước một cái "tùm", mới nhìn thấy một cái túi đen đang từ từ chìm xuống, tất nhiên là do người đàn ông đứng bên rào vừa ném xuống.

Thường có rất nhiều rác thải sinh hoạt được vớt lên từ dưới con kênh, đối với hành vi này, Trình Dư Hạ nhìn mãi cũng quen.

Nhưng vừa đi vài bước, người đàn ông kia đột nhiên xoay người, đối diện với Trình Dư Hạ.

Đầu tiên, hắn ta vô cảm đánh giá Trình Dư Hạ vài giây, rồi chợt hung hăng nói với Trình Dư Hạ: "Mày vẫn luôn theo dõi tao đúng không."

Trình Dư Hạ quay đầu nhìn thoáng về phía sau lưng, xác nhận hắn ta đang nói chuyện với mình, nên dừng bước để trả lời: "Tôi vừa đi ngang qua đây thôi, chúng ta biết nhau hả?"

"Tôi đã thấy mày rất nhiều lần." Người đàn ông đi đến chỗ Trình Dư Hạ: "Nếu lần trước tao đã có thể tại ngoại thì lần này cũng không sợ bị mày làm lộ nữa đâu..."

Trình Dư Hạ lùi về sau một bước: "Tôi không hiểu anh đang nói gì, chẳng lẽ con đường này của nhà anh hay sao mà người khác không được đi qua?"

Người đàn ông nhỏ nước bọt: "Đừng có giả ngu với tao."

"Tôi thật sự không hiểu những lời mà anh vừa nói." Trình Dư Hạ bình tĩnh vẫy tay với người lạ đang đi tới từ đằng xa trước mặt đi tới: "Tôi ở đây nè, cậu đến trễ hé!"

Người đàn ông quay đầu, thấy đúng là có người đang đi lại đây, nói với Trình Dư Hạ bằng giọng điệu hung hãn: "Lần sau đừng để tao bắt được mày." Dứt lời liền đi về hướng sau lưng Trình Dư Hạ.

Hai lòng bàn tay Trình Dư Hạ đổ đầy mồ hôi.

Lúc đầu cô thật sự không hiểu được lí do, nhưng sau khi nhìn rõ mặt người đàn ông, cô lập tức cảm thấy sợ hãi tột cùng.

Cô từng nhìn thấy hắn ta trong bức ảnh của bài báo ngược đãi mèo con một năm trước, cùng với cái đêm hắn đứng trước biển quảng cáo nhìn chăm chăm về phía cô bằng cặp mắt hung ác đáng sợ.

Trình Dư Hạ không thể nào quên được ánh mắt này, hơn nữa lúc hắn ta đi ngang qua người cô vừa rồi, trên người còn thoang thoảng mùi máu tươi.

Nhìn nơi cái túi đen kia chìm xuống, ý nghĩ đột nhiên hiện lên trong đầu khiến da dẻ Trình Dư Hạ cuộn cuộn một trận.

Khi này, trên đỉnh đầu bỗng truyền đến một giọng nói quen thuộc: "Không sao đâu, Hạ Hạ đừng sợ."

Ngay sao đó, Trình Dư Hạ được ôm vào trong một lồng ngực ấm áp.

Trình Dư Hạ tựa đầu vào trước ngực người nọ, bất động không nói năng gì, để mặc cho mùi cỏ xanh dịu êm trên người anh vây

lấy chính mình.

"Xin lỗi cậu." Lộ Dương nhẹ nhàng vỗ lưng Trình Dư Hạ để trấn an: "Sau này tôi tuyệt đối sẽ không đến muộn nữa."

Đầu ngón tay lạnh lẽ của Trình Dư Hạ dần ấm lên, cô hạ giọng, cố gắng làm cho giọng nói của mình không quá run rẩy: "Tôi còn tưởng mình nhìn nhầm rồi, vừa rồi tôi đã nghĩ nếu thật sự là cậu thì tốt quá."

Lộ Dương nói: "Cậu không nhìn nhầm đâu, là tôi thật."

"Ừ, là cậu thật..." Trình Dư Hạ nói: "Cũng may là cậu thật."

Đợi thêm một lát, Trình Dư Hạ ngẩng đầu lên nhìn Lộ Dương: "Cậu buông ra đi, tôi ổn rồi."

"Được được." Miệng Lộ Dương thì bảo đồng ý, còn cánh tay thì lại ghì cô chặt hơn.

"Thế cậu thả tôi ra đi." Trình Dư Hạ nói: "Ôm lâu vậy không nóng hả?"

Lộ Dương cúi đầu, đối mắt với Trình Dư Hạ, nhưng vẫn không chịu buông cô ra, anh hỏi: "Không, cậu nóng lắm à?"

Vì khoảng cách quá gần, hai người có thể nghe thấy tiếng hít thở của nhau, Trình Dư Hạ tránh ánh mắt Lộ Dương, nghiêng đầu nói: "Tôi tôi... thấy nóng, có hơi nóng xiu, dù sao cũng đã tháng sáu rồi..."

Lúc này Lộ Dương mới buông tay ra, thuận thế xoa mái tóc rối bù của Trình Dư Hạ: "Đừng sợ, tôi ở đây rồi."

Trình Dư Hạ nói: "Tôi... Không sợ, mà... Hôm nay quả thật... Có hơi nóng nhỉ..."

Lộ Dương nhìn chằm chằm Trình Dư Hạ vài giây, sau đó kéo tay cô: "Bây giờ tụi mình đi đâu?"

Trình Dư Hạ nói: "Tôi đi... Đến cửa hàng bán... Hộp nhạc..."

Lộ Dương vừa nắm chặt tay Trình Dư Hạ vừa nói: "Còn sợ thì đi sát tôi một chút."

"Ai sợ chứ..." Trình Dư Hạ lắp bắp giải thích với Lộ Dương: "Do người kia dữ quá nên..., cậu cậu... Biết tôi rất gan mà, sao... Có thể sợ hấn ta..." Tuy nói vậy, nhưng đi được một khoảng xa, cô vẫn không dám quay đầu nhìn về phía kênh nước.

"Ừ ừ." Lộ Dương gật đầu: "Là tôi sợ, nên xin cậu để tôi đi cạnh cậu một lát." Nói xong thì chủ động ôm lấy bả vai Trình Dư Hạ.

Vai Trình Dư Hạ đột nhiên bị một lực nặng đè lên, cả người lọt thỏm vào trong nửa bên ngực Lộ Dương: "Cậu làm gì kỳ vậy... Ừi..."

Lộ Dương lo lắng cúi đầu nhìn cô: "Bị sao vậy?"

"Tại cậu không đó." Đôi mắt Trình Dư Hạ tức khắc đỏ lên, cô cau mày, đẩy Lộ Dương ra: "Hại tôi cắn trúng đầu lưỡi..."

Mặc dù bóng người không phải tiêu chuẩn duy nhất để chứng minh tiết trời quang đãng, nhưng lúc trời trong thì thật sự nhìn rõ bóng dáng của một người tiến đến cạnh cái bóng của một người khác, cũng có thể nhìn thấy hai cái bóng chồng lên sau rồi tách ra.

"Còn đau không?" Chủ nhân của một trong hai cái bóng nghiêm giọng hỏi.

"Cậu cậu cậu..." Cảm giác mềm mại còn lưu lại trên môi khiến

chủ nhân của cái bóng còn lại lấp bắp một lúc lâu: "Cậu không còn giống trước kia nữa rồi..."

Lộ Dương lại kéo tay Trình Dư Hạ, cười hỏi cô: "Trước kia tôi thế nào?"

Trình Dư Hạ nói: "Hồi đó cậu ngây thơ lắm, người ta lỡ đụng trúng tay cậu một cái đã khiến cậu đỏ mặt nửa ngày."

"Hoá ra cậu biết hết à." Lộ Dương gật đầu thừa nhận: "Nhưng cậu biết không, đỏ mặt không có nghĩa là ngây thơ."

"Vậy là do cậu mắc cỡ?" Trình Dư Hạ nắm lại tay Lộ Dương hỏi anh: "Thế sao bây giờ cậu không mắc cỡ nữa?"

"Có mà." Lộ Dương nói: "Tôi đang mắc cỡ đây nè."

"Không nhìn ra tí nào..." Trình Dư Hạ thấy Lộ Dương xấu hổ nhưng mặt vẫn không biến sắc, bỗng hiểu ra: "Tôi biết rồi! Là do da mặt cậu dày hên nên không nhìn ra được."

"Ừm..." Lộ Dương duỗi tay tự sờ mặt mình, sau đó đi đến trước mặt Trình Dư Hạ: "Có khác gì đâu, không tin thì cậu sờ thử đi."

Trình Dư Hạ: "....."

Ông chủ lấy ra hộp nhạc vô cùng quen thuộc với Trình Dư Hạ đã được gói lại: "Đợi mãi mới làm ra được hai cái, nhìn xem có phải là cái con nói không."

"Đúng rồi ạ, giống hệt cái con từng thấy." Trình Dư Hạ hỏi: "Chú bán hết cả hai cho con được không?"

Chủ cửa hàng ngẩng, ánh mắt nhìn về sau lưng Trình Dư Hạ, sau đó nói: "Ngại quá, đã bán mất một cái rồi."

Trình Dư Hạ tò mò hỏi: "Hôm nay mới có hàng mà đã bán rồi ă?"

Ông chủ nói: "Thật ra là giao vào đêm qua, nhưng thấy trễ quá rồi nên chú không gọi cho con."

"À." Trình Dư Hạ nói: "Người mua hộp nhạc kia có phải là một học sinh cấp ba không ă?"

Chủ cửa hàng gật đầu: "Là một bạn học nam."

Trình Dư Hạ nhỏ giọng nói thầm một câu: "Đúng là cậu ta thật." Quả nhiên người mua hộp nhạc kia chính là Hà Ninh.

Tuy đã biết Hà Ninh mua nó, nhưng bị áp lực vì kỳ thi đại học chỉ còn cách vài ngày khiến Trình Dư Hạ không còn tâm trí để nghĩ đến chuyện khác.

Mãi đến ngày 5 tháng 6 mà Lộ Dương vẫn không tới trường, gọi điện anh cũng chẳng nghe, nhưng may thay cuối cùng anh cũng trả lời tin nhắn của Trình Dư Hạ.

Lộ Dương nói cô biết bà ngoại đột nhiên té xỉu phải đưa vào bệnh viện, hiện giờ đã tỉnh lại, bảo cô không cần lo, không được đến bệnh viện một mình.

Nhưng Trình Dư Hạ thật sự không biết nên làm thế nào mới không lo lắng, nhất khi biết được Lộ Dương sẽ xảy ra chuyện không may trong khoảng thời gian này, thiếu điều chỉ muốn ở cạnh anh, không xa rời dù chỉ một giây một phút.

Lúc tan học đã gần 9 giờ tối, Trình Dư Hạ biết có lẽ Lộ Dương lo lắng cô đi một mình vào buổi tối sẽ không an toàn, nên đã nhắn tin cho anh, "Vậy cậu cứ tập trung chăm sóc cho bà ngoại đi, muốn ăn gì thì nói, ngày mai tôi mang đến cho cậu."

Lát sau Lộ Dương đã trả lời: "Không cần đến đâu, bà ngoại khỏe

lại rồi, bác sĩ đã thông báo sáng sớm là có thể về nhà."

Trong lúc đang xem tin nhắn, Trình Dư Hạ đã vô tình đi vào con hẻm tối tăm, cô đánh chữ, "Vậy ngày mai tôi đến nhà thăm bà được không?"

Trong hẻm vốn đã chật hẹp, không biết người nào đó lại dừng xe tay ga bên đường.

Ánh sáng mờ mờ khiến cô không nhận ra có đang đi tới từ phía đối diện, cho đến khi cô và người nọ đụng phải nhau.

"Xin lỗi, tôi không nhìn thấy có người đi tới." Trình Dư Hạ lập tức xin lỗi người nọ: "Xin lỗi anh, anh có sao không?" Vừa cúi đầu, mùi máu tương đậm đặc ập đến khiến cho suýt nữa đã nôn ra.

Người nọ đáp: "Không có gì."

"À, xin lỗi anh nha." Ngay khi ngược đầu lên, đồng tử của cô đột nhiên co lại, cô nhận ra đôi mắt đó.

"Lần sau đừng để tao bắt được mày." Người nọ giật điện thoại trong tay Trình Dư Hạ: "Tao đã cảnh cáo mày rồi, là do mày cố chấp xen vào việc của người khác."

Tiếng kêu cứu còn chưa kịp phát ra, một bàn tay đeo bao tay đã bịt kín mũi miệng của Trình Dư Hạ.

Sự chênh lệch quá lớn khiến cô không thể nào thoát được, nhưng dường như chưa đến vài giây, khi chiếc xe tay ga đậu trong con hẻm tối mịt chạy đi, không gian lại trở về trạng thái im ắng như cũ.

2219 words

17.09.2024

Chương 33: Đánh cược

Editor: Sel

Cánh cửa sắt rỉ sét trên sân thượng bị đẩy ra.

Một cô gái mặc áo phông trắng mát mẻ và quần jean bước vào, tóc buộc đuôi ngựa đơn giản, đôi mắt to tròn và khuôn mặt bầu bĩnh khiến cô trông vừa ngây thơ vừa dễ thương.

Trong tay cô cầm một chiếc máy ảnh, khi thấy trên sân thượng còn có người khác, ánh mắt cô bỗng nhiên sáng lên.

"Chào cậu, tôi là Trình Dự Hạ, cái tên này có nghĩa là tặng mùa hè cho bạn." Nụ cười của cô gái rạng rỡ vô cùng: "Có phải rất dễ nhớ không?"

Anh mỉm cười đáp lại cô: "Chào cậu, tôi là Lộ Dương."

Đây đã là lần thứ ba họ lặp lại màn chào hỏi này, Lộ Dương nhớ rất rõ.

Tiếp theo, cô sẽ hỏi liệu cô có thể chụp một tấm ảnh của anh không.

Quả nhiên, cô nói: "Bạn học ơi, tôi có thể chụp một tấm ảnh của cậu được không? Tôi đảm bảo sẽ không để lộ ra ngoài."

Cô lại không nhớ ra anh, chính xác hơn là anh lại một lần nữa quay trở về thời điểm khi cô còn chưa quen biết anh.

Anh đáp: "Được thôi."

Sau đó, cô vui mừng khi phát hiện họ là bạn cùng lớp, mối quan hệ giữa cả hai dần trở nên thân thiết.

Sau khi trải qua hai lần chứng kiến cô đều gặp phải kết cục bi thảm, Lộ Dương bắt đầu tạo ra mọi cơ hội có thể để tình cờ gặp cô. Anh muốn bảo vệ cô, anh hy vọng cuộc sống của cô sẽ luôn tốt đẹp..

Nhưng luôn có những lúc anh không thể lo hết mọi thứ. Lần thứ hai, vào buổi tối khi anh nói dối cô rằng bà ngoại mình đang nằm viện, thật ra anh đang phải chịu đựng cái gọi là "giáo dục" từ người ba Lộ Quốc Chính.

Từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ những năm tháng Lộ Quốc Chính bị bỏ tù vì tội ngộ sát sau khi bạo hành dẫn đến cái chết của mẹ anh do mất máu quá nhiều, Lộ Dương thường xuyên mang trên mình những vết thương, giống như người mẹ thường xuyên bị bầm tím mặt mũi của anh vậy.

Ngày hôm đó, khi Lộ Dương nhìn thấy mẹ mình nằm trong vũng máu, bà đã không còn thở nữa, nhưng trên khuôn mặt vẫn hiện rõ nụ cười như thể cuối cùng cũng đã được giải thoát. Đến tận giây phút đó, những vết thương chồng chất mới cũ trên làn da của bà cuối cùng cũng không còn đau đớn nữa. Bà cũng không còn phải sống trong nỗi lo sợ bị kéo tóc, lôi xuống khỏi giường giữa đêm khuya và phải chịu đựng cơn thịnh nộ với những cú đánh, cú đạp không ngừng. Sau ngày hôm đó, cuối cùng bà đã có thể yên giấc.

Thế nhưng sự bình yên đổi bằng cái giá sinh mạng của bà chỉ kéo dài vồn vẹn ba năm.

Họ nói đây chỉ là một vụ bạo lực gia đình mà thôi, rằng ba của

anh chỉ vô tình ra tay quá nặng, dẫn đến cái chết của mẹ anh. Do đó Lộ Quốc Chính, kẻ đã bạo hành gia đình suốt hơn mười năm chỉ bị kết án ba năm tù.

Ông ta trở thành cơn ác mộng không thể nào thoát khỏi của Lộ Dương, và ba năm sau, cơn ác mộng đó lại quay trở lại.

Đêm đó, khi Lộ Dương cuối cùng đã thoát khỏi cơn ác mộng để liên lạc với Trình Dư Hạ, kết cục định mệnh vẫn xảy ra.

Trong dòng thời gian bình thường, Trình Dư Hạ cũng gặp chuyện sau khi tốt nghiệp cấp ba không lâu.

Vậy là lần đầu tiên Lộ Dương xuyên qua thời không. Anh đã ngăn chặn mọi nguy cơ gây hại cho cô. Anh đã thành công nhưng cái giá phải trả là anh đã thay cô đổi mặt với kết cục định sẵn.

Trong ký ức của mọi người, tất cả sẽ biến thành việc Lộ Dương bất ngờ biến mất không lời từ biệt để đến một nơi khác.

Đó đáng lẽ đã là kết thúc tốt nhất.

Nhưng khi anh lần nữa mở mắt và nhìn thấy cánh cửa sân thượng quen thuộc, nơi mà Trình Dư Hạ với khuôn mặt đầm đìa nước mắt đẩy cửa bước vào và kéo lấy tay anh, anh mới nhận ra rằng mọi chuyện không đơn giản như mình nghĩ.

Nếu kết cục đã biến thành việc anh sẽ thay cô đổi mặt với cái chết, thì anh sẽ không gặp lại cô trên sân thượng lần thứ hai.

Nhưng lần thứ hai có nhiều điều đã xảy ra không đúng như những gì anh nhớ. Chẳng hạn như đáng lẽ Trình Dư Hạ phải gặp chuyện sau kỳ thi đại học, nhưng cuối cùng anh vẫn không thể ngăn chặn thảm kịch xảy ra.

Có lẽ không có gì tàn nhẫn hơn việc chứng kiến người mình yêu mất đi mạng sống ngay trước mắt mình, không chỉ một mà đến hai lần.

Lần thứ ba, anh chủ động tiếp cận cô, bất kể cô ở đâu anh cũng có thể ngay lập tức xuất hiện bên cạnh cô.

Khi Trình Dư Hạ học thêm sau giờ học, Lộ Dương chờ cô ở cổng trường.

Khi họ hẹn nhau học bài ở quán cà phê, anh đồng ý ngay lập tức, chỉ sợ rằng cô sẽ rời khỏi tầm mắt của mình dù chỉ một giây.

Sau đó, cô tặng anh khăn quàng cổ, cô bị thương ở chân, và rồi anh tặng cô chiếc kẹp tóc hình thỏ. Mọi thứ lại diễn ra theo đúng như ký ức của anh.

Cho đến một ngày nào đó trong học kỳ hai lớp mười hai, Trình Dư Hạ bất ngờ nói: "Tôi nhớ cậu trước đây không bám tôi như vậy."

Lộ Dương tưởng cô nói về thời gian họ mới gặp nhau, liền đáp: "Mới quen thì tất nhiên phải để lại ấn tượng tốt rồi."

Trình Dư Hạ hờ hững nói: "Tôi đang nói về lúc trước khi tôi được chiếc hộp nhạc đưa trở về, tức là lần đầu chúng ta gặp nhau."

"Hộp nhạc gì cơ?" Lộ Dương sửng người một chút. "Được hộp nhạc đưa trở về là sao?" Anh mơ hồ cảm thấy có điều gì đó không ổn. Việc Trình Dư Hạ nói về việc được hộp nhạc đưa trở về có lẽ liên quan đến việc anh phát hiện ra mình đã du hành thời gian nhờ chiếc hộp nhạc ấy.

"Không, cậu nghe nhầm rồi." Trình Dư Hạ lảng tránh ánh mắt của anh rồi giải thích: "Ý của tôi là tôi thích hộp nhạc."

Lần này, Trình Dư Hạ đã đánh lừa được Lộ Dương, nhưng sau đó Tề Duyệt bất ngờ hỏi anh: "Cậu có dự định đi du học không?"

Khi Lộ Dương chắc chắn rằng mình không có kế hoạch đi du học, Tề Duyệt lại càng thắc mắc: "Thế cậu có định rời khỏi thành phố này không?"

Lộ Dương đáp: "Cũng không có."

"Thế là thật." Tề Duyệt lắm bầm: "Vậy tại sao Hạ Hạ luôn dặn tôi nhắc nó về việc cậu sẽ đột nhiên biến mất hoặc gì đó nhỉ?" Cô nàng quay sang hỏi Lộ Dương: "Vậy rốt cuộc cậu định đi đâu?"

Lộ Dương vốn đã nghi ngờ về những lời trước đó của Trình Dư Hạ, anh hỏi: "Hạ Hạ nói rằng tôi sẽ đột nhiên biến mất sao? Sao cậu ấy lại nói vậy?"

Tề Duyệt đáp: "Ai mà biết được, nhưng tôi cứ có cảm giác Hạ Hạ trở nên kỳ lạ kể lần nó bị sốt ấy. Nó cứ nói mấy câu mà tôi không hiểu nổi."

Lộ Dương hỏi: "Cậu ấy nói những gì?"

Tề Duyệt suy nghĩ một lúc rồi nói: "Nó bảo Trình Dư Hạ đang đứng trước mặt tôi thực ra không phải là Trình Dư Hạ của thời điểm này, rồi lần đó nó còn bảo nếu ngủ dậy mà không nhớ tại sao nó lại ngủ cùng tôi thì cũng đừng sợ. Nó còn lắm bầm rằng nếu nó thi không tốt thì không biết bản thân ở thời điểm này có trách móc bản thân ở tương lai hay không..."

Lộ Dương vốn là người thông minh, nghe đến đây, anh đã mừng tượng ra được phần lớn câu chuyện.

Trên đường đưa Trình Dư Hạ về nhà sau giờ tan học, anh thử hỏi: "Nếu tôi đột nhiên biến mất hoặc gặp chuyện không may rồi không còn trên thế giới này nữa, cậu có luôn nhớ đến tôi

không?"

"Không thể nào." Trình Dư Hạ nói: "Tôi có phép thuật mà, tôi sẽ không để những chuyện như cậu nói xảy ra đâu."

"Vậy ra là thế." Lộ Dương mỉm cười: "Vậy đây là lần thứ mấy cậu sử dụng phép thuật rồi?"

Trình Dư Hạ nói: "Lần đầu tiên mà."

Lộ Dương hỏi: "Thế điều gì đã khiến cậu phải dùng phép thuật?"

Trình Dư Hạ nhìn Lộ Dương rồi nói: "Vì cậu đột nhiên biến mất nên tôi đã dùng phép thuật để quay lại tìm cậu. Thấy tôi giỏi không?"

Lộ Dương xoa đầu Trình Dư Hạ, khẽ nói: "Ngốc ạ."

Lúc này Lộ Dương đã hiểu rõ mọi chuyện: Trình Dư Hạ quay trở lại vì anh đã gặp chuyện, cô muốn tìm anh, còn anh quay trở lại vì Trình Dư Hạ đã gặp chuyện, anh muốn thay đổi kết cục. Nếu một trong hai người xảy ra chuyện thì mọi thứ sẽ trở thành một vòng lặp vô tận.

Mỗi khi hộp nhạc hình hoa hướng dương ở tương lai bắt đầu quay, họ sẽ bị đưa trở lại thời gian và địa điểm mà họ gặp nhau lần đầu tiên. Điều đó cũng có nghĩa là Trình Dư Hạ sẽ bị mắc kẹt trong vòng lặp vô tận này.

Chấp niệm không dễ dàng buông bỏ, Lộ Dương nghĩ rằng nếu cứ mãi ở bên Trình Dư Hạ mà không rời xa cũng là điều tốt. Nhưng anh làm sao có thể để cô mắc kẹt trong chấp niệm này, lặp đi lặp lại nỗi đau chia lìa và mất mát?

Vào ngày cuối cùng của kỳ thi đại học, Trình Dư Hạ không thấy Lộ Dương ở ngoài phòng thi như thường lệ. Cô gọi điện vài lần,

nhưng lần nào cũng nhận được thông báo không thể liên lạc.

Buổi tối, khi cả gia đình đang ăn cơm, Trình Dư Hạ chú ý đến một bản tin trên TV, trong đó đưa tin về một người bị chỉ trích vì bị tố cáo hành vi ngược đãi mèo. Mặt người đó bị làm mờ, và lý do bị chỉ trích cũng không quá nghiêm trọng. Bản tin này thường ít được chú ý, thậm chí khi được đưa tin, nó cũng không gây ảnh hưởng lớn.

Sáng hôm sau, cuối cùng cô cũng nhận được cuộc gọi từ Lộ Dương.

Lộ Dương không nói đầu đuôi, chỉ nói: "Hạ Hạ, đánh cược với tôi nhé."

Trình Dư Hạ giữ giọng điệu bình tĩnh, không để lộ cảm xúc gì, cô hỏi: "Cược cái gì?"

Lộ Dương nói: "Cá xem mối quan hệ của chúng ta có thể chiến thắng số phận không."

Trình Dư Hạ đáp: "Được, cậu muốn cược thế nào?"

Lộ Dương nói: "Năm năm sau, vào đúng ngày này, chúng ta hẹn gặp nhau ở nơi lần đầu gặp mặt. Chỉ trong ngày đó thôi, nếu cậu không đợi được tôi thì hãy quên tôi đi. Cũng như vậy, nếu tôi không đợi được cậu thì tôi cũng sẽ quên cậu."

Trình Dư Hạ hỏi: "Tại sao là năm năm?"

"Bởi vì tôi cần kiểm chứng một số điều." Lộ Dương nói: "Cậu phải chăm sóc bản thân thật tốt." Anh dừng lại rồi nói thêm: "Nếu năm năm sau tôi không đợi được cậu, tôi sẽ thực sự quên cậu và yêu một người khác."

Trình Dư Hạ đột nhiên im lặng vài giây, sau đó bất ngờ vui vẻ:

"Cậu vừa nói là cậu thích tôi đúng không?"

Lộ Dương hỏi lại: "Trình Dư Hạ, cậu có nghe rõ lời tôi nói không?"

"Tất nhiên là tôi có nghe rõ!" Trình Dư Hạ nói: "Vậy nên ý cậu vừa rồi là cậu thích tôi đúng không?"

Lộ Dương thở dài bất lực: "Đúng vậy, tôi thích cậu, Trình Dư Hạ. Từ lần đầu tiên gặp cậu, tôi đã biết mình thích cậu rồi." Khi anh nói xong, bên kia đột nhiên trở nên im lặng.

Một lúc sau, giọng nói ghen ngào của Trình Dư Hạ vang lên trong điện thoại: "Là cậu tỏ tình trước, nên tôi không đồng ý cho cậu thích người khác đâu."

Lộ Dương mỉm cười dịu dàng với cô: "Ngốc ạ."

Dường như vừa trải qua một giấc mơ rất dài, mà theo y học, mơ mộng có thể ảnh hưởng đến chất lượng giấc ngủ, nên khi chuông báo thức vang lên, Trình Dư Hạ vẫn còn mệt mỏi đến nỗi không mở nổi mắt.

"Tiểu thư à, mấy giờ rồi mà còn ngủ?" Giọng nói của Tề Duyệt vang lên cùng lúc với tiếng rèm cửa bị kéo ra, truyền đến tai Trình Dư Hạ: "Không phải hôm nay mày có hẹn sao, còn định đi hay không đây!"

Trình Dư Hạ lật người lại, hỏi: "Hôm nay là ngày mấy rồi?"

Tề Duyệt đáp: "Ngày 9 tháng 6."

"Hôm nay chẳng phải ngày 8 sao?" Trình Dư Hạ bật dậy, vội vàng cầm điện thoại lên xem, rồi kinh ngạc thốt lên: "Sao tao mới ngủ một giấc mà đã thành ngày 9 rồi?"

Tề Duyệt tiến lại gần, nhìn chăm chăm vào Trình Dư Hạ: "Tối qua chọn ảnh đến mức mù mị đầu óc rồi à?"

Trình Dư Hạ cuống cuống trèo xuống giường: "Mù mị, mù mị thật rồi. Nhanh lên, cho tao mượn đồ trang điểm với!"

Tề Duyệt vừa đi ra ngoài vừa càu nhàu: "Phấn má và phấn mắt còn không phân biệt được mà giờ mày còn đòi trang điểm?"

Trình Dư Hạ tiến thẳng về phía nhà vệ sinh: "Tao vốn định tìm thời gian luyện tập, nhưng nhờ có sự chăm sóc tận tình của sếp Tề mà dạo này bạn đến mức suýt phải vừa ăn vừa đi vệ sinh đấy."

Tề Duyệt ôm một đống đồ trang điểm từ phòng mình ra, đặt lên bàn: "Không cần cảm ơn tao, đó là việc tao phải làm thôi. Nếu cần thì sếp Tề đây có thể giúp mày trang điểm luôn, thế nào?"

Trình Dư Hạ lau mặt rồi từ nhà vệ sinh bước ra: "Không phiền đâu, tao chỉ cần đánh son thôi."

Tề Duyệt kéo Trình Dư Hạ ngồi xuống ghế: "Ngồi yên nào, mới chưa tới bảy giờ thôi, dù có hẹn với ai cũng không cần dậy sớm thế này đâu. Nhìn sắc mặt mày đi, không cần trang điểm cũng có thể đóng ngay vai chính trong "Chuyện Tình Ma Cà Rồng 2" đấy."

Trình Dư Hạ liếc nhìn vào gương, sau mấy ngày thức khuya làm việc, sắc mặt cô trông đúng là giống ma cà rồng thật.

Trong lúc thoa phấn lên mặt Trình Dư Hạ, Tề Duyệt tò mò hỏi: "Mà này, mày hẹn với ai thế?"

"Lộ Dương." Trình Dư Hạ đáp.

Động tác của Tề Duyệt dừng lại: "Lộ Dương về rồi à? Khi nào

vậy?"

"Khi nào á?" Trình Dư Hạ cảm thấy lo lắng không yên, thời gian cứ thế trôi qua, chín giờ, mười giờ, mười một giờ... Càng gần đến giờ hẹn, cô càng cảm thấy bất an.

Khi đang đi qua đi lại trên sân thượng, ánh mắt cô bỗng bị thu hút bởi một góc hẹp giữa bức tường và lan can mà bình thường chẳng ai để ý đến.

Một bông hoa nhỏ màu vàng cam yếu ớt đang cố gắng vươn lên để đón lấy ánh sáng mặt trời, nhưng nó trông thật yếu đuối, dường như chẳng thể nào vượt qua được bóng tối bao quanh.

Trình Dư Hạ định bước tới gần thì bất ngờ nghe thấy tiếng kêu ken két phát ra từ cánh cửa sắt đã rỉ sét bên cạnh.

2784 words

17.09.2024

Chương 34: Ước nguyện (Hoàn)

Editor: Chu

Có một cô bé gặp được một cậu bé ở công viên.

Trong ngực cậu bé ôm một hộp bánh kem đã nát bét phân nửa, cậu bất động ngồi trong một góc của công viên, trên mặt toàn là những vết thương tím xanh.

Cô bé chào hỏi với cậu bé rất tự nhiên: "Oa, hôm nay là sinh nhật cậu hả?"

Cậu bé không để ý đến cô bé, ôm chặt hộp bánh trong ngực thêm nữa.

"Tôi hát bài chúc mừng sinh nhật hay lắm đó." Cô bé xung phong nhận việc: "Để tôi hát tặng cậu nha."

"Không cần." Cậu bé từ chối một cách dứt khoát.

Cô bé ngồi xuống cạnh cậu bé: "Cậu không có người thân hay bạn bè ăn sinh nhật cùng à?"

Cậu bé ngồi xích sang một bên, tỏ vẻ không dễ chọc: "Không cần cậu lo."

Cô bé vẫn nhất quyết bám theo: "Ăn sinh nhật một mình thì còn ý nghĩa gì nữa." Dứt lời, cô bé móc một thang chocolate trong túi ra: "Nè, quà sinh nhật tặng cậu."

Cậu bé nhìn chăm chăm thanh chocolate trong tay cô bé, giờ tay hắt xuống đất: "Không cần."

"Cậu làm gì dạ!" Dường như cô bé đã nổi giận, đứng bật lên: "Đây là loại chocolate tôi thích nhất đó, vì nghĩ tội mình là bạn bè nên tôi mới tặng nó cho cậu." Nói xong, cô bé chạy đến nhặt thanh chocolate lên, phủi hết bụi đất dính bên ngoài vỏ.

Cậu bé sửng sốt: "Bạn... Bè?"

Cô bé lại bước đến ngồi cạnh cậu bé: "Tôi đã nói bí mật của mình cho cậu nghe, nên từ giờ chúng ta chính là bạn."

Cậu bé càng ngốc ra: "Bí mật của cậu?"

"Đúng vậy." Cô bé mỉm cười ngọt ngào: "Chính là tôi hát mừng sinh nhật rất hay á." Dứt lời nhét thanh chocolate vào trong tay cậu bé: "Vậy nên cậu không được từ chối quà sinh nhật của bạn mình tặng."

Cậu bé nhìn thanh chocolate bị nhét vào tay mình, nói lí nhí: "chúng ta là bạn bè sao..."

"Đúng rồi, chúng ta là bạn bè." Cô bé càng cười ngọt hơn: "Cậu đang đợi người nhà ăn sinh nhật cùng hả?"

"Tôi..." Cậu bé nhìn bánh kem đã hỏng trong ngực mình: "Bọn họ không có thời gian ăn sinh nhật với tôi."

"Người lớn ai cũng bận rộn vậy cả." Cô bé nói: "Đôi lúc ba mẹ còn quên mất sinh nhật của tôi."

Cậu bé im lặng cúi đầu.

"Thôi được rồi." Cô bé vỗ vài cái vào ngực: "Hôm nay bạn tốt của

cậu là tôi sẽ mừng sinh nhật với cậu nha."

Chỉ trong một hai cậu nói, cô bé đã thay đổi mối quan hệ của mình và cậu bé từ "Bạn bè" thành "Bạn tốt".

"Không có nên à, hôm nay là sinh nhật lần thứ mấy của cậu?" Cô bé cũng nhìn chiếc bánh kem trong ngực cậu bé: "Bánh sinh nhật của cậu là cái đặc biệt nhất tôi từng thấy, siêu ngầu luôn."

Nghe thấy cô bé khen bánh kem trong ngực mình siêu ngầu, rớt cuộc trong mắt cậu bé cũng lộ ra chút vui vẻ: "Tôi không có nên."

"Thế à." Cô bé suy nghĩ vài giây rồi bỗng kéo cánh tay cậu bé: "Qua đây."

Cô bé dắt cậu bé đi tới bãi cỏ, phấn khích chỉ vào những cây hoa hướng dương rác rải: "Cậu cứ xem chúng là nên đi, chúng còn sáng hơn bất kỳ ngọn nến nào đúng không?"

Cậu bé ngồi xổm cạnh cô bé, có chút lưỡng lự: "Cậu muốn nhổ lên không?"

"Nhổ lên thì tội nó sẽ đau lắm." Cô bé nghiêm túc giải thích với cậu bé: "Ba tôi nói dù là một bông hoa hay một cái cây cũng đều có sự sống, nên cậu cứ ước nguyện với mấy cây hoa đi, chúng sẽ hiểu được hết."

"....." Cậu bé đã sớm qua cái tuổi ngây thơ tin vào những lời điều này.

"Cậu nhắm mắt lại đi." Cô bé nhắc cậu bé: "Sau khi ước nguyện phải cảm ơn hoa nhỏ nha, như vậy thì điều ước của cậu mới có thể trở thành sự thật."

Cậu bé nhắm mắt lại, cô bé chạy vòng quanh hát lên khúc ca

chúc mừng sinh nhật.

Vừa mở mắt ra, cô bé lập tức tiến đến trước mặt cậu bé nhìn chăm chú: "Xong rồi hả? Có cảm ơn hoa nhỏ không?"

"Nhưng..." Cậu bé có chút mất mát: "Nhưng điều ước của tôi trước giờ chưa từng trở thành hiện thật."

Cô bé nói rất chắc chắn: "Lần này sẽ thành thật thôi, vì hoa nhỏ sẽ chúc phúc cho cậu."

"Ừm." Cậu bé vẫn không vui hơn: "Tôi là bản bánh kem rồi, không thể mời cậu ăn được."

"Không sao, tụi mình là bạn tốt mà, mời hay không cũng chẳng thành vấn đề." Cô bé bỗng nảy sinh sự hiếu kỳ: "Đúng rồi, cậu đã ước gì vậy?"

Cậu bé có chút ngại ngùng: "Điều... Điều ước mà nói ra thì sẽ không linh nghiệm."

"Ừ nhỉ." Cô bé sực tỉnh ra: "Thế không cần nói tôi biết."

Cậu bé cẩn thận chọn phần bánh kem vẫn còn sạch chia cho cô bé.

Cô bé vui vẻ ăn bánh kem, hỏi cậu bé: "À mà, ngày nào cậu cũng tới công viên này hả?"

Cậu bé sờ vết bầm xanh tím trên cánh tay, nói với cô bé thỉnh thoảng sẽ đến.

"Tan học mỗi ngày tôi đều đi ngang qua chỗ này." Thoạt nhìn cô bé rất vui vẻ: "Nếu cậu cũng tới thì tụi mình hẹn gặp nhau ở đây nhé?"

"Để làm gì?" Cậu bé không hiểu lắm.

Cô bé chớp chớp đôi mắt to của mình: "Không phải chúng ta là bạn tốt sao, bạn tốt thì phải cùng nhau ăn uống, chơi đùa và tâm sự chứ."

Cậu bé do dự một lát rồi mới đáp: "Được."

Đến lúc chia tay, cậu bé đã đi xa, cô bé mới nhớ tới khi nãy đã quên nói cho cậu bé biết tên của mình.

"Ê!" Cô bé gọi vọng lại: "Tôi tên là Trình Dư Hạ, không được quên đó nha!"

Những lời ước hẹn của trẻ con luôn đi kèm với sự không chắc chắn, sau này cậu bé đã đến công viên rất nhiều lần, nhưng từ đó về sau, cậu bé chưa từng gặp lại cô gái nhỏ.

"Đương nhiên là em nhớ rồi...." Trình Dư Hạ có chút chột dạ, không dám nhìn vào mắt Lộ Dương: "Nên cái hôm ở trên sân thượng, anh vừa nhìn đã nhận ra em?"

Lộ Dương nói: "Ừ, em rất giống với hồi bé."

"Ý gì đây?" Trình Dư Hạ thuận thế dời đề tài bất lợi với mình sang chuyện khác: "Anh muốn nói em trẻ con đó hả?" Không phải là cô không nhớ chuyện đó, mà là không hề nghĩ rằng cậu bé kia chính là Lộ Dương.

Ký ức về ngày hôm đó vẫn luôn hằn sâu trong trí nhớ của cô, bởi vì sau khi ăn xong bánh kem của anh, buổi tối cùng ngày cô đã đau bụng đến mức ba mẹ phải đưa đến bệnh trong đêm.

Ngày hôm sau cô đã đến công viên đợi anh, khi đó gia đình cô sắp chuyển đến nhà mới, nhưng chờ mãi vẫn không thấy anh đâu, cũng vì vậy mà hai đã bỏ lỡ cơ hội nói tạm biệt.

Lộ Dương kéo tay Trình Dư Hạ, nhét một quả táo đã được gọt vỏ vào tay cô: "Ý anh là em đáng yêu."

"Đó là điều hiển nhiên mà." Trình Dư Hạ nổ đùng đùng mà vẫn không đỏ mặt: "Em không chỉ đáng yêu mà còn được rất nhiều người thích, nếu không phải anh bảo em chờ anh 5 năm thì em đã sớm nhận được biết bao lời tỏ tình rồi."

"Hạ Hạ nhà chúng ta tuyệt vời như vậy, ai mà không thích cho được." Lộ Dương ôm Trình Dư Hạ vào lòng: "Kể anh nghe về mấy người đã tỏ tình với em đi."

Trình Dư Hạ cắn một miếng táo, giọng nói ồm ồm: "Đã qua hết rồi, chả có gì để nói."

Ngữ điệu của Lộ Dương bình bình, chậm rãi kể ra từng cái tên: "Nào là Hà Ninh, đàn anh ở trường đại học, cái tên khách hàng làm nghề người mẫu, rồi Thẩm Lịch..."

"Sao anh biết hết vậy?" Trình Dư Hạ thoát khỏi cái ôm của Lộ Dương: "Mà anh chưa biết Thẩm Lịch chính là con trai của chị Tiêu Tiêu với anh Thẩm Xuyên đúng không?"

Lộ Dương không trả lời câu hỏi của cô, hỏi ngược lại với vẻ mặt bình tĩnh: "Hà Ninh tỏ tình với em hồi nào?"

"Nào có." Trình Dư Hạ lập tức giải thích: "Cũng không tính là tỏ tình, hôm đó cậu ta xỉn quá nên có biết bản thân đang nói gì đâu."

Vào hôm diễn ra tiệc chúc mừng tốt nghiệp cấp ba, mấy bạn nam đã uống một ít, lúc Hà Ninh loạn choạng tìm đến Trình Dư Hạ để tỏ tình đã khiến cô đã hết hồn không thôi.

Phải biết rằng, suốt năm mười hai cô chưa từng qua lại với Hà

Ninh, cô thật sự không hiểu tại sao Hà Ninh lại đột nhiên quyết tâm tỏ tình với mình. Chẳng lẽ cứ dựa vào một chút hảo cảm vì cô đã từng giúp cậu ta hồi mẫu giáo?

Cũng may khi đó cậu ta đã xin nên nói năng không mấy rõ ràng, mà thời điểm ấy cũng không có nhiều người chứng kiến, nhờ vậy mà mọi người đều không quan trọng hóa vấn đề, chỉ thỉnh thoảng nhắc lại lúc tán gẫu.

"Em uống rượu với cậu ta?" Lộ Dương nhìn chăm chú vào mắt Trình Dư Hạ.

"Ừ." Trình Dư Hạ cố ý nói: "Tụi em là bạn tốt mà, uống với nhau một chút thì có sao?"

Lộ Dương mỉm cười, kéo lấy cánh tay Trình Dư Hạ: "Học uống rượu khi nào vậy?"

"Khoảng thời gian chúng ta chia xa 5 năm." Trình Dư Hạ vốn ngồi cạnh Lộ Dương trên sofa, bây giờ lại bị anh nhốt lại, cả người và mặt đều hướng về phía anh: "Còn nhiều chuyện mà anh chưa biết lắm."

"Phải không?" Lộ Dương lại hỏi: "Vậy đàn anh hồi đại học thì sao?"

"Đàn anh đã có bạn gái rồi." Trình Dư Hạ nói: "Nhưng khi đó anh ấy đang xảy ra mâu thuẫn với bạn gái, nên mới nhờ người đóng giả lượn trước mặt bạn gái, làm cho chị ấy ghen tuông mà hồi tâm chuyển ý."

"Ồ, hoá ra là muốn bạn gái hồi tâm chuyển ý." Lộ Dương nói một cách quái dị: "Thế còn tên người mẫu? Cũng vì muốn bạn gái hồi tâm chuyển ý nên tỏ tình với em?"

"Anh nghĩ gì thế, người ta chỉ là một đứa con nít đó." Trình Dư

Hạ đặt quả táo đã gặm một nửa lên bàn, sau đó ngồi đối mặt với Lộ Dương: "Em trai đó năm nay mới 17 tuổi à, chỉ đơn thuần là thân thiện với mọi người mà thôi."

"Ừm, là người thân thiện." Lộ Dương gật đầu: "Cậu ta thân thiện đến mức gặp ai cũng nói em thích chị nhỉ?"

"Chuyện đó..." Trình Dư Hạ hết đường chối cãi: "Có lẽ cậu ấy cảm thấy khá thân thiết với em nên mới...., anh chưa nghe qua câu nói mọi người thường sẽ bị thu hút bởi những người giống mình sao?"

Lộ Dương đột nhiên sáp lại gần Trình Dư Hạ: "Em bị cậu ta thu hút rồi hả?"

Ngay lúc Trình Dư Hạ lùi về sau, anh liền duỗi tay kéo cô lại, lực kéo theo quán tính làm cho vị trí của hai người thay đổi một chút.

Hai tay Trình Dư Hạ chống bên hông Lộ Dương: "Tất nhiên là không, nếu em là kiểu người dễ bị người khác thu hút như vậy thì sẽ chờ anh 5 năm chắc?"

Lộ Dương khoanh tay dựa nửa người vào sofa, ánh mắt dịu dàng mà kiên định: "Sau này sẽ không bao giờ để em phải đợi nữa."

Trình Dư Hạ hỏi: "Sao anh lại biết chỉ cần chúng ta tạm chia xa 5 năm thì mọi người đều sẽ bình an vô sự?"

"Không phải chỉ cần chúng ta không ở cạnh nhau." Lộ Dương nói: "Mà là chỉ cần em không ở cạnh anh thì sẽ bình an vô sự, bởi vì từ đầu đến cuối đều là do anh quá cố chấp muốn ở cạnh em, nên mới mất đi em nhiều lần như vậy."

"Em không hiểu ý anh lắm." Trình Dư Hạ có chút bất an: "Nếu điều anh nói là sự thật, vậy từ đây về sau phải 5 năm chúng ta

mới được gặp nhau một lần?"

"Là do anh luyến tiếc." Lộ Dương kéo Trình Dư Hạ đến gần mình hơn: "Sau này chúng ta sẽ không chia xa nữa, sẽ ở cạnh nhau đến răng long đầu bạc, con cháu đầy nhà."

Trình Dư Hạ hỏi: "Thật hả, anh không gạt em đúng không?"

Lộ Dương nói: "Đương nhiên, chờ đến khi chúng ta già rồi, em sẽ chê anh rụng răng không còn đẹp trai như bây giờ, chê anh không nhậy không đẹp bằng những người khác ở quảng trường khiêu vũ, chê anh không biết tặng hoa để dỗ vợ mình vui vẻ như những ông già khác..." Anh nói ra những lời này với vẻ mặt và giọng điệu như thể hai người từng thật sự trải qua hết thảy những việc này.

Sau khi trầm mặc một lúc lâu, Trình Dư Hạ chợt hỏi: "Sau này anh thật sự xấu xí lắm hả?"

"Làm sao, bây giờ muốn đổi ý à?" Lộ Dương ôm Trình Dư Hạ vào trong lòng ngực, chóp mũi dán lên chóp mũi cô: "Cả đời này miễn đổi trả."

"Ôi..." Trình Dư Hạ đang định phản bác, thế nhưng câu nói tiếp theo lại bị đôi môi mềm mại hôn lên chặn lại.

Vào một ngày nào đó của nhiều năm trước, có một cô bé ngồi xổm trước một cây hoa hướng dương trong công viên, miệng hát ca khúc chúc mừng sinh nhật, còn cậu bé bên cạnh đang nhắm chặt hai mắt, thầm ước nguyện trong lòng.

"Hy vọng người tôi thích sẽ không bao giờ rời xa tôi." Cuối cùng còn nói thêm một câu, "Cảm ơn hoa nhỏ."

Một cơn gió nhẹ thổi qua, bảy cây hoa hướng dương cũng đung đưa theo gió, như thể đang vui vẻ gật đầu, đồng ý với ước

nguyện của cậu bé.

- HOÀN TOÀN VĂN -

2518 words

17.09.2024

Nội dung từ **Chương 1: Cậu ấy sẽ không tới đến Chương 34:**
Ước nguyện (Hoàn)

Truyện được tải từ [DTV EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: lelinhtinh